

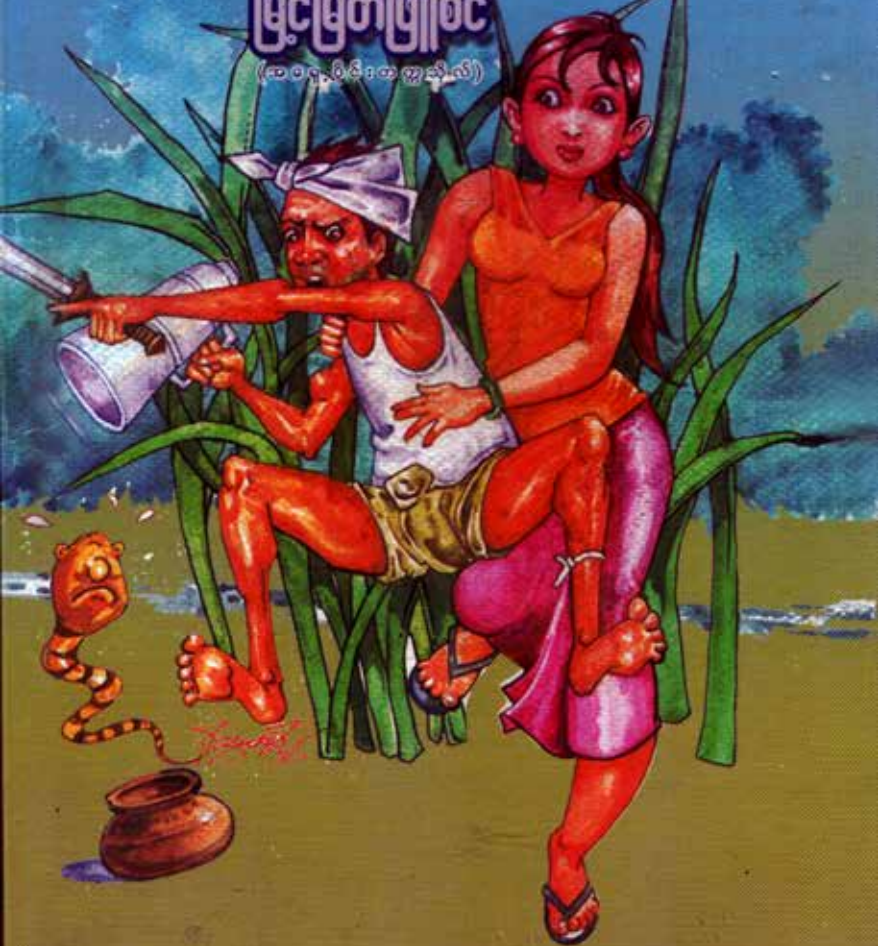
စိတ်ကြိုက်စာပေ

ကိုချစ်စေပြောလိုက်မှဖြင့်...

အပါအဝင်
တောရပ်ခွင်ဟာသများ

မြင့်မြတ်ဖြူစင်

(ဆရာမမြင့်မြတ်ဖြူစင်)

မြင့်မြတ်ဖြူစင် (အရှေ့ပိုင်းတက္ကသိုလ်)

ကိုချစ်စောပြောလိုက်မှဖြင့်...

အပါအဝင်

တောရပ်ခွင်ပာသများ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၀၀၅၂၉၀၄၁၁
- မျက်နှာခုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၀၀၆၃၆၀၆၁၁
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး - ၃၀၀ ကျပ်
- ထုတ်ဝေသည့်ခုနှစ် - ၂၀၁၁၊ ဇူလိုင်လ
- အဖုံးဒီဇိုင်း - ရိုးနွယ်အိမ်
- အတွင်းဖလင် - A-7 Group (Asia Plaza)
- စီစဉ်သူ - မျိုးညွန့် (စိတ်ကြိုက်စာပေ)
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးချစ်ညွန့် (၀၄၀၀၄)၊
 (စင်ရတနာစောစာပေ)
 ၂၀၅၊က/၄-လမ်း၊မြို့သစ်
 (က+ခ)ရပ်ကွက်၊ အင်းစိန်။
- မျက်နှာခုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးအောင်မြင့်သိန်း
 (အင်ကြင်းမြိုင်ပုံနှိပ်တိုက်)
 အမှတ်-၃၄၇၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- စာအုပ်ချုပ် - ပန်းဝေဝေ

၅၉၅-၈၇

ဖြင့်ဖြတ်ဖြူစင်၊ (အရှေ့ပိုင်းတက္ကသိုလ်)

ကိုချစ်စောပြောလိုက်မှဖြင့် အပါအဝင်တောရပ်ခွင်ဟာသများ/

ဖြင့်ဖြတ်ဖြူစင်၊ (အရှေ့ပိုင်းတက္ကသိုလ်)။-ရန်ကုန်၊

စင်ရတနာစောစာပေ၊ ၂၀၁၁။

၁၈၄-စာ၊ ၁၀.၅x၁၆.၅စင်တီ

(၁) ကိုချစ်စောပြောလိုက်မှဖြင့် အပါအဝင်တောရပ်ခွင်ဟာသများ

မာတိကာ

၁။ ကမောက်ကမ တယ်လီဖုန်း	၁
၂။ ကျုပ်ကိုပစ်တဲ့ ကျုပ်ဘကြီး...	၂၀
၃။ ကိုချစ်စောပြောလိုက်မှဖြင့်	၃၄
၄။ အဘစတားနှင့် ကမောက်ကမဟာသများ	၄၀
၅။ စက်ကွင်းမလွတ်သော ဖိုးတက် . . .	၅၄
၆။ ကျုပ်ဘကြီး လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ . . .	၆၃
၇။ သည်းထိတ်ရင်ဖိုစာရေးဆရာနှင့် ကမ္ဘီရဖွတ်ပြဿနာ	၇၄
၈။ မောင်ဖိုးတုတ်နှင့် ပျဉ်းမငုတ်တိုဇာတ်လမ်း . . .	၉၆
၉။ ဒေါ်နယ်ရမ်း(စ်)ဖြီး “ဘ” ဆယ်လုံးအရှုပ်တော်ပုံနှင့် စိန်ဘာဘူ လမ်းခွဲပြဿနာ . . .	၁၀၆
၁၀။ ဖိုးတေနှင့် ဘက်မှန်ဇာတ်လမ်း	၁၁၆
၁၁။ ငြေနှင့် ရည်းစားစာသံသရာလည်ခြင်း ပြဿနာ . . .	၁၂၆
၁၂။ ဖိုးရွှေရိုးရဲ့ ဆိုးတဲ့ရာဇဝင် . . .	၁၄၂

ကမောက်ကမ တယ်လီဖုန်း

ခေတ်နှင့်စနစ်များ တိုးတက်ပြောင်းလဲလာသည်နှင့်အမျှ
ထိုခေတ် ထိုစနစ်တို့၏ လိုလားတပ်မက်စွာ တောင့်တတောင်းဆိုမှု
ကြောင့် တီထွင်ဆန်းသစ်ရင်း ထွန်းကားလာရသော လူ့အသုံးအဆောင်
အဆင်တန်ဆာ ပြုယူဂ်များအနက် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့
လွယ်လွယ်ကူကူ ချောချောမွေ့မွေ့ ဆက်သွယ်နိုင်ရန် ဆက်သွယ်ရေး
ကိရိယာ တယ်လီဖုန်းသည် တစ်မျိုးအပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။

တယ်လီဖုန်း။

ဟုတ်ပေ၏။

ကြိုးလိုင်းတပ်ဆင်ထားရသော ဖုန်း။

မြင့်မြတ်ဖြူစင်(အရှေ့ပိုင်းတက္ကသိုလ်) :

ခြင်းတစ်လုံးနှင့်ထည့်၍ သယ်ယူရသော ခြင်းဖုန်း။

ကြီးဖြင့် တပ်စရာမလိုသော လက်ကိုင်ဟန်းဖုန်း။

ဧရိယာတိုင်ကြီး ထောင်ထားရသော ရေဒီယိုဖုန်း။

G-S-M ဖုန်း။

ဆယ်လူလာဖုန်း ...စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးခေါ်တွင် ကင်ပွန်း
တပ်ကြလျက် ဖုန်းများသည်လည်း ပုံသဏ္ဍာန် သွင်ဟန် အမျိုးမျိုးနှင့်
ရှိကြပါလေ၏။

စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး စသော
နယ်ပယ်အသီးသီးတို့၏ မီဒီယာကြားခံ ဆက်သွယ်ရေးပစ္စည်း
တစ်မျိုးအဖြစ် အရေးပါအရာအရောက်ဆုံး ထိုတယ်လီဖုန်းများသည်
ယနေ့ နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု ခေတ်လူသားတို့အတွက် များစွာ အကျိုးပြု
ခဲ့ပါလေ၏။

ကြည့်ပါ ...

ယခုဆိုလျှင် ထိုတယ်လီဖုန်းများသည် မြို့ပြများတွင်
သာမကဘဲ ကျေးလက်တောရွာများအထိပါ ပျံ့နှံ့ကျယ်ပြောစွာ
တပ်ဆင် အသုံးပြုလာကြပါချေပြီ။ ဤသည်မှာ ယနေ့ခေတ်၏
ရေးစီးကြောင်း ရွှေ့လျားရှင်သန်စီးပွားရာ ကောက်ကြောင်းပြယုဂ် တစ်ခု
ဖြစ်ပေသည်ဟုဆိုပါလျှင် ...

ကြည့်လေ ...

ယခုဆိုလျှင် ရွှေရိုးတို့ ကျီစုရွာကလေးမှာ ဆက်သွယ်ရေး မိဒီယာ ပစ္စည်းတစ်မျိုးဖြစ်သော တယ်လီဖုန်းသည် လေးလုံးကြီးများ တောင် တပ်ဆင်ထားပြီးသွားပြီ။

ရွာလယ်ရှိ ဓမ္မာရုံကြီးရှေ့ လမ်းမတန်းမှ ဒေါ်ပြုံးကုန်စုံ ဆိုင်မှာ တစ်လုံး၊ ဒါက ရွာကလေးသို့ ပထမဆုံး ရောက်ရှိလာသော ဖုန်း။ ပြီးတော့ ရွာအဝင် အရှေ့ထိပ်လမ်းမတန်းမှ ပွဲစားလေး ဝင်းနိုင် နှင့် တင်ချိုအေးတို့ ဇနီးမောင်နှံပိုင်ဆိုင်ရာ ကုန်စုံဆိုင်ကြီးမှာ နှစ်လုံး။ ဒါက ရွာကလေးသို့ ဒုတိယမြောက် ရောက်ရှိတပ်ဆင်လိုက်သော တယ်လီဖုန်းနှစ်လုံး။

ယခု ရွာ၏ အရှေ့မြောက်ခြမ်းရှိ ကိုတင်ဌေ၊ မမယ်သီတို့၏ ကုန်စုံဆိုင်၌ တစ်လုံးထပ်၍ တပ်လိုက်သည်က ရွာကလေးသို့ ရောက်ရှိလာသော နောက်ဆုံးတယ်လီဖုန်းပင် ဖြစ်ချေသည်။

ထိုတယ်လီဖုန်းများကြောင့်ပင် ရမည်းသင်းမြို့မှအရှေ့မြောက် အရပ် (၁၀) မိုင်ခန့်အကွာ ရှမ်းရိုးမတောင်တန်း အခြေသို့ မရောက်မီ (၇) မိုင်ခန့် အလိုတွင်ရှိသော ကျီစုရွာကလေးနှင့် ထိုရွာကလေး အနီးချုပ်စပ်မှ လူအများ၏ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်ကို ဆက်သွယ်သော မိဒီယာလမ်းကြောင်းက ချောမွေ့ဖြောင့်စင်းနေချေပြီ။

သို့သော်ငြားလည်း ...

ရွှေရိုးတို့၏ တောနေလူတန်စားတို့က ရိုးလွန်း အလွန်း ထုံလွန်းကြပါလေ၏။ ခေတ်၏ ရေစီးကြောင်းထဲ၌ ပိုးစိုးပက်စက် မျောပါနေကြကုန်သော မြို့ပြ အဆင်တန်ဆာ ပြယုဂ်များနှင့် စိမ်းလွန်း ကြသည့်အားလျော်စွာ ထိုကယ်လီဖုန်းတို့ကို အထူးတဆန်းဖြစ်ကာ အံ့အံ့သြသြ ရှိနေကြချေ၏။

တယ်လီဖုန်းများ စ၍ ရောက်လာစဉ်က ရွှေရိုးသည်လည်း ထို့အတူပင် ...။ တယ်လီဖုန်းအား မမြင်ဘူးသဖြင့် မယောင်မလည်နှင့် မုန့်ဝယ်သလိုလို၊ ကွမ်းယာ၊ ဆေးလိပ် ဝယ်သလိုလို ဟန်ပြုလျက် သွားကြည့်ဖြစ်သေး၏။

တယ်လီဖုန်းဆိုသည်မှာ လုံးလုံးကြီးလား၊ ပြားပြားကြီးလား၊ ချွန်ချွန်ကြီးလား၊ ဘယ်လိုဟာမျိုးကြီးလဲဟု သိချင်၍ ရွှေရိုးသည် သွားရောက် ကြည့်ရှုမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုသို့ သွားရောက်ကာ မကြည့်ရှုသေးမီက သူ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ နွားကျောင်းဖော် ဖိုးတုတ်က ပြောသည်မှာ ...

“သွားကြည့်မနေပါနဲ့ကွာ ... အဲဒီ တယ်လီ .. အဲ ... ဘာတဲ့ ... ဖုန်းဆိုတာ... ဟိုကောင် ငမြင့်နဲ့ ငါ တစ်ခါ မြို့ပေါ် ကို ရောက်တုန်းက ကြည့်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဝီဒီယိုကားထဲက အင်းဂလိပ်

... အဲ ... ဟုတ်တယ် ... တယ်လီ ... အဲဒီကောင်မ ...
ဝတ်ထားတဲ့ တိုနဲ့နဲ့ မလုံတလုံနဲ့ ဖုံးထားတဲ့ ထဘီလိုလို စကတ်လိုလို
ဝဲတဲ ... ဝဲတဲနဲ့ ဟာမျိုးပါကွာ။ မသိ ... မမြင်ဖူးရင်လည်း
ငါ့ကို မေးစမ်းပါ။”

ဟု ဖိုးတုတ်က အာပေါင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် အားပါးတရ
နိုင်သော ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားမှုမျိုးနှင့် ရှင်းပြလေ၏။

တယ်လီဖုန်းဆိုသည်မှာ အင်္ဂလိပ် ဗီဒီယိုဇာတ်ကားထဲမှ
တယ်လီဖုန်းဟူသည့် သရုပ်ဆောင်မင်းသမီး ဝတ်ပြသော တိုနဲ့နဲ့နှင့်
မလုံတလုံ ဖုံးကာဝတ်ထားသော စကတ်ဝဲဝဲလေးကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်
ကြောင်း သူငယ်ချင်း နွားကျောင်းဖော် ဖိုးတုတ်က ဆိုခဲ့ပါလေ၏။
တယ်လီဆိုသော မင်းသမီးက သူမ၏ အရှက်ကို လုံရုံသာ ဖုံးရုံဖုံး
ထားသည့်အတွက် တယ်လီဖုန်းဟု ခေါ်ပါသည်ဟူ၍ ...။

သို့သော် ...

ရွှေရိုး ဟိုနေ့က သွားရောက်ကာ ကွမ်းယာဝယ်ရင်း မသောင်
မလည်နှင့် ကြည့်ဖြစ်တော့မှ ြိုသို့မဟုတ်။ ထိုတယ်လီဖုန်းဆိုသည်မှာ
မို့မို့ခုံးခုံးမောက်မောက် ဆုံတို ဘုကလေးပေါ်၌ ပြတင်းပေါက်
တံခါးရွက်များတွင် ဆွဲဖွင့်ဆွဲပိတ်လုပ်ရန် တပ်ဆင်ထားရလေ့ရှိသော

လက်ကိုင်ဆွဲကွင်း သဏ္ဍာန် အရာတစ်ခုအား တင်ပြီး ကြီးဖြင့် တပ်၍ ဆက်ကာ စကားပြောရသည့် ပစ္စည်းတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါလေ၏။

ထိုနေ့က ရွှေရိုးရောက်သွားပြီး ထိုဖုန်းအား ရွှေရိုးက အသေ အချာငုံကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေချိန်တွင် ရုတ်တရက် ဖုန်းသံက “တီတီ” “တီတီ” လည်း မဟုတ်။ “တွင်တွင်” “တွင်တွင်” လည်း မဟုတ်။ “ဂွမ်ဂွမ်” “ဂွမ်ဂွမ်” လည်း မဟုတ်။ “ဂွီဂွီ” “ဂွီဂွီ” လည်းမဟုတ်။ ဟိုမရောက် ဒီမရောက် ကြားကျကျ အသံမျိုးဖြင့် ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်ကြီး အော်လာသဖြင့် ရွှေရိုးသည် လန့်ဖျပ်ကာ ထခုန်လိုက်မိတော့သည်။

“ဟဲ့ ... သောက်ခွေး ... နင့်အမေ ငါလွှားတဲ့မှ ... အမယ်လေး ... အမေ့ ... ကယ်ပါ”

ဟူ၍ ပါးစပ်မှလည်း ဟိုမရောက် ဒီမရောက် အယုတ္တ အနတ္တများ တရစပ် တန်းစီကာ ထွက်ဆိုရင်း ယောင်၍ အော်မိလိုက် ရသေးသည့်အဖြစ်။

ရွှေရိုးတစ်ယောက် ရင်တုန်ပန်းတုန်ကြီးကို ဖြစ်လို့။
ရွာထဲမှာ ဒေါ်ပေါ၊ ဒေါ်စပ်စု၊ ဒေါ်စွာကျယ်၊ ဒေါ်မြောကြီး၊ ဦးတက်တူ၊ ဒေါ်ခွေးမ၊ ဦးကုလားကြီး၊ ဒေါ်တုတ်ကြီးတို့ အပါအဝင် ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်ပြုံးတို့နှင့်အတူ ထိုဖုန်းအား လာရောက် တပ်ဆင်ပေး

သွားသော ရန်ကုန်မြို့၊ ဧကရာဇ်ပင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှ ကျောင်းထိုင် ဆရာတော် ဦးသုနန္ဒတို့က ရွှေရိုး၏ လန့်အော်ထချန်ကာ ယောင်ယမ်းလိုက်သော ယောင်ယမ်းသံတို့ကြောင့် တဝါးဝါး တဟားဟားဖြင့် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ကြပါလေ၏။

ရွှေရိုးသည် ထိုရယ်သံများကြောင့် ထိုတယ်လီဖုန်းအတွက် ရှက်ပင်ရှက်မိပါသေးတော့။ တယ်လီဖုန်းအား မမြင်ဖူးသဖြင့် လာရောက်ကာ မယောင်မလည် ကြည့်မိခြင်းသည်ပင်လျှင် မှားပေစွ ဟု အထင်ရှိမိခဲ့ရသည်။

‘အ...ဟား...ဟား...ဟား... ဖုန်းလာတာပါကွ။ မင်းက လည်း ... အဟား...ဟား...ဟား။ ကြောက်တတ်လိုက်တာကွာ။ ငါ ခုနက ရန်ကုန် ငါ့ကျောင်းကို ဖုန်းပြန်ဆက်ပြီး ဖုန်းလှိုင်း ကိုက် မကိုက် စမ်းနေတာ။ ဟဲလို ... အင်း...အင်း...ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ... ရပြီ။ မင်း ဖုန်းအရင်ချလိုက်တော့...အေး...အေး...အေး ဒါပဲနော်...အဟင်း...ဟင်း...အော်...အေး...အေး’

ဆရာတော် ဦးသုနန္ဒက ရွှေရိုးကိုကြည့်လျက် သဘောကျစွာ ရယ်မောကာ ပြောဆိုရင်း ထိုတယ်လီဖုန်း လက်ကိုင်ကလေးအား ကောက်ကိုင်လျက် နားနှင့် ပါးစပ်သို့ တစ်ဖက်စီတပ်ကာ လက်ဟန် ခြေဟန် ကားရား ကားရားဖြင့် တစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေ

ပါလေ၏။ တစ်ဖက်ဆီမှ အသံကိုတော့ဖြင့်မူ မကြားရပါချေ။ ဆရာတော် ဖုန်းပြောဆိုနေဟန်ကတော့ တစ်ဖက်မှ လူနှင့် နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ စကားကို အားရပါးရ ပြောဆိုနေကြဘိသည်အလား ရှိနေပါချေ၏။ ဘာမျှ မထူးဆန်းသလိုလို။

ရွှေရိုးတို့ တောသူတောင်သားများအတွက်တော့ဖြင့်မူ အထူးအဆန်းသာ ဖြစ်နေပါလေ၏။ ဖုန်းဖြင့်ဆက်ပြီး တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လူမမြင်ကြရပါဘဲလျက် စကားပြောဆိုနေကြသည်ကို မမြင်ဘူးကြ။ ယခု ထိုတယ်လီဖုန်း ရွာကလေးသို့ ရောက်လာမှသာ မြင်ဖူးကြခြင်းပင်လျှင် ဒါသည် ပထမဆုံး အကြိမ်။ ထူးပေစွ၊ ဆန်းပေစွ။ ရွှေရိုးက တစ်ယောက်တည်း စိတ်မှ ကြိတ်ကာ အံ့ဩစွာ ရေရွတ်ဖြစ်သွား၏။

ရွှေရိုးတို့ ကျီစုရွာကလေးထဲတွင်မတော့ဖြင့် တယ်လီဖုန်းအား မမြင်ဘူးရှာကြလေသော ရွာသူရွာသား ရှေးခေတ် အဘိုးကြီး သက်ကြီးရွယ်အိုတွေက ထိုတယ်လီဖုန်းဟူသည်ကို စားစရာတစ်ခုခု ဟု ထင်နေကြပါလေ၏။

ကြည့် ...

သူတို့... သူတို့တစ်တွေ ပြောကြ၊ ဆိုကြ၊ ထင်ကြေးပေးလိုက်

ကြပုံက ...

“ဟဲ့... အို ... ဒီကလေးတွေနှယ်နော်။ နင်တို့ ခုပြော
ပြောနေကြတဲ့ ... တယ်လီဖုန်း ... အေး ... အဲဒီဟာက ဘာမှ
ဟုတ်တာမဟုတ်ဘူး။ တခြား ဟုတ်ပါရိုးလား...လကွဲ့... ငါတို့လို
သက်ကြီးရွယ်အို အဘိုးကြီးတွေ စားဖို့အတွက် လုပ်ထားတဲ့ စတုဒီသာ
တစ်မျိုးပဲတဲ့” ဟဲ့ လေ။ ကောင်းရောပေါ့။ တယ်လီဖုန်းဟူသည်မှာ
အဘိုးကြီး အဘွားကြီးကဲ့သို့ သက်ကြီးရွယ်အိုများ စားရလေ့ရှိသော
စတုဒီသာတစ်မျိုးဟု ဆိုကြပါလေ၏။

ရွှေရိုးတို့ ကျီစုရွာသူ လုံမေပျိုတို့ကလည်း တစ်မှောင့်။
ကြည့်လေ ...

တောထဲမှာ ယာခင်းထဲမှာ ပေါင်းသင်ရင်း၊ ငရုတ်သီးဆွတ်
ရင်း၊ အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ရင်း ဒီတယ်လီဖုန်း အကြောင်းကိုပဲ တဖွဖွ
ပြောမဆုံးကြပါချေ။

“ဟဲ့... သိလား... ဒေါ်ပြုံးဆိုင်မှာ ခုရောက်လာတဲ့
တယ်လီဖုန်းဆိုတဲ့ ဖုန်းကြီးက တစ်မျိုးကြီးဟဲ့”

“ဟာ... ဘယ်ကလာ တယ်လီဖုန်းဆိုတဲ့ ဖုန်းကြီးရမှာလဲ။
ညည်းပြောလိုက်မှပဲ တယ်လီဖုန်းဆိုတဲ့ လူကြီးက ဘုန်းကြီးဝတ်လိုက်
တယ်လို့ ထင်နေဦးမယ်။ တယ်လီဖုန်းဆိုတဲ့ ဖုန်းကြီးမဟုတ်ဘူးဟဲ့။
တာလီဖုန် ... တာလီဖုန် ... မသေမချင်းမှတ်ထား”

“အာ... ဟို...ဟဲ့... မယ်မြကလည်း... ညည်းပြော
 လိုက်မှပဲ တာလီဖုန်ဖြစ်သွားရတယ်လို့။ ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာ
 လဲ။ ညည်းမကြားဘူးလား။ ဟိုနေ့က တို့ရွာ အနောက်ကျောင်းဆရာ
 တော်ကြီး စကားပြောနေတာ။ ရန်ကုန်ကိုပြောတာတဲ့။ အဲဒီမှာ ဟို...
 လက်ကိုင်တဲ့ ခွင်းကလေးကို နားနဲ့ ပါးစပ်မှာတပ်ပြီး ပါးစပ်ကနေ
 အော်တာ။ ဟယ်လိုး...တဲ့ ဟဲ့။ အဲဒါ ဟိုကောင်မ မိတုတ်ပြောတဲ့
 တယ်လီဆိုတဲ့ ဖုန်းကြီးလည်းမဟုတ်ဘူး။ မယ်မြပြောတဲ့ တာလီဖုန်
 လည်း မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ ဟယ်လီဖုန်း၊ ဟယ်လီဖုန်း။ ဒါကြောင့်
 ကိုင်ကိုင်ပြီး ဟယ်လိုး... ဟယ်လိုးနဲ့ အော်အော်နေကြတာဟဲ့
 သိရဲ့လား”

ကြည့်ပါတော့ ...

- သည်ကဲ့သို့ပင် ကျီစုရွာမှ လူအများက ရိုးကြ၊ အ၊
 ကြပါပေ၏။ ထိုသို့ ရိုးလွန်း၊ အ၊လွန်း၊ ထုံလွန်း၊ ထူလွန်းသဖြင့်
 ထိုသို့သာ အနီပုဂ္ဂိုလ်ကျော်များအား ဂရမ်မီဆုတို့၊ နိဗယ်ဆုတို့ ပေးမည်
 ဆိုပါက ရွှေရိုးတို့ ကျီစုရွာသူရွာသားများကိုသာ ပေးရမည်မှာ မလွဲ
 ဧကန်၊ အမှန် မှချ။

ယခုဆိုလျှင် ရွှေရိုးတို့ ကျီစုရွာသူရွာသားတွေဟာ တယ်လီဖုန်းဆိုတဲ့ ဝေါဟာရ အသုံးအနှုန်းကို အတော်ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိလာကြကုန်ပါပြီ။

သို့သော် ...

ကမောက်ကမကတော့ နိုင်နေကြဆဲပင် ဖြစ်သည်။ တောပြော ချုံပြောကလည်း ပြောနေကြဆဲသာ။

“ဟဲ့...နှင်းမြရဲ့ သိလားအေ့ ... အဲဒီ တယ်လီဖုန်းပြောတာကြီးကို မြင်ရတာ ရယ်စရာကြီးအေ့။ ငါတော့ ရယ်ချင်လို့ကို တခွီခွီ ရယ်မိတော့တာပဲ”

“အိုအေ... ရယ်စရာထက် ရှက်စရာကြီးပါဟယ်။ အဲဒီဟာကြီးနဲ့ ပြောရမှာ ရှက်စရာကြီးအေ့။ ဟိုဖက်ကပြောတဲ့ လူမမြင်ရဘဲ တစ်ယောက်တည်းကြီး ပြောနေရတာ... အရူးကြီးနဲ့ တူကတူနဲ့ အေရဲ့”

ဤသို့ ဤနှယ် ရွှေရိုးတို့ ရွာသူတွေကတော့ ပြောနေကြဆဲပင် ဖြစ်လေသည်။ တောထဲ၊ တောင်ထဲ၊ ယာထဲမှာလည်း ပြောကြလားပြောကြရဲ့။ ရွာထဲမှာ၊ ရေခပ်လမ်းမှာဆိုလည်း ပြောကြနှင့်။ တယ်လီဖုန်းဆိုသည်မှာ မီးခိုမဆုံး မိုးမဆုံး ရာဇဝင်တစ်ခုသဖွယ် ရှိ၍ နေချေ၏။

ထိုတယ်လီဖုန်းရှိလာသဖြင့် တစ်ခုတော့ ကောင်းသည်ဟု ဆိုရပါချေမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရွှေရိုးတို့ ရွာကလေးသည် သီးနှံစုံတို့ ရာသီအလိုက် ထွက်ရှိသော ရွာကလေးဖြစ်သည်။ ဝါ၊ ငရုတ်၊ ပဲအမျိုးမျိုး၊ စပါး၊ ပြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် အခြားအခြားသော သီးနှံမျိုးစုံတို့ အဓိကထွက်ရှိရာ ရွာကလေးဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ရွာကလေးတွင်ရှိသော လူအချို့က ထိုသီးနှံ တို့အား ပေါက်ဈေးပေး၍ ဝယ်ကာ မြို့ပေါ်ရှိ ပွဲရုံများသို့ သွားရောက် ရောင်းချရသော ပွဲစားအလုပ် ကုန်သည် အရောင်းအလုပ်တို့ကို လုပ်ကြ သည်။

မြို့ပေါ်ဈေးကွက် အတက်အကျ အခြေအနေကို စုံစမ်း၍ ရွာကလေးတွင် ဝယ်ရသည်။ ထိုအခါ ကုန်သည်ပွဲစား အရောင်း အဝယ်သမားတို့အတွက် ထို တယ်လီဖုန်းသည် လွန်စွာမှပင် အရေးပါ အရာရောက်လာလေ၏။ ထို့အပြင် ...

ရွှေရိုးတို့ရွာမှ အခြားတစ်ပါးသော အရပ်မြို့ ရွာများသို့ အလုပ်လုပ်ကိုင်ရန် ထွက်သွားကြသူများအတွက်လည်းကောင်း၊ အလည်အပတ်ရောက်ရှိသွားကြသူများအတွက်လည်းကောင်း၊ အရပ် တစ်ပါး၌ တစ်အိုးတစ်အိမ်ထူထောင်ထားကြသူများအတွက်လည်း ကောင်း၊ အခြားတစ်ရပ် တစ်ရွာမှ ကျီစုရွာကလေးသို့ ရောက်ရှိလာကြ

ကိုချစ်စောပြောလိုက်မူဖြင့် ... အပါအဝင် တောရပ်ခွင်ဟာသများ

ကုန်သော ဧည့်သည်စောင်သည်များအတွက်လည်းကောင်း၊ ၎င်းတို့
ညီအစ်ကိုမောင်နှမ၊ မိဘဆွေမျိုး၊ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေများနှင့် အရေး
အကြောင်းကြီးငယ်ရှိပါက ထိုတယ်လီဖုန်းကလေးက အဆင်ပြေ
ချောမွေ့စွာ ကူညီပေးနေသကဲ့သို့ ရှိနေပါချေ၏။

ရွာကလေး၏ အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် အစွန်
အဖျား ချောင်ကြိုချောင်ကြားမကျန် အခြားတစ်ရပ်တစ်ပါးမှ ဝင်လာ
သော တယ်လီဖုန်းကို ဒေါ်ပြုံးတို့ မိသားစုက စိတ်ရှည်စွာ အိမ်တိုင်
ယာရောက် လာရောက်၍ အကျိုးအကြောင်းပြောကာ ခေါ်ဆောင်
ပေးပါလေ၏။

ထိုအခါ အခြားတစ်ရပ်တစ်ကျေးဆီမှ ဆက်သွယ်လိုက်သော
ဖုန်းအား တုံ့ပြန်ပြောဆိုရန် ရွှေရိုးတို့ရွာက ဖုန်းအခေါ်ခံရသူသည်
ထိုတယ်လီဖုန်းအား သွားရောက်ကိုင်၍ အဆက်အသွယ် ပြန်ပြုရပါလေ
၏။

ဒေါ်ပြုံးတို့မိသားစုကလည်း စေတနာကောင်းလှပါသည်။
ဆိုင်ရွှေရှိ ဓမ္မာရုံ၌ အလှူခံ အသံချဲ့စက်ဖွင့်နေစဉ်နှင့် ရပ်ဝေးရှိ
တစ်စုံတစ်ယောက်က ရွာကလေးထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်ထံသို့ တယ်
လီဖုန်းလာလျှင် ထိုအသံချဲ့စက်ဖြင့်ပင် အော်အော်ပြီး ခေါ်ပေးတတ်လေ

၏။ ထိုသို့ အော်ပြီဆိုလျှင်တော့ ခုနစ်အိမ် ရှစ်အိမ်ကြားရရုံမျှမကတော့
ဘဲ ရပ်ကျော်ရွာကျော် အနီးချုပ်စပ်ရွာများအထိပင် ခုနစ်ရွာ ရှစ်ရွာကြား
ရသည့် ကိန်းဆိုက်ပြီသာမှတ်ချေတော့။

“ဟဲ့...ကောင်မ...ဟိုနေ့က ညည်းအကောင်ကြီး မိုင်းရှူး
ကနေ တယ်လီဖုန်းဆက်တယ်ဆို... ဘာတဲ့လဲအေ့... ပြန်လာတော့
မယ်တဲ့လား။ အဟီး ဟီးဟီး...ခစ်...ခစ်...ဧကန္တ...အင်း...
ဧကန္တတော့...ညည်းကို...အဟား ဟားဟား”

“အို...တော်...မမတင့်ကလဲ ဘာတွေ လျှောက်ပြောမှန်း
မသိဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လို့ မမမယ်တင့် အပျိုကြီးဖြစ်နေတာ”

“အလိုတော် ငါအပျိုကြီးဖြစ်တာနဲ့ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့၊
အဟီးဟီး...ဟင်းဟင်း...ခွီးခွီး...ကောင်မ အိုးမလုံ အုံပွင့်ပြီး...
ရှက်ရမ်း...”

“အာ...မမမယ်တင့်ကြီး ဘာမှန်းကို မသိတော့ဘူး...
သွား”

“ဟား...ဟား... သွားမှာပါအေ။ ညည်းကလည်း ကဲ...
ကဲ...ညည်းတစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ယဉ်ပေ
တော့...စိတ်ကူး...စိတ်ကူး...စိတ်ကူး...အဟီး...ဟီး...ဟီး...
ဟားဟားခစ်”

၃၀၃

ဤသို့ဤနှယ် တယ်လီဖုန်းလာပြီးပြီဆိုသည်နှင့် အချင်းချင်း နောက်ကြသည်။ ပြောင်ကြသည်။ စကြသည်။ ရယ်စရာ မောစရာ ဟာသများအဖြစ် ဖန်တီးပြောဆိုကြပြီး အုပ်စုလိုက်ဆိုပါက တဝါးဝါး တဟားဟားဖြင့် သဘောကျစွာ ရယ်မောပြောဆိုတတ်ကြပါလေ၏။

ဤသည်ကား ရွှေရိုးတို့ ကျီစုမည်သော အိမ်ခြေ (၅၀၀) ကျော်ခန့်သာရှိသည့် ကျေးလက်တောရွာကလေး၏ ချစ်စရာ ကြည် နူးမှုများဖြင့်အတိ စီရင်ပြီးအပ်သော ဓလေ့စရိုက်၊ ရိုးဂုဏ်ဖြင့် ဖွဲ့စည်း ထားလေသော အဝန်းအဝိုင်းငယ်ကလေးတစ်ခု။

ယခုတော့ ရွှေရိုးတို့ ကျီစုရွာကလေးထဲတွင် ထိုတယ်လီဖုန်းနှင့် ပတ်သက်စပ်ဆိုင်သော ဟာသများက ရယ်စရာ မောစရာအဖြစ် ပြော မဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေခဲ့ရသည်မှာ မှတ်စုစာအုပ်တစ်အုပ်၊ ကျမ်းစာအုပ် တစ်အုပ်စာမျှပင်မကတော့ပြီဟု ရွှေရိုး ဆိုချင်ပါသည်။

ရွှေရိုးတို့ ကျီစုမည်သော ရွာကလေးထဲမှာ ထိုတယ်လီဖုန်းနှင့် ပတ်သက်သောကမောက်ကမ၊ ဗရုတ်သုတ်ခ၊ ဝှတီးဝှကျ၊ ကသောင်း ကနင်းနှင့် အိုးနင်းခွက်နင်းနိုင်လှသော တကယ့် အရိုးခံ ဟာသများက ယခုဆိုလျှင် ပြော၍ပင် မကုန်တော့ပြီ။

ထိုအထဲမှ ရွှေရိုးပြောချင်သော အကြောင်းအရာ တစ်ခု ရှိပါလေ၏။ အခြားတော့မဟုတ်။ ရွှေရိုး၏ ဦးလေး၊ အမေ့ရဲ့မောင် ဦးဖိုးပိန်ဆိုသူ၏ အကြောင်းသာဖြစ်ချေသည်။ ထိုအကြောင်းကို ရွှေရိုးတို့ ရွာကလေးထဲတွင် ယခုအထိ ပြောစမှတ်ပြု၍ စကားဆုံကာ အကြောင်း တိုက်ဆိုင်ကြတိုင်း ပြောကြ၊ ဆိုကြ၊ ရယ်ကြ၊ မောကြသည်မှာ ပြော ဖွယ်ရာပင် မရှိတော့။ ရွှေရိုးကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြပ် မကြံ့ မတွေ့ မမြင်လိုက်ရသော်လည်း မြင်တွေ့လိုက်ရသကဲ့သို့ ရှိခဲ့ရပါချေ၏။ မြင်လည်းမြင်ယောင်မိပါသေးတော့။ မြင်ယောင်မိ တိုင်းလည်း တစ်ယောက်တည်းသော်လည်းကောင်း၊ အုပ်စုလိုက်သော်လည်း ကောင်း သဘောကျစွာနှင့် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ဖြစ်ကြပါချေ၏။

ကြည့်ပါ ...

ရွှေရိုးဦးလေး နာမည်က ဦးဖိုးပိန်ဟု ဆိုသော်လည်း နာမည်နှင့်လူ မလိုက်ဖက်စွာ ဝဝတုတ်တုတ်ကြီး။ ထိပ်ပြောင်ပြောင် ကြီး။ လမ်းသွားလျှင် ရာဝင်ပုတ်ကြီးကို တွန်းလိုမှ်လာသလိုမျိုး။ လှုပ်စိလှုပ်စိနဲ့ ငြိမ့်ငြိမ့် ငြိမ့်ငြိမ့်ကြီး။ ဝသောသူများ လမ်းလျှောက်လျှင် ရွှေရိုးက ထိုအတိုင်းသာ မြင်ယောင်တတ်၏။

တစ်နေ့ ...

ရွာလယ်ခမ္ဘာရုံမှာ အလှူခံမဏ္ဍပ်ဖွင့်ပြီး အသံချဲ့စက်ကို အကျယ်ကြီး ဖွင့်နေလေ၏။ ရွှေရိုးတို့ တောကျေးလက်၏ သဘာဝ ထုံးစံအတိုင်း စက်ဆရာ စိုးနိုင်က တွံတေးသိန်းတန်ရဲ့ နာမည်ကြီး “ထွေးညို” သီချင်းကို ဖွင့်ထားပါလေသည်။ အသံချဲ့စက်ကတော့ အသံချဲ့စက်ဆိုသည့်အတိုင်း တကယ့်အော်ကြီးဟစ်ကျယ် နိုင်လွန်းလှ ချေသည်။ တကယ့်ကို ခုနစ်ရွာ ရှစ်ရွာအထိပင် ရပ်ကျော်ရွာကျော် ဆိုသလိုပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ် ...

အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နိုင်လှသော ထိုအသံချဲ့စက်ဆီမှ နာမည် ကျော် အဆိုတော် တွံတေးသိန်းတန်၏ “ထွေးညို” သီချင်းသည် တီခနဲ ပြတ်တောက် ရပ်စဲသွားပြီး မိုက်ခရိုဖုန်းသံ တကျိကျိ တစွီစွီ ပျံလွင့်လာပါချေ၏။

“ဟဲလို...တုတ်...တုတ်...တုတ်...တုတ်...တုတ် ဟယ်လို”

အတန်ကြာသည်အထိ မိုက်ခရိုဖုန်းကို စမ်းသပ်သည့်အသံ များ၊ မိုက်ခရိုဖုန်းကို အသံလာ မလာ စမ်းသပ်ကာ ပုတ်လိုက်သည့် အသံများ ပါးစပ်ဖြင့် တဖူးဖူး မှုတ်လိုက်သည့်အသံများ အဆက်မပြတ် စွာ ဆူဆူညံညံ ပေါ်ထွက်လာနေချေ၏။

ရွှေရိုးက အလှူငွေထည့်ဝင်သည့် အလှူရှင်များ၏ နာမည်ကို ကြေညာရန် စမ်းသပ်နေသည်ဟု အထင်ရှိသဖြင့် ဂရုစိုက်ကာ နားမထောင်ဖြစ်သေး။

သို့သော် ...

ရွှေရိုး၏ အထင်နှင့် အမြင်ကား တခြားဆီ။

“ဟဲလို...ဟဲလို...ရွာအရှေ့တောင်ချောင်က ဦးဖိုးပိန်... ဦးဖိုးပိန်... ခင်ဗျားသမီး မိဂျမ်းစိန်ဆီက တယ်လီဖုန်းလာနေပါတယ်။ အခု အမြန်လာကိုင်လှည့်ပါ။ ရွာအရှေ့ တောင်ချောင်က ဦးဖိုးပိန်... ဦးဖိုးပိန်...ဖုန်း...ဖုန်း...ဖုန်း...တယ်လီဖုန်း”

ဟူ၍ ဖြစ်ပါလေ၏။

သည်တွင် ...

ရွှေရိုးတို့၏ ဦးလေး၊ အမေ၏မောင် ဦးဖိုးပိန်သည် သူ့သမီး မိဂျမ်းစိန် တောင်ကြီးမြို့မှ ဆက်လိုက်သော တယ်လီဖုန်းအား သွားရောက်ဆက်သွယ် ကိုင်ပြောရန် ရွာလယ်ပိုင်း ဒေါ်ပြုံးဆိုင်ရှိရာသို့ အူယားဖားယားနှင့် ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးလာပေလိမ့်မည်။ ပြေးလာပေလိမ့်မည်ဟုဆိုသော်လည်း ပုတ်ကြီးလိမ့်လာသလို တအိအိ လိမ့်လာခြင်းမျိုးမျှသာ ဖြစ်ပါချေမည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်

ကိုချစ်စောပြောလိုက်မူဖြင့် ... အပါအဝင် တောရပ်ခွင်ဟာသများ ၃၇

အထက်တွင် ဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်းပင် ရွှေရိုး၏ ဦးလေးတော် ဦးဖိုးပိန်သည် ၀၀တုတ်တုတ်ကြီး ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ...။

ရွှေရိုး၏ ဦးလေး ဦးဖိုးပိန်သည် ထိုကဲ့သို့ ဖုန်းရှိရာသို့ လာနေစဉ် လမ်း၌လည်း သူ့သမီးနှင့် ဖုန်းပြောစဉ် ပြောရမည့်စကားတို့အား စီစဉ်လာပေလိမ့်မည်ဟု ရွှေရိုးထင်ပါသည်။

တယ်လီဖုန်းအား ကောက်ကိုင်စဉ် သူများတွေ အော်သလို “ဟဲလို” ဟု စကား အော်မည်။ ပြီးလျှင် ပြောစရာရှိတာကို သမီးဖြစ်သူနှင့် ဆက်ပြောမည်။ ၎င်းက “ဟဲလို...သမီး” ဟု ခေါ်လျှင် သမီးဖြစ်သောသူကလည်း “ရှင်...အဖေ” ဟု ပြန်၍ ထူးပေလိမ့်မည်။ ဖုန်းတစ်ခါမျှ မဆက်ဘူးသော ရွှေရိုး၏ ဦးလေးသည် ရင်တလှုပ်လှုပ်ပင် ခုန်နေပေလိမ့်မည်။

ဤသည်မှာလည်း ရွှေရိုး၏ အထင်သာဖြစ်ချေ၏။
ကဲ...ကြာပါတယ်...

ရွှေရိုး၏ဦးလေးတော် ဦးဖိုးပိန် သူ့သမီးနှင့် စကားပြောဆိုရန် တယ်လီဖုန်းလက်ကိုင်အား စတင်၍ ကောက်ကိုင်ပါချေပြီ။

“ဟဲ...လို...”

ဦးဖိုးပိန်က အားရပါးရပင် သူများတွေလုပ်သလို နားနှင့်

ပါးစပ်မှာ လက်ကိုင်တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတပ်၍ အော်သည်။ သို့သော် တစ်ဖက်မှ ဘာသံမျှ မကြားရ၊ တုံ့ပြန်မှုသည်မရှိ။

ထို့ကြောင့် ဦးဖိုးပိန်က ဇေဇေဝါဖြစ်စွာနှင့် လက်ကိုင်ကို

ပြန်ခွာလိုက်ပြီး ကြည့်သည်။ ပါးစပ်မှလည်း

“ဟဲ့...ဘာသံမှလည်း မကြားရပါလား...ဟဲ့”

“အယ်...”

“အဟား...ဟား...ဟား...ဟီးဟီးဟီး...။ ဦး...ဦး...

ဟား...ဟား...ပိန်...ဦးပိန်...အဟီး...ခွီး...ဦးပိန်က ပြောတာ ပြောင်းပြန်ကြီး အဟီး...ဟီးဟီး...ခစ်”

ရယ်သံများ ဆူညံသွားသည်။

ထိုရယ်သံများကြောင့် ရွှေရိုးတို့ ဦးလေးတော် ဦးဖိုးပိန်သည်

များစွာ ရှက်သွားရချေပြီ။ ဘယ့်နှယ်ဟာပါလိမ့်။ သူများတွေဆိုလည်း သည်အတိုင်းပင် အော်အော်ပြီး ဆက်နေကြတဲ့ဟာကို ...။

ထိုသို့ပင် ရွှေရိုး၏ ဦးလေး ဦးဖိုးပိန်က ခဏတော့ တွေဝေ

စွာဖြင့် စဉ်းစားဖြစ်လိုက်သေး၏။ သို့သော် ကြာကြာလည်း မစဉ်းစား ဖြစ်တော့။ လူတွေက ရယ်နေကြသည်။ ပို၍ ရှက်ရနေပေဦးမည်။

ထို့ကြောင့် ရွှေရိုး၏ ဦးလေးတော် ဦးဖိုးပိန်က ထပ်၍ အော်လိုက်သည်။ သည်တော့မှပင် ပို၍ ဆိုးသွားလေတော့၏။ ချက်ချင်းပင် ရယ်သံများက ဝေါခနဲ ပွက်ထသွားလေ၏။ ဦးလေးတော် ဦးဖိုးပိန် ထပ်ဆင့်အော်လိုက်သည့် အသံကိုလည်း နားထောင်ကြည့်တော်မူကြပါဦး။

ဘာတဲ့...အဲ...အဲ...

“ဟာ...ဒါဆိုလည်း လိုး...ဟဲကွာ...လိုဟဲ”

ဟူ၍ ဖြစ်ချေ၏။ “ဟဲ...လိုး...ဟဲ...လိုး” ဟု အော်သည်ကို အနားမှ လူများက ပြောင်းပြန်ကြီးဟု ပြောသဖြင့် ခပ်ရှက်ရှက်နှင့် ပြောင်းကာ အားပါးတရ အော်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ချေတော့၏။

ရယ်သံများသည်ကား အဆုံးပင် မသက်နိုင်ကြတော့။

ရွှေရိုးတို့ ဦးလေး ဦးဖိုးပိန်ခမျာမှာတော့ ရှက်လည်း ရှက်။ နားမလည်စွာနှင့် ဆိုင်ရှင် ဒေါ်ပြုံးကို နားဝေတိမ်တောင်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်၏။ ဆိုင်ရှင် ဒေါ်ပြုံးခမျာမှာလည်း ဦးဖိုးပိန်၏ အဖြစ်ကြောင့် ငိုအားထက် ရယ်အားသန်စွာ ရယ်ရင်း...

“အဟီး...ဟီး...ခွီးခွီး...ဟတ်...ဟတ်ဟား...ဟား...ဟဲ့...ဖိုး...ဖိုးပိန်...နင်...အဟီး ဟီး...ခွစ်...ခွစ်...ဖုန်းလက်

ကိုင်ကို ကိုင်ထားတာ အဟား...ဟား...ဟီး...ပြောင်း...ပြောင်း...
ပြန်...အဲ...စောက်...ထိုး...အဟီးဟီး...ကြီး”

“ဟိုက်...ဗျာ...အဲ”

ထိုတော့မှ ဦးဖိုးပိန်ခမျာ မျက်နှာကြီးနီရဲစွာ အရှက်သည်းရင်း
တယ်လီဖုန်းလက်ကိုင်ကို ပြန်၍ လှည့်ကိုင်လိုက်ရတော့၏။

ကြည့်လေ ...

ဟုတ်လည်းဟုတ်ပါရဲ့။ ဦးဖိုးပိန်ဆိုတဲ့ ရွှေရိုးတို့ ဦးလေးက
ဖုန်းလက်ကိုင်ကြီးကို စကားပြောခွက်နှင့် နားထောင်သောခွက် လွဲမှား
စွာဖြင့် ကိုင်ထားလေသည်ကိုး။

ရွှေရိုး၏ ဦးလေး ဦးဖိုးပိန်က “ဟဲ...လိုး” ကို ပြောင်း
ပြန်ထင်၍ “လို...ဟဲ” ဟု အော်ကာ တယ်လီဖုန်းလက်ကိုင်ကို
စောက်ထိုးမိုးမျှော်ဆိုသလို ကိုင်ထားလေသည်။

ဦးပိန်က အတည့်ပြန်ကိုင်လိုက်၏။

သည်တွင် ဆိုင်ရှင်ဒေါ်ပျံးက အပြင်မှ အသံကြားရလေ
အောင် ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်၏။ တစ်ဖက်မှ အသံသေးသေး
ကြောင်စွာဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ပျံ့လွင့်လာ၏။

“ဟဲလို...အဖေလား...အဖေ”

ဟူ၍။ သည်တွင် ဦးဖိုးပိန်က သူ့သမီးအသံ တယ်လီဖုန်းမှ အသံ ကြားလိုက်ရစဉ် ဗြဲနံးခနဲ ပြန်ထူးလိုက်ပုံကြောင့် နဂိုကတည်းကပင် ရယ်သံမစဲသေးသော ရယ်သံလှိုင်းတို့က ဝေါခနဲ ထပ်မံ ပျံ့လွင့်လာကြပါလေတော့၏။

ကြည့် ...

တစ်ဖက်မှ သမီးဖြစ်သူ မိဂျမ်းစိန်က “အဖေလား အဖေ” ဟူသော ခေါ်သံအား ပြန်ထူးလိုက်သည်က ...

“ရှင်”

ဟူ၍။ ဦးဖိုးပိန်တို့ ဖြစ်ရပုံကတော့ အဲသည်လို။ ဒါနဲ့ပါ ဆိုလျှင် သုံးခါတိတိပင် ရှက်ပြီးချေပြီ။ “ဟေ... သမီး မိဂျမ်းစိန်လား” ဟူ၍ မထူးမိဘဲ “ရှင်” ဟု ပြန်ထူးမိကာ လမ်းတွင် စီစဉ်လာသော စကားလုံးတို့သည်ကား ကမောက်ကမဆိုမှ တကယ့်ကို ကမောက်ကမ ဖြစ်နေကြလျက်။

သိပ်တော့မကြာပါ။ ဦးဖိုးပိန်တစ်ယောက် အပြောအဆို လေသံ ပြန်တည့်လာချေ၏။ သူ့သမီးဖြစ်သူနှင့် နှစ်ယောက်တည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံတွေ့ပြီး ပြောရသလို ခြေဟန်လက်ဟန် ကားရား ကားရားနှင့် အားပါးတရ ပြောလာချေပြီ။

သို့သော် ...

“အ...ဟား...အဟေး...အေး...သမီး မိဂျမ်းစိန်...
 ပြန်လာမယ်။ အေး...အေး...ကောင်းပြီ၊ ကောင်းပြီ၊ အဖေ လာကြို
 မယ်၊ ကြိုမယ်၊ အင်း... အင်း...လှည်းနဲ့ပေါ့...ဟဲ့...ဟင်...ရမည်း
 သင်းကို ရောက်နေပြီ...ဟုတ်လား...ဟားဟား...အဖေက တောင်
 ကြီးကနေပဲ ဆက်နေတယ်ထင်လို့။ ဘာ... အခု လာကြိုရမယ်
 ဟုတ်လား၊ ဧည့်သည်တွေလည်း ပါတယ်။ ဟား...လာမယ် သမီး၊
 လာမယ်၊ ခုကို လာကြိုမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ကဲပါ...ကြားပါတယ်
 ခုပဲ”

“အယ်”

“ဟဲ့... ပလုတ်တုတ်”

“အိုး”

“ဂလောက်...လောက်...လောက်...ခွပ်”

“ဦးပိန်”

“ဟာ”

အားလုံး ဝရန်းသုန်းကားတွေ ဖြစ်ကုန်သည်။

ကြည့်ဦးလေ....

ရွှေရိုးတို့ရဲ့ ဦးလေးတော်၊ အမေ့ရဲ့မောင်ဖြစ်သူ ဦးဖိုးပိန်
 လုပ်ချလိုက်သည့်ပုံက တယ်လီဖုန်းပြောရင်း အားပါလာပြီး သူ့သမီးကို

ချက်ချင်းသွားကြိုရတော့မည့်ဟန်နဲ့ တယ်လီဖုန်းပြောဆိုနေသည်ကိုပင် မေ့ပြီး ရေးကြီးသုတ်ပျာနိုင်စွာ ခြေလှမ်းကျကြီးနှင့် လှမ်းရင်း စကား ပြောခွက်ကိုမချဘဲ စွတ်ထွက်သွားသဖြင့် တယ်လီဖုန်းအိမ်သည် အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားကာ လက်ကိုင်စကားပြောခွက်သည် ဦးပိန် လက်ထဲသို့ ကြိုးပါပြုတ်ပါသွားသည်။

သည်ကဲ့သို့ ...

ထိုနေ့က ရွှေရိုးတို့ ဦးဝေးတော် ဦးဖိုးပိန်တစ်ယောက် အရှက်အကွဲပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်နှင့် ဗရတ်သုတ်ခန့်စင်စွာ။ ဝှတီးဝှကျနိုင်စွာ၊ ကမောက်ကမနိုင်စွာတို့ဖြင့် ဝရန်းသုန်းကား သုတ်ခြေ တင်ပြေးထွက်လာခဲ့ပြီးသည့်သကာလ ထို့နောက်ပိုင်းတို့၌ တယ်လီဖုန်း လာသည်ဟုဆိုလျှင်ပင် သွားမကိုင်တော့။

ရွှေရိုးတို့ ကျီစုရွာသားတွေကတော့ ယနေ့အထိ အဆိုပါ ဦးလေးတော် ဦးဖိုးပိန်အားတွေ့လျှင် ရယ်ချင်စိတ် မထိန်းနိုင်ဘဲ ရယ် နေကြဆဲ။ စလည်းစ၍ နောက်လည်း နောက်ပြောင်နေကြဆဲ။

ကာလသားလူငယ်အုပ်စုနှင့်တွေ့လျှင် ရွှေရိုးတို့ဦးလေး ဦးဖိုးပိန်ခမျာ မစားသာတော့။ ကာလသားအုပ်စုထဲမှ တစ်ယောက်က 'ဟဲလို .. အဖေလား... အဖေ' ဟု တိုင်ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ယောက်ကထပြီ: "ရှင်...အဲ" ဟု ပြန်အော်ကာ တဝါးဝါး တဟားဟား ရယ်ပွဲဖွဲ့ကြသည်။

တစ်ယောက်က “ဟဲလိုး” ဆိုလိုက်လျှင် အခြားတစ်
ယောက်ကထပြီ: “ဦးပိန်မှားနေပြီ ပြောင်းပြန်ကြီး” ဆိုပြီးအော်၍
“ဟာ...အဲဒါဆိုလည်း လိုး...ဟဲကွာ... လိုးဟဲ” ဆိုပြီး ဝိုင်းရယ်
ကြသည်။

ထိုသို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဖြင့် ရွှေရိုးတို့ ဦးလေး
ဦးဖိုးပိန်၏ တယ်လီဖုန်းပြောစဉ်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ပုံစံအတိုင်း
တစ်ယောက်တစ်ပေါက် တစ်ယောက်တစ်ခွန်းနှင့် တစ်ယောက် တစ်
မျိုး မရိုးအောင် လုပ်ပြုပြီဆိုလျှင်ဖြင့် ရွှေရိုးတို့ရဲ့ ဦးလေးတော်
ဦးဖိုးပိန်တစ်ယောက် ရှက်မျက်နှာကြီး နီရဲလို့ သုတ်ခြေတင်ပြီး ပြေးပြီ
သာမှတ်။

သည်ကဲ့သို့ ...

ရွှေရိုးတို့ ကျီစုဟူသော ရွာကလေးမှာ တယ်လီဖုန်းနှင့်
ပတ်သက်ပြီး ရယ်စရာဟာသပြက်လုံး ရာဇဝင်တွေ တွင်ရစ်နေခဲ့သည်
မှာ အများကြီးပင် ဖြစ်လေ၏။

သို့သော်...

ထိုရယ်စရာများစွာတို့အနက်မှ ရွှေရိုးတို့၏ ဦးလေးဦးဖိုးပိန်၏
အဖြစ်အပျက်ကတော့ ယခုအထိ ပြောစမှတ်တွင်လျက် ရှိနေပါသေး၏။

ထိုသို့ ...

မြို့ပြ အဆင်တန်ဆာ ပြယုဂ်များနှင့် စိမ်းလွန်းသော တောနေ
လူတန်းစားတစ်ရပ်၏ အရိုးခံ အဖြူထည်သက်သက်နှင့် လွဲချော်
မှားယွင်းမှုတို့သည်ကား ကမောက်ကမ၊ ဗရတ်သုတ်ခ၊ ဝှတီးဝှကျ၊
ကသောင်းကနင်းနှင့် ဝရန်းသုန်းကား နိုင်ချင်နိုင်နေမည် ဖြစ်သော်
လည်း ခွင့်လွှတ်စာနာ နားလည်စွာ ကြည့်တတ်ကြမည် ဆိုပါလျှင်
ကြည့်နူးစရာ ဖျော်ရွှင်ရယ်မောဖွယ်ရာများအတိနှင့် စီရင်ပြီးအပ်သည်ကိုသာ
တွေ့မြင်ရမည် ဖြစ်ပေသတည်း...။

ကျုပ်ကိုပစ်တဲ့ ကျုပ်ဘကြီး

စိတ်အလွန်ကြီး၊ စိတ်အလွန်တိုတတ်ပြီး ရွတ်တိ ရွတ်ကန်း
ရွတ်တိရွတ်တွ နိုင်လွန်းလှတဲ့ ကျုပ်ဘကြီး ဖိုးခင်မောင်မှာ ဖိုးကရင်
ဆိုတဲ့ ညီတစ်ယောက်လည်း ရှိသေးတယ်။

ဖိုးကရင်ဆိုတာကတော့ ကျုပ်ဘကြီး ဖိုးခင်မောင်လို မဟုတ်
ပါဘူး...။ ကျုပ်ဘကြီး ဖိုးခင်မောင်ကတော့ အများသိတော်မူကြတဲ့
အတိုင်း ရပ်သိရွာသိ နိုင်ငံကျော် ပြိုင်စံမပေါ်တဲ့ လူဂွဇာကြီးလေ...။
အင်း...ဒါပေမယ့် ဗျာ...။

ပြောစရာ တစ်ခုရှိတာက ကျုပ်ဘကြီး ဖိုးခင်မောင်
ဘယ်လောက် ရွတ်ရွတ်၊ ဘယ်လောက် ရွဲ့ရွဲ့၊ ဘယ်လောက် စောင်း
စောင်း... ကျုပ်တို့ အမေကြီး ဒေါ်အုန်းတင်ကို မမိဘူး...။ အမေကြီး
ဒေါ်အုန်းတင်ကိုတော့ ကျုပ်ဘကြီး လက်လန်တယ်...။ ကျုပ်အမေ

ကိုချစ်စောပြောလိုက်မူဖြင့် ... အပါအဝင် တောရပ်ခွင်ဟာသများ

ကြီး ဒေါ်အုန်းတင်နဲ့သာ တွေ့လို့ကတော့ ကျုပ်ဘကြီး ရွဲတာတွေ၊ ပဲ့တာတွေ၊ စောင်းတာတွေ တည့်သွားမယ်...။ ကျုပ်တို့ အမေကြီး ဒေါ်အုန်းတင်ရဲ့ လက်ဆင်နံကိုတော့ ကျုပ်တို့ဘကြီး ဖိုးခင်မောင် အတော်လေးကို နှောကျေနေပြီ...။ ကောင်းကောင်းလည်း သဘော ပေါက်သွားပြီလေ...။ မပေါက်လို့ကလည်း မဖြစ်ဘူးဗျ...။ ကျုပ်ဘကြီး ငတ်သွားမှာပေါ့...။ ညစာ...ညစာ (ထမင်းကို ပြော တာပါ)။ ကျုပ်တို့ အမေကြီးက သူ့ထက်ပိုပြီး ရွတ်တာ၊ ရွဲတာကိုး...။ ပြောရရင်တော့ဗျာ ကျုပ်တို့ ဘကြီး ဖိုးခင်မောင်က ကျုပ်တို့ရွာမှာ ... (အဲ... ကြားပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်...) မ.ယ.က ဥက္ကဋ္ဌဗျ။ (မ.ယ.က) ဆိုတော့ဗျာ။ မယားကြောက်တဲ့ ကျုပ်တို့ ရွာထဲက လူတွေထဲမှာတော့ တကယ့်အကြီးဆုံး ဥက္ကဋ္ဌပါပဲ...။

အဲ...ဒါပေမယ့် ...။

ဆရာမင်းဟန်သာ ဟာသဂျာနယ်ကို ကိုင်တုန်းက ထည့် လိုက်တဲ့ ဆရာကြီး အိကြာကွေးရဲ့ “မယားကြောက်သူများ...” ဆိုတဲ့ ဟာသဝတ္ထုထဲက ဘုရင်ကြီးလို... “ဟေး...ငါ့မိန်းမကလွဲရင် ဘယ်သူမှ မကြောက်ဘူးကွ” လို့ ကြွေးကြော်တဲ့ အစားမျိုး...။

“မိန်းမရှိခိုးသွားမကျိုး”

“မိန်းမရိသေ အသက်ရှည်...”

ဆိုတဲ့ စကားပုံတွေဟာ တကယ်တော့ ကျုပ်တို့ ဘကြီးဖိုးခင်မောင် ဆိုတဲ့ လူ့စာ၊ လူရွတ်လူတွကြီးများ ထွင်ခဲ့လေသလားလို့တောင် အောက်မေ့မိပါသေးရဲ့ဗျာ...။

ကဲ...ကဲ...ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ။ ကျုပ်ဘကြီးရဲ့ ရာဇဝင်က ရေးပြ ပြောပြရရင် ကျိမ်းတစ်စောင် ပေတစ်ဖွဲ့နဲ့တင် မရဘူး...။ ကျော်လှိုင်ဦးရဲ့ တစ်ထောင့်တစ်ညပုံပြင်ထက်လည်း ရှည် သွားမှာသေချာတယ်...။

တစ်ခါမှာ အဲဒီလူ့စာ လူရွတ်လူတွကြီး ကျုပ်ဘကြီး ဖိုးခင်မောင်တစ်ယောက် ထုံးစံအတိုင်း ဓားမခါးထိုးလွယ်အိတ်ကြီးလွယ် ပြီး တောထဲကိုသွားတယ်...။

တောထဲ ယာခင်းထဲလည်းရောက်ရော ကျုပ်တို့ ကျီစု အနောက်ဖက်ရွာထဲမှာ နေတဲ့ သူညီ ဖိုးကရင်ရဲ့ သမီးကြီးဖြစ်တဲ့ မိလုံးက ကျုပ်ဘကြီးရဲ့ ယာခင်းထဲက ဟင်းချက်စရာ ချဉ်ပေါင်ရွက် တို့၊ ခရမ်းချဉ်သီးတို့ကို ခူးနေတာလဲတွေ့ရော ကျုပ်ဘကြီးက ဘာမပြောညာမပြောနှင့် လွယ်အိတ်ထဲက လောက်လေးခွနှင့် လောက် စာလုံးကို ထုတ်ပြီး...မိလုံးကို တရစပ်ပစ်တော့တာပဲဗျို့...။ ပစ်သာ ပစ်နေတာ သူတူမအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးဆိုတာ သူမသိဘူး...။

အဲဒီလိုလည်း ပစ်ပစ်ဆဲဆဲ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ဆိုတော့ အနီးအပါးကလူတွေရော၊ ရွာခြံစည်းရုံးနဲ့လည်း ကပ်နေတာဆိုတော့ ရွာထဲက လူတွေရောပေါ့ဗျာ...။ ကျုပ်ဘကြီးဖိုးခင်မောင်တစ်ယောက် ဘယ်သူနဲ့များ ဘာဖြစ်ပြီးနေသလဲဆိုတာ သိချင်လို့ ထွက်ပြီး ကြည့်ကြတယ်။

အဲဒီလို ပစ်နေတဲ့ကြားက မိလုံးက သူ့ဘကြီးတော့ သူ (မိလုံး) မှန်းမသိလို့သာ ခုလို ပစ်ပြီး ခုဆို ဆဲနေတာဖြစ်မှာပဲထင်ပြီး

“ဘကြီးရဲ့ မပစ်ပါနဲ့ ကျုပ်ပါတော့ ကျုပ်...ကျုပ်...”

ဆိုပြီး ကျုပ်ဘကြီး ဖိုးခင်မောင်ကြားအောင် အော်ပြီး ပြောရှာတာပေါ့...။ ပစ်တဲ့ လောက်စလုံးကိုလည်း သူ့ခမျာ ရှောင်ရသေးတယ်...။ ရှောင်လဲရှောင်။ အော်လဲအော်၊ ပြောလဲ ပြောပေါ့...။

ဒါလဲမရဘူး...။ ကျုပ်ဘကြီးက ဘာဆို ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ... ဆဲလဲဆဲ၊ ပစ်လဲပစ်၊ တက်လဲတက်နဲ့ ရှောင်၊ ပြော၊ အော်လုပ်နေတဲ့ မိလုံးကို ဆဲ၊ ပစ်၊ တက် ကြီးတက်လို့...။ မိလုံးခမျာ နောက်ကို ဆုတ်ပြေးကလေးပြေးရင်း သူ့ဘကြီး သူ့ပြောတာမကြားလို့သာ ဒီလိုကြီး ဆဲ၊ပစ်၊တက်ကြီး တက်နေတာပေါ့...။ ဒါကြောင့် စောစောကထက်ပိုပြီး အော်ပြီးပြောတယ်...။

“ဘကြီးရေ ကျုပ်ပါတော့ ကျုပ် ကျုပ်...”

မိလုံး အဲဒီလိုအော်ပြောလေ ကျုပ်ဘကြီးက ပိုပြီး ပစ်၊ တက်၊ ဆဲကြီးနဲ့ ဆုတ်ရင်း၊ ပြေးရင်း၊ အော်ရင်း ဆုတ်၊ ပြေး၊ အော်ကြီး အော်နေတဲ့ မိလုံးနောက်လိုက်လေပဲ...။

ကျုပ်ဘကြီး ဖိုးခင်မောင်က မိလုံးကို ပစ်လိုက်။ အယုတ္တ အနတ္တတွေ ဆဲလိုက်၊ ပြေးလိုက်၊ လိုက်နဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မိုးကို မွန်ရော...။ လာကြည့်တဲ့ လူတွေကလည်း တဖြည်းဖြည်း များလာပြီး တခွီးခွီး တဖြီးဖြီး ရယ်နေကြပြီ...။ သူတို့ တူဝရီးနှစ် ယောက်ကို ကြည့်ပြီးပေါ့...။

မိလုံးကလည်း မိလုံးပဲဗျ။ ခုထိ အားမလျော့သေးဘဲ... သူ့ဘကြီး သူမှန်းမသိလိုသာ အခုလို ပိုပြီး ဖိပစ်နေတာပေါ့...။ လူမှားပြီး အယုတ္တ အနတ္တတွေ ဆဲနေတာပေါ့...။ သူ့ခမျာ သူ့ဘကြီး ပစ်သမျှ ဟိုရှောင်ဒီရှောင်လုပ်ရတာ မောကလဲ မောနေပြီလေ...။ ကျုပ်ဘကြီးပစ်တဲ့ လောက်စာလုံးကလဲ သူ့အနားကနေ တဝိုင်းဝိုင်း တရွှီးရွှီးနဲ့ ပွတ်သွားတာလေတောင်ဟတ်တယ်...။

ဒါကြောင့် မိလုံးက သူ့ဘကြီးဖိုးခင်မောင်ကြားအောင် ထပ် ပြီး အော်ပြောလိုက်ပြန်တယ်...။

“ဘကြီးဖိုးခင်မောင်ရေ... ပထွေးလေး ဖိုးခင်မောင်ရေ... ကျုပ်... မိလုံး... ဖိုးကရင်ရဲ့ သမီးကြီး၊ အနောက်ရွာက မိလုံးပါ တော့...”

ဆိုပြီး အော်ပြောလိုက်တော့မှ အဲဒီမှာ ကျုပ်ဘကြီးက အော်ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်က ကြားရတဲ့ လာကြည့်တဲ့ လူတွေ ဝေါခနဲ ပွဲကျသွားကုန်ကြပါလေရော...

ကြည့်လေ ...။

ကျုပ်ဘကြီး ဖိုးခင်မောင် တစ်ယောက် သူ့တူမ မိလုံးကို ပြန်ပြောလိုက်တာက ...

“အေး...ဟေ့... အဲဒီကျုပ်ကိုရော... အဲဒီ မိလုံးကိုပါ ပစ်နေတာ ဟေး... ကိုင်းကွာ...ကိုင်းကွာ...”

ဆိုပြီး ပြောပြောပစ်ပစ်၊ ပစ်ပစ်ပြောပြောနဲ့ လိုက်ပြီး ပစ်လိုက်တာ ဖိုးကရင်ရဲ့ သမီး သူ့တူမကြီး မိလုံးကြီးခမျာ မောမောနဲ့ ခရမ်းချဉ်သီး၊ ချဉ်ပေါင်ရွက်ခူးပြီးသားတွေ ပစ်ချပြီး ဖနောင့်နဲ့ တင်ပါး တစ်သား တည်းကျလို့ လုံးနေအောင် ထွက်ပြေးရပါရောဗျာ...

အဲသလို ...

ကျုပ်ဘကြီး ဖိုးခင်မောင်တို့ ရွတ်တာက ရွာထဲမှာ ရာဇဝင်ကို တွင်ဆဲပဲ...

ရယ်ရွှင်မော့၍ သောကကင်းဝေးကြပါစေ...

ကိုချစ်စောပြောလိုက်မူဖြင့်

ကျုပ်တို့ “ကျီစု” အနောက်ရွာထဲက ကိုချစ်စောဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောရဦးမယ်...။ ဟုတ်တယ်။ ကိုချစ်စောရဲ့ ကမောက်ကမ၊ ဝှတီးဝှကျ့နိုင်ပုံတွေကို ပြောပါတယ်...။ ဘာကမောက်ကမ၊ ဝှတီးဝှကျ့ နိုင်သလဲဆိုတာတော့ မမေးနဲ့...။ လုပ်သမျှ ပြောသမျှ၊ ဆိုသမျှ ဘာတစ်ခုမှကို မကျန်အောင် ကမောက်ကမ ဝှတီးဝှကျ့နိုင်တာ...။ လုပ်လိုက်ရင် တလွဲတချော်တွေချည်းပဲ...။ ပြောလိုက်ရင်လဲ အပေါက်အလမ်းက မမှန်ဘူး...။ ဇောက်တိ ဇောက်ထိုးနဲ့ ပြောင်းတိ ပြောင်းပြန်ဆိုတာမျိုးတွေချည်းပဲ...။

ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ ရွာကလူတွေ အဲဒီကိုချစ်စောနဲ့ အလုပ်အတူတူလုပ်ဖို့၊ စကားတစ်ဝိုင်းတည်းမှာထိုင်ပြီး ပြောဖို့ လန့်ကြ

ကိုချစ်စောပြောလိုက်ပုံဖြင့် ... အပါအဝင် တောရပ်ခွင်ဟာသများ

တယ်...။ ကြောက်ကြတယ်။ အဲ... လန့်လဲ လန့်လောက် သလို...။
ကြောက်လဲ ကြောက်လောက်စရာပေကိုး...။ ကိုချစ်စောဆိုတဲ့ လူက
နေရာတိုင်းမှာ အဲသလောက် အထိကို “တာ” စားတာ...။

ကဲ...ကြည့်...။

ပြောရင်းဆိုရင်း လာပါပြီ...။ အဲဒီ ကိုချစ်စောဆိုတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်...။ ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်နဲ့ ရွာလယ်လမ်းမဘက်ဆီကို လျှောက်
လာနေတာ...။ ရွာလယ်လမ်းမရဲ့ တစ်နေရာအရောက်မှာတော့...

“ဟေ့...ကောင် ချစ်စော ဘယ်လဲကွ စောစောစီးစီး...”

“ဟေ...ငါလား...။ ငါ့ညီ ချစ်ချောတို့အိမ်ကိုသွားမလို့
လကွာ...။ မင်းကော မလာဘူးလား...။ လာခဲ့လကွာ...။ ငါ့ညီ
ချစ်ချော ဒီနေ့ ကောက်ဦးပေါ်လို့ ကောက်ညှင်းဆွမ်းကျွေးပြီး အလှူ
လုပ်တယ်ဟေ့...။ သွားမယ်ကွာ...။ ငါက ဟိုမှာ ငါ့ညီ ချစ်ချော
ကို ဆုံးမသြဝါဒတွေ ခြွေပြီး ဆုတွေ ဘာတွေပါ တောင်းပေးရ
မှာကွ...။ သွားပြီဟေ့... သူငယ်ချင်းရေ...”

အဲသလိုနဲ့ ကိုချစ်စောတစ်ယောက် သူ့သူငယ်ချင်း ဖိုးလုံးရဲ့
အမေးကို ရှည်ရှည်လျားလျား ပြောဆိုရှင်းပြပြီး ရွာလယ်ပိုင်းက
သူ့ညီကိုချစ်ချောအိမ်ရှိရာ ချီတက်သွားပါတော့တယ်...။

ရွာလယ်ပိုင်းကိုချစ်ချောရဲ့ ကောက်ညှင်းဆွမ်းကျွေး အလှူ
အတန်းပြုလုပ်ရာဆီက ဓာတ်စက်သံ တံတေးသိန်းတန်ရဲ့ မင်္ဂလာအခါ
တော်ပေးသီချင်းတစ်ပုဒ်။ လေထန်ရာ အနံ့ပျံ့နှံ့လို့ပေါ့...။ အနီးအနား
က ရွာတွေအထိ ကြားနေရလောက်တယ်...။

ပြောရရင်ဗျာ ကိုချစ်စော အလှူအိမ်ရောက်သွားပြီး သိပ်
မကြာမတင် အချိန်ပိုင်းလောက်မှာပဲ ဓာတ်စက်လော်စပီကာဆီကနေ
မိုက်ခရိုဖုန်းစမ်းတဲ့ တက္ကသိုလ် တက္ကသိုလ် တက္ကသိုလ် တက္ကသိုလ် အသံဗလံ
တွေနဲ့ တဖူးဖူးမှုတ်တဲ့ အသံတွေ... မိုက်ကိုခေါက်တဲ့ တဒုတ်ဒုတ်
အသံတွေ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာတယ်...။

နားထောင်ကြည့် ...

“ဟဲလိုး...ဟဲလိုး...ဒန်...စတီး...၊ ဒန် ...စတီး...၊
ဝမ်း...တူး...သရီး...ဖိုး...ဖိုက်...ဖိုက်...ဖိုက်...”

ဆိုတဲ့ အက်ကိုးသံစဉ်တွေပါ ထွက်လာတယ်။ ဒါ-ဘယ်သူ့ အသံများ
လဲလို့ ထင်ပါသလဲ...။ ဓာတ်စက်သံကြားတိုင်း မိုက်မကိုင်ရ မနေ
နိုင်မထိုင်နိုင် မျောက်မီးခဲ ဖင်ခုထိုင်မိသလို ဖြစ်နေတဲ့ ကိုချစ်စောရဲ့
အသံပါပဲ...။

ကြည့်...။

ခုလဲ သူက အလှူမင်္ဂလာ အခါတော်ပေးတရားဟောပြီး
သူ့ကိုချစ်ချောကို ဆုတွေဘာတွေ ခြွေဦးမလို့တဲ့...။

ဘာတွေ ဘယ်လို ဝှတီးဝှကျေ။ ကမောက်ကမ ဖြစ်ဦးမလဲ
ဆိုတာကိုပဲ ရွာထဲက လူတွေက ဟထိတ်ထိတ်နဲ့ ကိုချစ်စောကြီး
မိုက်ခရိုဖုန်း စမ်းရုံနဲ့တင် တွေးထင်နေကြပြီ...။

“ဟဲ့...ကောင်မတွေ ကိုချစ်စောကြီး မိုက်ခရိုဖုန်းစမ်းနေပြီ
တော့...။ ဘာတွေ ဝှတီးဝှကျေဖြစ်ပြီ၊ ဘာတွေ ကမောက်ကမ
ဖြစ်ဦးမလဲ မသိဘူး နားထောက်ကြဟေ့...။

အဲသလိုမျိုး...။

ထင်လဲထင်လောက်စရာပဲလေ...။ သိတယ်မဟုတ်လား
...။ ကိုချစ်စောဆိုတာက ရွာထဲမှာ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ နေတဲ့
လူပဲဥစ္စာ...။

“ဟဲ...လိုး...ဟဲ...လိုး...ဟိုးလို...ဟောင်းလောင်း
တွဲလွဲ...အဲ...အဲ...ဟုတ်ပေါင်...ယောင်လို့...ယောင်လို့...အဟီး
ဟီး...ငါ့နှယ်နော် သေချာဂရုစိုက်ပြီးပြောနေတာတောင်မှ...”

အဲဒီကတည်းက ရွာထဲက လူတွေ ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေကြပြီ...။
ထမင်းအိုးဆန်ဆေးရင်း နားစွင့်ကြသူတွေနဲ့...၊ ကြက်သွန်အခွံနွာရင်း၊
ငရုတ်သီးထောင်းရင်း၊ နွားစာပဉ်းရင်း၊ ထင်းခွဲရေခပ်ရင်း၊ နားစွင့်နေ
ကြတာ ပြောပါတယ်...။ ကိုချစ်စောကြီး ဘာပြောတော့မလဲ
ဆိုတာကိုပေါ့...။

“ကဲ...ကဲ...အဟမ်း...ဆုပေးမယ်...အဟမ်း...

ညီလေးချစ်ချော...ရှေ့တိုးခဲ့။ အဟမ်း...အဟမ်း...အင်း... အလှူ
ရောက်လက်နဲ့မကွာတဲ့... အဲ...ဟို...မရှိလို့ မလှူ။ မလှူလို့ မရှိလဲ
မဖြစ်ရလေအောင်ပေါ့နော်... မရှိရှိတာလေးနဲ့ ညောင်စေ့လောက်
လှူတော့လဲ သဒ္ဒါဖြူစင်တော့ ဟော-ညောင်ပင်ကြီးလောက် အကျိုး
ကုသိုလ်ရတတ်ကြပါတယ်...။ အဓိကကတော့...အဲ...သဒ္ဒါပေါ့...
အင်း...”

သည်အထိ ဟုတ်သေးတယ်... ချောချောရှုရှုပဲ ပြောရမှာ
ပေါ့...။ ကဲ...ဆက်ပြီး နားထောင်ကြည့်ကြရအောင်...။

“ကုသိုလ်ဆိုတာကတော့ ယူတတ်ရင် ရကြတာပဲ မဟုတ်
ပေဘူးလား...။ ကဲ...ကဲ...ဒီတော့ အခုလို ကုသိုလ် အကျိုးကြောင့်
အစ်ကိုကြီးညီလေး မောင်ချစ်ချောကို ဆုပေးမယ်...။ သေသေချာချာ
လိုက်မှတ်ပြီးရင် ပေးတဲ့ ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေလို့ လိုက်ဆိုနော် ကြားလား...
ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကစပြီး ငါ့ညီလေး မောင်ချစ်ချော အခုလို လှူရ
တန်းရတဲ့ အကျိုးအားကြောင့် ရောက်လေရာ၊ ဖြစ်လေရာ ဘဝ၊
ဘဝ တိုင်းမှာ... အင်း...ဟို...ဟို...ဟို... ငါ့ညီလေး မောင်ချစ်
ချော ကောင်းရာသုဂတိ လားပါစေကွာနော်... ဟုတ်ပြီလား...”
တဲ့ဗျာ...။ ကောင်းရော...။

ကိုချစ်စောပြောလိုက်မူဖြင့် ... အပါအဝင် တောရပ်ခွင်ဟာသများ

၃၉

အလှူလိုက်လာကြတဲ့ လူတွေရော။ ကြားကြရတဲ့ လူမှန်သမျှ
ရော။ ဝေါကနဲ ရယ်ပွဲကျသွားကုန်ကြပေမယ့် သူ့ညီကိုချစ်ချောခမျာ
“ဗျာ” တစ်လုံးပဲ “တ” နိုင်ရှာပါတော့တယ်...။

အဲသလို...။

ကိုချစ်စော ကမောက်ကမ၊ ဝှတီးဝှကျနဲ့ အမှားမှား အယွင်း
ယွင်း လုပ်ချလိုက်ပုံက သူ့ညီ အလှူရှင် ကိုချစ်ချောခမျာ ကောင်းရာ
သုဂတိတွေပါလားလို့ပေါ့ ...။

အဘစတားနှင့် ကမောက်ကမဟာသများ

ကြည့်...။

သားတော်မောင်မောင်လှသောင်းက အရင်လို “အဘ” “အဘ” ဆိုပြီး အားပါးတရ မခေါ်တော့ဘဲ “စတား” “စတား” ဆိုပြီး ခေါ်တာကို “စတား” ဆိုတာ ဘာမှန်းညာမှန်း မသိရှာဘဲ လူကြားသူကြားထဲရောက်မှ... “ဟေ့ကောင်တွေ တွေလား ငါ့သားက ငါ့ကို စတားတဲ့ ခေါ်ပြန်ပြီ။ “စတား” ဆိုတာ ငါ့ကို အင်္ဂလိပ်လို အဘလို့ ခေါ်တာကွ။ မင်းတို့ မသိရင်လဲ မှတ်ထားကြ... စတား ဆိုတာ အဘ၊ အဘဆိုတာ စတား...။ စတားဆိုတာ ငါပဲကွ။ ဟားဟား...” ဆိုပြီး ကြွားခဲ့တဲ့ ရှေးရိုးအဘိုးကြီး ဦးရာဆိုင် တစ်ယောက်...

တစ်ခါမှာတော့ ...

ရွာထဲက လူငယ်လူလတ် ပါမကျန် ကာလသားတွေစုပြီး သင်္ကြန်မှာ စတော့ဂျိရိုးလုပ်ကြတယ်။ အဲဒီ စတော့ဂျိရိုးမှာ ရှေးရိုးအတိုးကြီး ဦးရာဆိုင်ရဲ့သား မောင်လှသောင်းလဲ သီချင်းဆိုမယ်...။

လူငယ်တွေချည်းဆိုတော့ ခေတ်နဲ့ အညီ တိုးတက်လာကြတဲ့ ခေတ်ရေစီးကြောင်းကြီးထဲက လူငယ်တွေ ခေတ်ဆန်ကြတာ ဆန်းတော့လည်း မဆန်းပြန်ပေဘူးကိုဗျ ...။

ဘယ်ရမလဲဗျာ... လူငယ်တွေ ဘောင်းဘီရှည် ဖင်ကျပ်တွေ တီရှပ်(ချက်) ပေါ်တွေနဲ့ ဝတ်ကြ၊ မိန်းကလေးတွေဆိုလည်း စကပ်တွေ၊ ဂါဝန်တွေ၊ ဘောင်းဘီရှည်တွေနဲ့ စတိုင်လ်တွေ အပြိုင်ကြကြတယ်...။ မောင်လှသောင်းလည်း သူ့မှာ ဘောင်းဘီမရှိပေမယ့် ငှားပြီး ဝတ်လိုက်တယ်လေ ...။

ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ ပျော်စရာပွဲတော်မျိုးဆိုတာက တစ်နှစ်လုံးမှာမှ ရှားရှားပါးပါး ရှာကြံပြီး လုပ်ကြတာဆိုတော့ ပွဲငတ်နေတဲ့ အညာမြေက ရွာသားတွေဆို တစ်ရွာလုံး အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်...။ ရွာလုံးကျွတ်ကိုလာကြည့်ကြတာ။

အဲဒီပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေထဲမှာမှ ဦးရာဆိုင်ဆိုတဲ့ ရှေးရိုးအတိုးကြီးအဘစတားနဲ့ သူ့ရဲ့ မိန်းမ ဒေါ်အေးရယ်၊ သူ့သမီး ရွှေမိတို့ကလဲ

ရှေ့ဆုံးမှာ ဖျာတစ်ချပ်ခင်းပြီး နေရာကို အကျအန ယူထားတယ်။
မောင်လှသောင်းလဲ သီချင်းဆိုမှာမဟုတ်လား...။ ဦးရာဆိုင်တို့
မိသားစုခမျာ အိမ်တံခါးကိုသော့ခလောက်ချိတ်လို့ စတိတ်စင်ရဲ့ ရှေ့
မှာ နေတောင်မဝင်သေးဘူး ရောက်နေကြတာ...။ ပြီးတော့ သားအမိ
သားအဖသုံးယောက် ကမောက်ကမ စကားသံတွေက ...

“တော့...ကိုရာဆိုင်... မောင်ကြီးပြောတဲ့ ဆလိတ်ကျိုး
ဆိုတာ...”

ဆိုပြီး သူမိန်းမ ဒေါ်အေးက ပြောလိုက်တာ စကားက
မဆုံးသေးဘူး...။ ဦးရာဆိုင်က ...

“ငါ့ဆေးလိပ်မကျိုးပါဘူးဟ...ဒီမှာ...”

ဆိုပြီး ပါးစောင်မှ ခဲထားတဲ့ သူ့ရဲ့ ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်
အတုတ်ကြီးကို ယူပြလိုက်တာ...။

“ဟာ...အဘကလဲ... အဘ ဆေးလိပ်မကျိုးတာကို ပြော
တာမဟုတ်ဘူး...။ အဘပြောတဲ့ ဆေးလိပ် မချိုးသေးဘူးလားလို့
မေးနေတာနော်အမေ ...”

ဆိုပြီး ဦးရာဆိုင်ရဲ့ သမီးအငယ်မ ရွှေမိက ဝင်ပြီး ထောက်
ပေးတာ။ ဟာသတွေ ဖြစ်နေရော...။ ဘေးက နားလည်တဲ့ လူငယ်
ကာလသားတွေက ...

“စတိတ်ရှိုးပါဗျ...။ စတိတ်ရှိုး စတိတ်ရှိုး”

ဆိုပြီး ရှင်းပြယူရတယ်...။ အဲဒီလောက်အထိ ကျုပ်တို့ အညာမြေ နေပုဒ်တောမှာ စတိတ်ရှိုးဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းနဲ့ အလှမ်းဝေး တာ ပြောပါတယ်...။

အဲ...စတော့ရှိုးလဲ စရော... ရွာအရှေ့ပိုင်းကိုခွက်ကြီးသား ဖိုးဇော်က အရင်ဆိုရတယ်...။ ဖိုးဇော်လဲ သီချင်းထွက်ဆိုရော... ဘောင်းဘီရှည်ဖင်ကျပ်တို့ တီရှပ်အင်္ကျီတို့ဝတ်တာ မမြင်ဘူးဘဲ မျက်နှာစိမ်းလွန်းနေကြတဲ့ တောရွာဆိုတော့ တကယ့်ကို ထော်လော် ကန့်လန့်နိုင်တာပဲ ထင်ပါရဲ့...။

ကြည့်ပါဦး ...

ရှေးရိုးဆန်တဲ့ အဘိုးကြီး ဦးရာဆိုင်က တအံ့တသြနဲ့ အော်ပြီး လွတ်ကနဲ ထွက်သွားတာ မိုက်ခရိုဖုန်းထဲအထိပါ ဝင်သွားရော...။

“ဟ...ခွက်ကြီးသားကလည်း လှည်းထောက်ခွကြီး”

တဲ့...လေ...။ ပွဲခင်းတစ်ခုလုံး ဝါးကနဲ ဆူဆူညံသွားတာ။ ဘောင်းဘီရှည်ကို တောရွာက လှည်းတွေ ရပ်ထားရင် ထောက်တဲ့ လှည်းထောက်ခွကြီးတဲ့ဗျာ...။ လှည်းထောက်ခွနဲ့ တူသတဲ့...။

အဲဒီလို ဖြစ်နေတုန်း ဦးရာဆိုင်ရဲ့ မိန်းမဒေါ်အေးက ဝင်ပြီး ပြောလိုက်တော့ ပိုပြီး ဆိုးကုန်တယ်...ကြည့်လေ...။

“ဟုတ်ပါ့တော်...။ ငါ့နှယ် သူ့ခွကြီးကြည့်ပြီး မျက်စိရော အသည်းပါ ယားကျိနေတာပဲ...”

တဲ့...။ ဖိုးဇော်ကလဲ ဖိုးဇော်ပဲဗျ... ဆိုတဲ့ ဟစ်တဲ့သီချင်း ကလဲ ခေတ်ပေါ် ဗီးမက်တယ်လ်သီချင်း...။

“အချစ်ဟာ x...xခါး:x...x...ခါး:x...xခါး:x...x

အချစ်ဟာ x...xခါး:xခါး:xxခါး:...ခါး:xx

အချစ်ဟာ xx...ခါး:xxလွန်းတယ်xxဟေး:x...”

ဆိုတဲ့ သီချင်းလေ...။ ဖြစ်ချင်တော့ ရှေးရိုးအဘိုးကြီးဦးရာ ဆိုင်က သီချင်းတစ်ပုဒ်လုံးမှာမှ အဲဒီစာစားလောက်ကိုပဲ သဲသဲကွဲကွဲ ကြားရှာတယ်ထင်ပါရဲ့...။ ကျန်တာတွေက ဗလုံးဗထွေးနဲ့ ဆိုကြတာ များတာကိုး...။ (မှတ်ထား...ဗလုံးဗထွေးနဲ့ ဝူးဝူးဝါးဝါး မပီမသ ဝါးလုံး ဝါးခြမ်းမကွဲဘဲဆိုရင် အဲဒါ ခုခေတ်ပေါ် ဟဲဗီးရော့ခ်တို့ ဟဲဗီးမက်တယ်လ်တို့ပဲ...)

ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီမှာ ဦးရာဆိုင်က ဖိုးဇော်ဆိုတဲ့ သီချင်းကို နားထောင်နေရင်း တန်းလန်းနဲ့ပဲ... သူ့မိန်းမ ဒေါ်အေးကို လက်တို့ပြီး မေးလိုက်တယ်...။

“ဟဲ့...နှမ...ဖိုးဇော် အရင်က စကားထစ်သလား...။

ဒီကောင်လေး သီချင်းဆိုတာကလဲ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နဲ့...။

ခုမှပဲ ဒီကောင် စကားထစ်အ၊အဖြစ်မှန်းသိရတော့တယ်...။ ဒီကောင် ရွှေအ ပဲဟ...။

ဆိုပြီး ဆူဆူညံညံ တီးသံတွေကြောင့် သူ့မိန်းမ မကြားရမှာစိုး တာနဲ့ အကျယ်ကြီး အော်ပြောလိုက်တာ ရှေ့ဆုံးမှာ မိုက်ခရိုဖုန်းနဲ့က လည်း နီးတော့ ပွဲခင်းတစ်ခုလုံး ကြားကြရပြီး တဝါးဝါးတဟားဟား ရယ်ပွဲကျသွားကုန်ကြပြန်ရော ...။

အဲဒီမှာ ဦးရာဆိုင်ရဲ့ မိန်းမ ဒေါ်အေးကလဲ...

“အေး...ဟုတ်ပါ့ မောင်ကြီးရယ်... သူဆိုတာ ထစ်တီး ထစ်အနဲ့ ဘာတဲ့...အဲ...အဲ... လုပ်ပြန်ပြန်...လုပ်ပြန်ပြီ ကြားလား ... အချစ်ဟာ ခါးခါးခါးခါး။ အချစ်ဟာ ခါးခါးခါး...။ အချစ်ဟာ ခါးလွန်းတယ်တဲ့တော့...။ အချစ်ဟာ ခါးတယ်ဆိုပြီး တစ်ခွန်းတည်း ဆိုလိုက်လည်း ပြီးတဲ့ဟာကို ခုတော့ စကားထစ်နေတာနဲ့ သီချင်းက ပြီးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး...။

တဲ့ဗျာ...ပြီးတော့ ဆက်ပြီး သူ့ယောက်ျားဦးရာဆိုင်ကို မေးလိုက်တာက ...

“အဲဒီ မိုးဇော်ပြောသလို အချစ်ဟာ ခါးလွန်းတယ်ဆိုတာ ကော ဟုတ်ပါ့မလားတော်”

ဆိုပြီး မေးလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဦးရာဆိုင်လဲ ကြောင်တောင်
တောင် ယောင်နနနဲ့ ပြုံးပြီး ...

“အေးလဟာ...ငါတို့တုန်ကတော့ သူဆိုသလို မခါး...
အဲ...အဲ...မဟုတ်သေးဘူးဟ...ခါးလဲမခါး၊ ချိုလဲမချို...။ အာ...
ဘာကလိုတိုတိုကြီးမှန်း မသိပါဘူးဟာ...။ ဒီကောင့်ကျမှများ ခါးသွား
ရသလားမသိဘူး...”

ဆိုပြီး ပြောချလိုက်တော့ ပရိသတ်တွေ ဆိုရယ် အူတွေပါ တက်ကြ
ကုန်ရော...

အဲသလို ...

ဦးရာဆိုင်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက် အချီအချပြောနေကြလို့
ကမောက်ကမတွေနဲ့ ရယ်အူတက်လို့မှ မဆုံးသေးဘူး...။ သူတို့
ဘေးမှာ ကြည့်နေတဲ့ သမီး ရွှေမိက ကောက်ကာငင်ကာနဲ့ ထပြီး
ပြောလိုက်တာ ပရိသတ်တွေဆို အရယ်တွေ အတောသတ်မရတော့
ဘူး...။

ကြည့်လေ...။ ရွှေမိတို့ ပြောချလိုက်တာက ...

“အာ... အဘနဲ့ အမကလဲ သူက ကြက်ဟင်းခါးသီး
ကြောင်လျှာသီးကို ခွေးတောက်ရွက်နဲ့ တမာရွက်ပါရောပြီး မြှုပ်စား
ပြီး ထမင်းနဲ့ စားခဲ့ပြီး ဆိုတာများလားမှ မသိတာ....”

တဲ့...ဗျာ...။ အဲသလို... သားအမိသားအဖတစ်တွေက ...

ကိုခွက်ကြီးသားဖိုးဇော်အလှည့်ပြီးတော့ ရွာအနောက်ပိုင်းက ကိုဖိုးထိန်ရဲ့သား အောင်ကျော်ရဲ့ အလှည့်ပဲ။ သူ့ကျတော့ သင်္ကြန် တွင်းမို့ သင်္ကြန်သီချင်းဆိုမယ်တဲ့...။

အဲ...အောင်ကျော်ကျတော့ လူတစ်မျိုး။ သူက ဝါသနာသာ ပါတာ...။ လူကြောက်တယ်...။ ပြောရရင်တော့ စင်ကြောက်တယ် ပေါ့...။ အရပ်ထဲ တောထဲမှာသာ ခုနစ်သံချိုပြီး ဟဲတာ...။ စင် ပေါ်ကျတော့ မတက်ရဲချင်ဘူး...။ ဒါကြောင့် စင်ရဲ့အောင်လူမကြောက် အောင်ဆိုပြီး တောချက်အရက် တစ်ခွက်နှစ်ခွက်လောက် ကစ်ထား တယ်...။ ဒါကြောင့် အရှိန်က တက်နေဟန် ထင်ပါရဲ့ဗျာ...။ သီချင်းဆိုရင်း နောက်ကို လန်တန်တန်ကြီး ဖြစ် နေတယ်... ပြီးတော့ ခါးကြီးကို ပရိသတ်ဖက် ကော့ထားပြီး ဆိုနေတဲ့ သီချင်းက “သိကြား မင်းနဲ့တိုင်ပြော” ဆိုတဲ့ သီချင်းကို မူးမူးရူးရူး ဗလုံးဗထွေးနဲ့ (ခုခေတ် ဟစ်ဟော့ တို့ရက်ကော့ဒ်တို့ ရောခဲ တို့ကိုဆိုတဲ့ သူငယ်တွေလို) ဆိုနေတာ ... ဆိုတော့ ဦးရာဆိုင်ရဲ့ နားထဲမှာ “သိကြားမင်းနဲ့ တိုင်ပြော” ဆိုတဲ့ စာသားကို “ထမင်း စားပြီး ရေချိုး” လို့ ကြားနေတယ်...။ “ရှေ့ကပက်လို့ စိတ်ဆိုး” ဆိုတာကိုလဲ အဲဒီအတိုင်းပဲ ကြားနေတယ်...။

ဒါကြောင့် သူ့မိန်းမ ဒေါ်အေးကို လက်နဲ့ တိုပြီး

“ဒီကောင့်နယ်ကွာ...။ သီချင်းဆိုတာများ ထမင်းစားပြီး ရေချိုးတဲ့...။ ထမင်းစားပြီးမှ ရေချိုးရင် “ရေဖျဉ်း” ရောဂါစွဲမှာ ပေါ့ဟ...”

ဆိုပြီးပြောတော့... သူမိန်းမ ဒေါ်အေးက

“မောင်ကြီးကလဲ ထမင်းစားပြီး ရေချိုးခိုင်းနေတာမဟုတ်ဘူး...။ သင်္ကြန်မှာ ရေပက်တဲ့လူတွေကို ဆဲနေတာ...။ မကြားဘူးလား... ရှေ့ကပက်တဲ့ မအေယိုး... ရှေ့ကပက်တဲ့မအေယိုး...ဆိုပြီး ဟဲ့ သမီးရွှေမိ နောက်နေ့များ အမေတို့ ဥပုသ်စောင့်သွားလို့ ညည်းကျောင်းကို ဆွမ်းပို့လာရင် အဲဒီဆဲတဲ့ သီချင်းကို ဆိုပြီးလာခဲ့ကြားလား...”

တဲ့... ဆိုပြီး အဲဒီလို ပြောလိုက်တော့ သမီးလုပ်သူ ရွှေမိက အလန်တကြားနဲ့ စတိတ်စင်ပေါ် လက်ညှိုးထိုးပြီး ကောက်ကာငင်ကာနဲ့ ပြောချလိုက်တာက ...

“ဟာ... အဘနဲ့ အမတို့ကလဲ တယ်ခက်တာပဲ။ အဲဒီ သီချင်းက ထမင်းစားပြီး ရေချိုးခိုင်းတာလဲ မဟုတ်ဘူး...။ သင်္ကြန် ရေပက်တဲ့ လူတွေကို ဆဲတဲ့ သီချင်းလဲ မဟုတ်ဘူး...။ မမြင်ဘူးလား ဟိုမှာ မောင်ကြီးကိုအောင်ကျော်ခါးကြီးကော့ပြီး ထွက်နေတာ...”

ဆိုတဲ့သီချင်းကလဲ ရှေ့ကထွက်လို့၊ စိတ်ဆိုး ရှေ့ကထွက်လို့ စိတ်ဆိုး ဆိုပြီး သီချင်းကို သရုပ်ဖော်နေတာ”

ဆိုပြီး လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြလိုက်တော့မှ... လား... လား... ဟုတ်သားပဲ... ငါ့သမီးမျက်လုံးကောင်းတယ် ရှာရှာဖွေဖွေ မြင်တတ်တယ်...ဆိုပြီး ပြောချလိုက်တာ...။

“ဟုတ်လဲဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ...”

“ကြည့်ပါဦး...။ ဒီကောင်အောင်ကျော် အရက်မူးတော့ ပက်လက်လန် ခါးကြီးကော့ပြီး ဆိုနေတာမေ့ပြီး ဘောင်းဘီစစ်လဲ ဆွဲမစေ့တော့ အဟင်းဟင်းဟင်း မြင်ယောင်သာကြည့်ကြပါတော့...”

အဲသလို...

ရွှေမိက အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ ပြောသံကြားတော့မှ အောင် ကျော်ခမျာ သတိရပြီး သူ့ဟာသူ ပြန်ငုံကြည့်ပြီး မိုက်ကရိုဖုန်းကို ပစ်ချပြီး သူ့ဟာသူလက်နဲ့ ပြန်အုပ်ပြီး လစ်ပြေးတော့တာပါပဲ...။ အောင်ကျော်ကလဲ အောင်ကျော် ...။ ဘောင်းဘီဝတ်ပြီး စစ်ဆွဲဖို့ မေ့နေတာကိုး ...။ ပရိသတ်ကတော့ တဝါးဝါး တဟားဟားနဲ့ ပွဲကျနေတယ်...။ တကယ့်ကို ဗရုတ်သုတ်ခ အောင်ကျော်...လေ...။

ဒီတစ်ခါ အလှည့်ကျသူကတော့ မိန်းကလေး။ ရွာလယ် ပိုင်းက ကိုကျော်ဒွန်းသမီးကြီး မိဆွေအလှည့် ...။ မိဆွေကျတော့

ဘယ်ကငှားလာသလဲ မသိရတဲ့ ခြေဖဝါးအထိ ဖုံးနေတဲ့ ဂါဝန်ရှည် ကြီးနဲ့ ... (ရွာထဲမှာတော့ ဒီဂါဝန်မျိုး ဘယ်သူမှ မဝတ်သလို ဘယ်ကောင်မလေးတွေဆီမှာမှလဲ မရှိတာ သေချာတယ်...)

ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီအင်္ကျီမျိုး မတွေ့မမြင်ဘူးတဲ့၊ တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် မတွေ့ဖူးခဲ့တဲ့ ဦးရာဆိုင်တစ်ယောက် အံ့အံ့သြသြနဲ့ ဖြစ်ပြီး ...

“ဟ...ဟ...ဟ ဒါကြီးက ဘာကြီးလဲ၊ ဘယ်သူသမီးလဲ ဟ...လော်စပိကာ အင်္ကျီကြီးနဲ့ ...”

ဆိုပြီး အော်လိုက်တော့...သူမိန်းမ ဒေါ်အေးက ...

“အို...တော်...မောင်ကြီးကလဲ အဲဒါဓာတ်ရှင်တွေထဲက ဓာတ်ရှင်မင်းသမီးတွေ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တဲ့အခါ ဝတ်တာ မမြင်ဖူးဘူး လား။ အဲဒါ ကိုယ်ဝန်ဆောင်အင်္ကျီ...။ ဒီကောင်မလေး ဒီအင်္ကျီ ဝတ်တယ်ဆိုတော့ ရိုးမှရိုးရဲ့လားမသိဘူး...”

ဆိုပြီး အော်လိုက်တာ မိုက်ခရိုဖုန်းထဲမှာ အသံတွေ ဝင်ပြီး လူတွေက ရယ်နေကြပေမယ့် မိဆွေခမျာမှာတော့ အီစလံဝေပြီး သီချင်း ဆိုတာတောင် အာရုံတွေပျက်ကုန်ရော။ မိဆွေဆိုတဲ့ သီချင်းကလဲ မေဆွိရဲ့ “စက်စက်ယို” သီချင်း...။ သီချင်းဆုံးခါနီးမှာ Fade out ဖိတ်(ဒ်) အောက်လုပ်ပြီး “စက်စက်ယို” “စက်စက်ယို”

ကိုသွန်စောပြောလိုက်မှပြင် ... အပါအဝင် တောရပ်ခွင်ဟာသများ

ဆိုတဲ့ စာသားကို တတဖြည်းဖြည်းတိုးသွားရမယ့်ဟာကို ဖိတ်(ဒ်) အောက် မလုပ်တတ် တော့ ပိုပိုပြီး ကျယ်လာတာ ... စက်စက်ယို... စက်စက်ယို...ဆိုပြီး အကြာကြီးပဲ ဖြစ်နေတယ် ...။

အဲဒီမှာပဲ ဦးရာဆိုင်ရဲ့ မိန်းမ ဒေါ်အေးက စောစောက သူပြောခဲ့တဲ့ စကားပိုပြီး ခိုင်မာအောင် ထောက်ပြလိုက်တယ်...။

“တွေ့လား...မောင်ကြီး တွေ့လား...။”

သေချာပြီ...။ ဒီကောင်မလေး အပျိုဖြစ်ပြီးတော့ ရှက်လဲ မရှက်ဘူး...။ ကြားလား သူဆိုနေတာ...။ စက်စက်ယို စက်စက်ယိုတဲ့...။ အိုတော် ကျုပ်ရှက်လိုက်တာ ...”

ဆိုပြီး သူ့နားနှစ်ဖက်ကို လက်နဲ့ ပိတ်လိုက်တော့မှ ... စက်စက်ယိုကို ဖိတ်(ဒ်)အောက်လုပ်တာတောင် မပြီးသေးဘူး။ စက်စက်မယိုတော့ဘဲ အခန်းထဲ ဝင်ပြေးခဲ့ရပါလေရော ...။ ပရိသတ်ဆို အူတွေကို တက်လို့လေ...။ ရယ်ကြရတာ ...။ အဲသလိုမျိုး...။ ဦးရာဆိုင်တို့ သားအဖတစ်တွေက... ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါရဲ့လေ။ မေဆွိသီချင်း ဆိုတဲ့ မိဆွေကလည်း ဘာတွေများ ဒီလောက်တောင် စက်စက်တွေ ယိုနေရတာလဲ မသိပါဘူး ...။

ကဲ...လာပါပြီ...။

ဒီတစ်ခါ အလှည့်ကျသူကတော့ ရှေးရိုးအဘိုးကြီး ဦးရာဆိုင် ဒေါ်အေးတို့ရဲ့သား ရွှေမိရဲ့ အစ်ကို မောင်လှသောင်းရဲ့ အလှည့်...။

အဲ...မောင်လှသောင်းလဲ သီချင်းဆိုဖို့ ထွက်လာရော... ဦးရာဆိုင်တစ်ယောက် တအံ့တဩဟန် အလန့်တကြားနဲ့ ...

“ဟာ...ငါ့သား ကြည့်စမ်း မင်းလဲ ဘောင်းဘီ လက်ရှည် ကြီးနဲ့ ...”

လို့လဲ ပြောလိုက်ရော... သူ့မိန်းမ ဒေါ်အေးကလဲ ခင်းထား တဲ့ ဖျာကို ကောက်ကနဲ လိပ်တဲ့ပြီး ...

“ငါ့သား...အမယ်လေး..လေး...လေး မင်းအဲဒါကြီးနဲ့ တော့ အိမ်ပြန်မလာခဲ့နဲ့ အမေ မျက်စိယားတယ်... ရှက်လဲ ရှက်စရာကြီး... မင်းမရှက်လဲ အမေရှက်တယ်....”

ဆိုပြီး လက်ညှိုးတထိုးထိုးနဲ့ ပြောနေတုန်း မောင်လှသောင်းရဲ့ ညီမ ရွှေမိရဲ့ အသံစူးစူးပြဲပြဲက မိုက်ခရိုဖုန်းထဲ တိုးဝင်လာတယ်။

“အစ်ကို နင့်ဟာကြီး နင်ဂရုစိုက်ဦးနော် ... တော်ကြာနေ အစ်ကိုအောင်ကျော်လို ရှေ့ကထွက်လို့ စိတ်ဆိုးနေဦးမယ် ...”

ဆိုပြီး အော်ပြောလိုက်တာ မောင်လှသောင်းခမျာ သီချင်း တောင် မဆိုရသေးဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြန်ငဲ့ကြည့်ပြီး လက်နဲ့ ယောင် ယမ်းပြီး အုပ်မိရင်း စင်ရဲ့ နောက်ထဲ ပြန်ပြေးဝင်သွားရပါလေရော ...။

ကိုချစ်စောပြောလိုက်မူပြင် ... အပါအဝင် တောရပ်ခွင်ဟာသများ

ကဲ ... အဲဒါသာ ကြည့်ပေတော့... တောရွာသဘာဝ
အိုးနင်းခွက်နင်းသကြိန်စလိတ်ရှိုး အဲ... လေ ယောင်လို့ သကြိန်
စတော့ဂျှိုးနဲ့ ဦးရာဆိုင်တို့ သားအမိ သားအဖ တစ်တွေရဲ့ ကမောက်
ကမဟာသတွေများ ပြောပါတယ် ...။ ။

စက်ကွင်းမလွတ်သော ဖိုးတက်...။

ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်ကြီးမှာ အနေကြာလာခဲ့တဲ့ လူလည်ပတ်ကား ကျုပ်တို့ အညာက ကျီစုရွာသား။ “ဘဲဥ သံပရာဖိုးတက်” ဆိုပြီး နာမည်အတော်သင်းနေတဲ့ ဖိုးတက်ကို (ရန်ကုန်မြို့ကြီးသား တစ်ပိုင်းဖြစ်နေတော့) ရွာထဲက ကောင်မလေးတွေက အထင်ကြီးကြတယ်...။ ဒါကြောင့်လဲ အဲဒီ အနီဖိုးတက်နဲ့ ရင်းနှီးအောင် တမင်ခွင်ဆင်လို့ စကားမရှိ စကားရှာ လာလာပြီး ရောကြတယ်လေ။

သိတဲ့အတိုင်းပဲ ...။

ဖိုးတက်က လူငယ်၊ ရန်ကုန်မှာလည်း မြာပွေချင်ချင်ရယ်ဆိုတော့ “ဆရာအကြိုက် မျက်ဖြူဆိုက်” ဆိုသလို ...။ ဆရာ

ကိုချစ်စောပြောလိုက်မူပြင် ... အပါအဝင် တောရပ်ခွင်ဟာသများ

ကြိုက်လေ မျက်ဖြူဆိုက်လေ ဆိုတဲ့ ကိန်းကို ဆိုက်နေတယ် ...။

ရွာထဲမှာ ရှိသမျှ မိန်းမ၊ တစ်မမှ မကျန်အောင် ဖိုးတက်က ရသမျှ၊
သူ့ကို ပြန်ကြိုက်သမျှ မိန်းကလေးတွေကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း ရည်း
စားထားတယ်...။ လူငယ်သလောက် လူလည်ပေကိုး...။

အဲ...ဒါပေမယ့် ...

လည်လွန်းတဲ့ဘီး ချေး(မစင်) နင်းတတ်သတဲ့ ...။ ခုတော့
ဖိုးတက်တစ်ယောက် မစင်တက်နင်းမိတဲ့ ကိန်းဆိုက်ပါပြီ...။ ဘာဖြစ်
လို့လဲဆိုတော့ ဖိုးတက်တစ်ယောက် ကျုပ်တို့ရွာထဲက မိန်းကလေး
တွေတင်မကဘဲ ရောက်လေရာ အရပ်၊ ရောက်လေရာ နေရာ၊ ရောက်
လေရာ ရွာ... (ဥပမာ-ရန်ကုန်မှာဆိုရင်တော့ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာပါ
မရှောင်ပေါ့ဗျာ ...) တွေမှာပါ မကျန်အောင် သူ့ကို ပြုံးပြသမျှ
မလွတ်တမ်း ငမ်းငမ်းတက်သွားရေကျလို့ သူ့ကို ပြန်ကြိုက်သမျှ
ရည်းစားထားတာလေ...။ ပွေလွန်း ရှုပ်လွန်းတာများပြောပါတယ်။

ဒါကြောင့် ...

ရွာထဲက ကောင်မလေးတွေ ...၊ တစ်ခုလပ်...၊ တစ်လင်
ကွာ... မုဆိုးမတွေပါ မကျန်အောင် ဖိုးတက်ကို အသေရရ၊ အရှင်
ရရ အမိဖမ်းဖို့ ကျားချောင်းချောင်းတဲ့ သူနဲ့ ...၊ သိုးချောင်းချောင်း
တဲ့လူနဲ့ ...၊ သမင်ချောင်း...၊ ဒရယ်ချောင်း...၊ ဖွတ်ချောင်း။

ပဒပ်ချောင်းပါမကျန်အောင် သဲသဲမဲမဲ ရှာဖွေဖမ်းဆီးဖို့ ချောင်းနေကြ
တာ ပြောပါတယ် ...။

အဲသလို ...

ဖိုးတက်တို့များ စန်းပွင့်နေလိုက်ပုံများ ရွာထဲက လူငယ်
ကာလသား၊ တစ်ခုလပ်၊ မုဆိုးဖိုပါ မကျန်အောင် အားကျတာ ...၊
အာကျတာ ...။ အားကျဖို့ ကောင်းတာ...လေ...။

ရွာထဲက မိန်းကလေးမှန်သမျှ အပျို၊ အအို၊ တစ်ခုလပ်၊
တစ်လင်ကွာ မုဆိုးမပါမကျန်အောင် သူမွှေးပြီးနှောက်ပြီး အားရတော့
ခပ်ခွာခွာနဲ့ ရှောင်ဖယ်ဖယ်လုပ်နေတော့တာကိုး ...။ ချောင်းကြပေ
တော့မပေါ့ ...။ ချောင်းလဲချောင်းသင့်ကြပါတယ် ... ချောင်းကြပါ
စေ...။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ...

ဖိုးတက်တစ်ယောက် ရွာထဲမှာ “လဒ” ချောင်းချောင်းတဲ့
သူတွေ ...၊ မြွေချောင်းချောင်းတဲ့လူတွေနဲ့ ပြည့်နေတော့ တစ်ဖက်ရွာ
က ကောင်မလေးတွေဆီကို ယွန်းပါလေရော ...။

အဲဒီမှာပဲ ကျုပ်တို့ရွာသား ရန်ကုန်မြို့ကြီးသားတစ်ပိုင်းဖြစ်
နေတဲ့ လူလည်ပတ်ကား “ဘဲဥသံပရာကိုဖိုးတက်” တစ်ယောက်
(မစင်) ပုံတက်နင်းမိတဲ့ ကိန်းဆိုက်တော့တာပါပဲ ...။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ... ဖြစ်ပုံက ဒီလို ...။

သူသွားတဲ့ တစ်ဖက်ရွာမှာ ဖိုးတက်ဆိုရင် အသေရရ အရှင်
ရရ တစ်ပိုင်းသေအောင် ကြိုက်နေတဲ့ ...၊ လိုချင်နေတဲ့ သုံးခုလပ်၊
သုံးလင်ကွာ (တိတ်တိတ်ပုန်းဆယ့်ငါးခါတိတ် အိမ်ထောင်ကျပြီးသား)
မုဆိုးမ အံသွားမပါတာအလွတ် (ရှေ့သွားသုံးချောင်းပြုတ်) နေတဲ့
“ဒေါ်ဗျစ်ထူ” ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးက ဖိုးတက်ချီတက်လာနေကျ လမ်း
ကြောမှာ (ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်ကြီးမှာ ဘတ်စ်ကားစောင့်သလို) ဇွဲရှိရှိ
နဲ့ အသေအချာ အကျအနက်ို စောင့်နေတော့တာကိုး...။

အဲဒါကို ဖိုးတက်က မသိဘူး... (အဲဒီ မိန်းမကြီးလဒ
ချောင်းချောင်းနေတာကို ပြောပါတယ်...။) ဖိုးတက်တစ်ယောက်
သီချင်းကလေးတအေးအေး...၊ လေကလေး တချွန်ချွန်နဲ့ ပုဆိုး
ကလေးခြုံလို့ ငိုက်စိုက်၊ ငိုက်စိုက်နဲ့ လျှောက်အလာ ... ရွာအဝင်ဝ
တစ်နေရာ မလွယ်ပေါက်တစ်ခုဆီကို အရောက် ...။ (အဲ...မလွယ်
ပေါက်ဆိုတာက ရွာခြံစည်းရိုးမှာ ခွေးတွေဘာတွေ တိုးထားတဲ့
ခွေးတိုးပေါက်ကိုပြောတာ...။) ဒေါ်ဗျစ်ထူက ဗြန်းဆို ရုတ်တရက်
ကြီး ဖိုးတက်ရှေ့ကနေပေါ်လာပြီး ...

“ကဲ...ဘဲဥသံပရာကိုဖိုးတက် ဘယ်ပြေးဦးမလဲ ...။
တော်ကြီးက ကျုပ်ကို ဟိုဒင်းတော့ အမျိုးစုံအောင် ပြုပြီး ခုမှ ကျုပ်

ကို ရှောင်ဖယ် ရှောင်ဖယ်နဲ့ ဘာသဘောလဲ လာခဲ့။ မိပြီ ...”

လို့လဲပြောရော ...။ ဖိုးတက်ခမျာ ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ ဘီလူးသရဲတစ်ကောင်ကို ဗြဲနိုးကနဲ တွေ့လိုက်ရသလို ... အထိတ် တလန့်ဆိုသလို လှည့်ပြန်ပြေးတော့တာပေါ့ ...။

အဲဒီလို ...

ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ လှည့်ပြန်ပြေးတဲ့ ဖိုးတက်ရဲ့နောက် ကို ဒေါ်ဗျစ်ထူက ညာသံပေးပြီး လိုက်တယ် ...။ (ဒေါ်ဗျစ်ထူ ညာသံပေးပြီး လိုက်တာက သက်သေလဲရအောင် လူကြားအောင် လုပ်တာလေ ...)။

ဖိုးတက်ကလဲ လိုက်လေ ပြေးလေပဲ...။ ဒေါ်ဗျစ်ထူက

...

“ဟေး...ကျီစုရွာက ဘဲဥသံပရာကိုဖိုးတက် မပြေးနဲ့ဆို မပြေးနဲ့နော်...။ ပြောနေတာ မရဘူးလား...။ အေး...အေး...အေး ပြေးထားနှင့်ဦးပေါ့ ဖိုးတက်ရာ...။ နင် ငါ့စက်ကွင်းက မလွတ်ပါဘူး ဟာ...။ ကြိုက်သလောက်သာ ပြေးဟေ့ ဘဲဥသံပရာကိုဖိုးတက် ရေ...။ ဒီမှာ နင့်အချစ်တော် ဗျစ်ထူ လိုက်လာပြီဟေ့...။ ဗျစ်ထူတဲ့ တစ်ထူတည်းရှိတယ်... လိုက်ဟ... လိုက်ဟ...”

ဆိုပြီး တစ်ကွင်းလုံးကြားအောင် ညာသံပေးလိုက်တော့

ကိုချစ်စောပြောလိုက်ပျဉ်း... အပါအဝင် တောရပ်ခွင်ဟာသများ

ဖိုးတက်ခမျာ အတော်လေးလန့်သွားတယ်...ထင်ပါရဲ့...။ ပြေးလဲ ပြေး...။ အော်လဲ အော်...။ ပြီးတော့ ငိုလဲငိုပေါ့...။ မှန်းဆပြီး ကြည့်ရတာတောင် လိုက်တမ်းပြေးတမ်းကစားနေကြသလိုလို၊ စိန်ပြေး တမ်းကစားနေကြ သလိုလိုပဲဗျ...။ အဲဒီလို ... ဖိုးတက်ပြေးရင်း လွှားရင်း၊ အော်ရင်း၊ ငိုရင်း (အော်...ပြေး...ငို) ကြီးနဲ့ ဖြစ်ပျက်နေပုံက တကယ့်ကို ရယ်စရာ...။ ပုဆိုးဆိုလဲ ကွင်းလုံးကျွတ် စလွယ်သိုင်း လို့...။ (အောက်ခံဘောင်းဘီလဲမပါဘူးဗျ...)

“အမယ်လေးဗျ...အမေရေ...ကယ်ပါဦးဗျ...အီးဟီး”

အဲဒီလို...

ဖိုးတက်တစ်ယောက် ရှေ့ကနေ ငို၊ ပြော၊ ပြေး လို့...။ ပြေး-ပြော-ငို-ကြီး ငိုလေလေ... နောက်ကလိုက်တဲ့ ဒေါ်ဗျစ်ထူကလဲ ...

“ဟေး... ကျီစုရွာသား ဘဲဥသံပရာကိုဖိုးတက်ပြေးနိုင်မှ လွတ်မဟဲ့နော်...ဟင်...နင်ဘယ်လောက်ပြေးပြေး ငါ့စက်ကွင်းက မလွတ်ပါဘူးဟာ။ ပြေးထားနှင့်ဦးပေါ့ ဖိုးတက်ရယ်...နှင့်ကို မိလို့ ကတော့...ဟာ...”

ဆိုပြီး ညာသံပေးလို့ ပြေး၊ ပြော၊ လိုက်ပြီး လိုက်တယ်... ဒေါ်ဗျစ် ထူကလဲ ဖိုးတက်လိုပဲဗျ... ထဘီကို စလွယ်သိုင်းထားပြီး ထက်ကြပ်

မက္ခာကြီးလိုက်နေတာ...။ (သူလဲ ဖိုးတက်လိုပဲဗျ...ဟီးဟီး...)
 မြင်ကွင်းက တကယ့် သဲထိပ်ရင်ဖိုဆိုမှ တကယ့် သဲထိတ်ရင်ဖိုကြီး...
 (မြင်ရတဲ့ သူတွေတော့ တကယ့် အူတုန်သည်းတုန်ကြီးနေမှာပဲ...)
 အဲဒီလိုနဲ့...

ဖိုးတက်ဟာ ပြေးရင်း၊ လွှားရင်း၊ အော်ရင်း၊ ငိုရင်းနဲ့ပဲ...
 လမ်းဘေးက ပြောင်းခင်းတစ်ခင်းထဲကိုဝင်ပြီး ပုန်းတယ်...။ ဒါကို
 ဒေါ်ဗျစ်ထူကလဲ သိတယ်... ဒါကြောင့်....

“ကဲ...ဟေ့...ဘဲဥသံ ပရာကို ဖိုးတက် ခုတော့
 ဘာတတ်နိုင် သေးလဲ...။ ဘယ်လောက်ထိ ပြေးနိုင်ဦးမလဲ...။
 ငါ့စက်ကွင်းက လွတ်နိုင်သေးရဲ့လား...။ ဗျစ်ထူစက်ကွင်းက
 လွတ်နိုင်သေးရဲ့လား ပြောပါဦး...။ ထွက်ခဲ့...ထွက်ခဲ့...
 ခုမြန်မြန်ထွက်ခဲ့...”

ဆိုပြီး ခေါ်လိုက်တယ်...။ ဖိုးတက်သည်ထက်ပိုပြီး
 ထွက်မပြေးနိုင်တော့ဘူးဆိုတာကိုလဲ ဒေါ်ဗျစ်ထူက သိထားပြီလေ...။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ...

စလွယ်သိုင်းပြီး ပြေးတဲ့ ဖိုးတက်ရဲ့ ပုဆိုးက ပြေးရင်းလွှား
 ရင်းလေးနဲ့လွှင့်ပြီး ကျွတ်ကျကျန်ခဲ့တာ...။ ခုတော့ ဖိုးတက်ရဲ့ ပုဆိုးက
 ဒေါ်ဗျစ်ထူရဲ့ ခါးမှာ ...။ ဒေါ်ဗျစ်ထူက အကျအနက်ကို သူ့ထဘီနဲ့

ကိုချစ်စောပြောလိုက်မှပြင် ... အပါအဝင် တောရပ်ခွင်ဟာသများ

ဖိုးတက်ရဲ့ ပုဆိုးကို ကွင်းချောစွတ်ချည်ထုံးပြီး ဆက်ထားတာ... ဆွဲလေ
မြဲလေပဲ...။ ပြီးတော့လည်း ခါးမှာ ဝတ်ထားပြီးသား...။

ဒီတော့မှ ...

ဖိုးတက်ဟာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုယိုလို့ ကြက်ကလေး
ငှက်ကလေး အဖမ်းခံရသလို ... ဒေါ်ဗျစ်ထူရဲ့ အဖမ်းအဆီးကို
ခံလိုက်ရတယ်...။ မျက်ရည် အရွှဲသားနဲ့ ဘာဆိုဘာတစ်ခုမှ မတတ်
နိုင်ရှာတော့တဲ့ ရန်ကုန်မြို့ကြီးသား တစ်ပိုင်း လူလည်ပတ်ကား ဘဲဥ
သံပရာကိုဖိုးတက်တစ်ယောက် ဒေါ်ဗျစ်ထူတို့ရွာက ရွာလူကြီး အဖွဲ့
ဝင်တွေ ရှေ့မှောက်မှာ ဒေါ်ဗျစ်ထူကို လက်မှတ်ထိုးပြီး ယူလိုက်ရပါ
လေရော...။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ...

ဖိုးတက်ရဲ့ ပုဆိုးက ဒေါ်ဗျစ်ထူရဲ့ ခါးမှာ ရောက်နေတော့
တာကိုး ...။

အဲသလိုနဲ့ ဘဲဥသံပရာ ကိုဖိုးတက်** ဆိုပြီး နာမည်အတော်
ကြီးနေတဲ့ ဖိုးတက် ဒေါ်ဗျစ်ထူရဲ့ စက်ကွင်းထဲ သက်ဆင်းလို့ (မစင်)
ပုံတက်နင်းမိတဲ့ ကိန်းဆိုက်ခဲ့တာ ...။

ခုအထိလဲ ...

အဲဒီ ဘဲဥသံပရာကိုဖိုးတက်နဲ့ ဒေါ်ဗျစ်ထူတို့ ခုံတွဲအကြောင်း
 ပြောမဆုံးကြဘူး။ ကာလသားတွေ ပြောပြောပြီး ရယ်ကြ မောကြ
 တဲ့ စကားတစ်ခွန်း ရှိပါတယ်...။

ဘာတဲ့ ...။

အဲ... ဟေး ဘဲဥသံပရာကိုဖိုးတက်၊ နင်ငါ့စက်ကွင်းထဲကနေ
 ပြေးလို့ မလွတ်ပါဘူးဟာ..." ဆိုပြီးပေါ့...။ အဲသလို ... ဘဲဥ
 သံပရာဖိုးတက်က ရာဇဝင်နဲ့ နေတာလေ ...။

ကျုပ်ဘကြီး လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ...။

ဟုတ်တယ်...။ ရှားရှားပါးပါးဆိုမှ တကယ့်ကို ရှားရှား
ပါးပါးပါပဲ...။ အဲဒီတုန်းက ရေဒီယိုဆိုလို့ ကျုပ်တို့ ကျီစုရွာတစ်
ရွာလုံးမှာမှ ကျုပ်ဘကြီး ဖိုးခင်မောင်တစ်ယောက်တည်းပဲ ပိုင်တာ...။
အဲဒီအချိန်အထိ ကျုပ်တို့ ကျီစုရွာထဲမှာ ရေဒီယိုမြင်ဖူးသူတောင် တစ်
ယောက်မှ မရှိသေး၊ မပေါ်သေးဘူး...။ အရမ်းကာရော မနေနိုင်
မထိုင်နိုင် ဖြစ်လွန်းမက ဖြစ်လာရင်၊ ရေဒီယို မြင်ဖူးချင်တဲ့ ချင်ခြင်း
တပ်၊ ခြင်းမျိုးဖြစ်လာရင် လူရွတ်၊ လူတွ လူဂွစာကြီး ကျုပ်တို့ရဲ့
ဘကြီးဖိုးခင်မောင်ကြီးဆီလာပြီး ကြည့်ကြရတာလေ ...။ အဲသလို
ကြည့်ချင်တာကြောင့် အရမ်းကာရော လာပြီး ကြည့်လို့

ရတာမဟုတ်ဘူး...။ ကျုပ်ဘကြီး ဖိုးခင်မောင်ကြီးရဲ့ အခြေအနေကို အကဲခတ်စုံစမ်းရသေးတာ...။ ကျုပ်ဘကြီး စိတ်တိုနေတုန်းနဲ့ တိုးရင် ဘယ်လောက်ပဲ ကြည့်ချင်ကြည့်ချင် လှည့်ပြီးပြန်သွားကြရသူတွေက ဒုနဲ့ ဒေး...။ ပြန်လှည့်သွားရတဲ့ လူတွေဆိုရင် မချင်မရဲတွေကို ဖြစ်လို့...။ ကံဆိုးရင် ဖိုးခင်မောင်က ရေဒီယိုနဲ့ ပတ်သက်စပ်ဆိုင်တဲ့ ဆဲနည်းမျိုးစုံကိုတောင် ခံရသေးတာ...။

အဲ...ကျုပ်ဘကြီးစိတ်ကောင်းဝင်နေပြန်တော့လည်း ချက်ချင်းကြည့်လို့ မရသေးဘူးဗျ...။ မျက်နှာချိုသွေးရသေးတယ်...။ ရင်းနှီးအောင် ရောရသလိုမျိုးပဲဗျို...။ ဘူးသီးသခွားသီးလိုဟာမျိုး...၊ လက်ဖက်တစ်ရိုးကွမ်းတစ်ရိုးက စလို့ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာဆိုတာမျိုးလေး။ ဆေးလိပ်တို့ ဘာတို့က အစပေါ့ ယူပြီးမှ ... အင်း... ခုလို ခေတ်ကြီးထဲမှာ အလုပ်လျှောက်သလိုမျိုးလို့ပဲ ထင်ပါရဲ့ဗျာ...။ (ကျုပ်ဘကြီး ဖိုးခင်မောင်တို့ ဘုန်းကြီးပုံများ ပြောပါတယ်...။ သင်္ကန်းမရုံဘဲ မဝတ်ဘဲ ဘုန်းကြီးတာဆိုလို့ မြန်မာပြည်မှာ ကျုပ်ဘကြီး ဖိုးခင်မောင်တစ်ယောက်ပဲ ရှိမှာပဲ။

ကျုပ်ဘကြီးဆိုတာကလဲ အားလုံးသိတော်မူကြပြီးတဲ့ အတိုင်း ရွတ်တွဲတွဲကိုး...။ အဲ-ရေဒီယိုသာ ဝယ်ထားတာ လိုင်းတွေဘာတွေ ကျတော့ ရှာတတ်သေးတာမဟုတ်ဘူး...။

သူနဲ့ အလျဉ်းသင့်လို့ ရေဒီယိုကိုများလာပြီး ကြည့်ကြပြီဆိုရင် ရေဒီယိုကို သေတ္တာထဲက ထုတ်မပြသေးဘူး။ သူကိုယ်တိုင် ခပ် တံညံတံညံကြီးနဲ့ တင်ပျဉ်ခွေထိုင် မေးကို လက်တစ်ဖက်က ပွတ်ရင်း ...

“လေဒီအို...ဆိုတာ...မမြင်ဖူးကြသေးခင် မပြခင်... ငါတစ်ခု ကြိုပြီး ပြောပြထားဦးမှ ...။ အင်း...လေဒီယိုဆိုတာ ...အဲ ...”

ဆိုပြီး ရှေ့မဆက်တတ်၊ ဘာဆက်ပြောပြရမှန်းတောင် မသိရှာ တော့ပဲ...။ လာပြီး ရေဒီယိုကြည့်မယ့် ပရိသတ်ကတော့ လည်တဆုံဆုံ တင့်လင့်လင့်နဲ့ ရေဒီယိုဆိုတာ လုံးလုံးကြီးလား၊ ဝိုင်းဝိုင်းကြီးလား၊ ပြားပြားကြီးလားဆိုတာကို ကွဲပြားချင်ကြတဲ့ ပုံစံတွေနဲ့ ...။

တချို့ဆို ကျုပ်ဘကြီး မိုးခင်မောင်ဆီကို ရေဒီယို လာမကြည့် ကြသေးခင်က အလှအငြင်းတွေ ပွားခဲ့ကြရသေးတာလေ ...။ ကလေး လူကြီးမှန်သမျှ ဘုစုခရုပါ မကျန်ပေါ့...။

ကြည့် ...။

သူတို့တစ်တွေ ထင်ကြေးပေးပြီး ထင်တိုင်းကြဲကြပုံက...။

“ဟေ့ကောင်အောင်ဘု...လေဒီအိုဆိုတာ...ဘဲဥလို လုံးချွန် ချွန်ပုံစံကြီးတဲ့ကွ...”

“ဟာ...ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ ဝဲကျော်ရ။ လေဒီအိုဆိုတာက မိုးပေါ်မှာ စကြာအကြီးကြီးရွက်ပြီး မိုးခြိမ်းသလိုလို ဗုံးတွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဇာတ်တိုက်ဖောက်ခွဲပြီး စစ်တိုက်သလို အသံတွေ ဆူညံနေတဲ့ “လယ်ပတီကော်ပတာ” လို လေယာဉ်ပျံ မျိုးကြီးကွ...”

“ဟာကွာ... မင်းဟာက မဟုတ်သေးပါဘူး... အဲဒီလေယာဉ်ပျံမှာမည် ငါ့အဘိုးပြောတာ ငါမေ့နေလို့... မင်းပြောတာ မဟုတ်သေးဘူးကွ...”

အဲသလို... “ဟယ်လီကော်ပတာ” ကိုတောင် လယ်ပတီကော်ပတာ” ဖြစ်ရအောင် လေဒီအို...အဲ-အဲ-ယောင်လို့ ရေဒီယိုဆိုတာနဲ့ အလှမ်းဝေးကြတာပြောပါတယ်...။

ခု...။

ကျွန်ုပ်ဘကြီး ဖိုးခင်မောင်အိ’ ရေဒီယို မမြင်ဖူးလို့လာပြီး ကြည့်ကြရတဲ့ လူတွေထဲမှာတောင်မှ တချို့ဆို သိုလော... သိုလော တွေးနေကြသေးတာလေ...။

“အင်း...အေဒီအိုဆိုတာ ကျွဲလို ပုံစံ” ချို” ကြီးတွေနဲ့ နေမှာပဲ...” တို့...။

“လေဒီအိုဆိုတော့ အင်း...အိုနေတဲ့ လေဒီအိုဆိုတာတွေပဲ ဖြစ်မှာပဲ...” တို့...

ကိုနှစ်စောပြောလိုက်မှပြင် ... အပါအဝင် တောရပ်ခွင်ဟာသများ

အဲသလိုမျိုး...။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် တွေးနေကြတာပြောပါ
တယ်...။ လေဒီအိုဆိုတာ လူမသိသူမသိ တိတ်တဆိတ် အိုကုန်ကြ
တဲ့ လေဒီ” တွေကိုပြောတာလားတော့ မသိဘူးပေါ့...။

“လေဒီအို...ဆိုတာ...”

အဲဒီအချိန်အထိ ကျုပ်ဘကြီး ဖိုးခင်မောင်တစ်ယောက်
လေဒီအို အဲ- ယောင်ပြန်ပြီ။ ရေဒီယိုဆိုတာကို ထုတ်မပြသေးဘဲ
...”လေဒီအိုဆိုတာ ...” အထိပဲ ရောက်သေးတာ။ ပြီးမှ ...

“လေဒီအိုဆိုတာ...ဒါလေးကိုပြောတာပါပဲကွာ...” ဆိုပြီး
သူ့ဘေးချထားတဲ့ သေတ္တာကိုလှမ်းပြီး ယူပြရတော့တာပဲဗျို့...။
အဲသလိုမျိုး ကျုပ်ဘကြီး ဖိုးခင်မောင်က သူ့ရေဒီယို သူ့အလွတ်
မရသေးဘူး...။ ရေဒီယိုပုံစံကို ပြောမပြတတ်သေးဘူး။

အဲဒီလို ကျုပ်ဘကြီးက ရေဒီယိုကိုလဲ ထုတ်ပြီး ပြရော
မိန်းမကြီး တစ်ယောက်က တအံ့တဩနဲ့ ...

“ဟယ်...တော့ စားချင်စရာလေး...”

ဆိုပြီး လေးထောင့်ပုံစံ ဟိုအရင်လက်ဦးပေါ် နေရှင်နယ်
လေဒီ ...အဲ...အဲ... နေရှင်နယ်ရေဒီယိုကို စားစရာပေါင်မုန့်များ
မှတ်သ လား မသိပါဘူး။ ရုတ်တရက် ထပြောလိုက်တော့ စကားပြော
တတ်ခါစ သူ့ရှင်ခွင်ထဲက ကလေးငယ်က ...

“ဘေ-အိ-ဒို ချားမယ်...။ ဘေအိဒိုချားချင်တယ်... ဆိုပြီး ပူဆာပါလေရော...။

အဲသလို...။

ကျုပ်ဘကြီးရဲ့ ရေဒီယိုက ကျုပ်တို့ရွာမှ ခေတ်စားလွန်းလှ တယ်...။

အဲဒီမှာ ရေဒီယိုသာ ဝယ်ထားပြီး လိုင်းတွေဘာတွေကလဲ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မရှာတတ်သေးတော့ လိုင်းရှာတဲ့ အတံလှည့် တဲ့ ဘီးလေးကို ဟိုလှည့်လိုက် ဒီလှည့်လိုက်နဲ့ ဟိုရွှေသည်ရွှေ လုပ်နေတယ်...။

အဲဒီလို ရှာနေတုန်း တက္ကသိုလ် တစ်ခုစီ အသံဗလံတွေနဲ့ ဆူညံ နေတဲ့ကြားမှာ ရေဒီယိုအကြောင်း နားမလည်သေးတဲ့ ရွာသူရွာသား တချို့က ဘာပြောသလဲဆိုရင် ...

“ဖိုးလေး ခင်မောင်ရယ် ရွှေမန်းတင်မောင်နှစ်ပါးခွင်ကလေး ဖွင့်ပါတော်...” တို့...။

“ကျွန်ထီးရိုးဘုရားသမိုင်း ဇာတ်ထုပ်ကလေးဖွင့်ပါ...” တို့

“ခုခေတ်စားနေတဲ့ ဟိုကောင်လေးလေ...အဲ...ဘယ်သူတဲ့ ... ဩော်ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ ဟိုလေ ဟိုကောင်လေး မင်းသား

ကိုချစ်စောပြောလိုက်မူဖြင့် ... အပါအဝင် တောရပ်ခွင်ဟာသများ

၆၉

ရွှေဘလေ...ရွှေဘ။ အေးအေး အဲဒါမျိုးကော ဖွင့်လို့ မရဘူးလား...”
တို့...။

အဲသလိုမျိုး တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူဆူညံညံနဲ့...။
ကျုပ်ဘကြီး ဖိုးခင်မောင်ခမျာမှာတော့ လိုင်းက ရှာမရဘဲ ကုလားသံ၊
အင်္ဂလိပ်သံတွေနဲ့ ဆူညံနေတဲ့ ရေဒီယိုတစ်လုံးနဲ့ ချွေးပြန်ကောင်းနေဆဲပေါ့။

အဲသလို...။

၁၂ မျိုး ချင်းသုပ်အသံဗလံတွေနဲ့ မြန်မာသံလိုင်းကို ဖမ်းမရ
ဖြစ်နေတုန်း ရေဒီယို မမြင်ဖူးကြတဲ့ လူတွေက တစ်ရွာလုံးကျွတ်မျှ
တဖွဲ့ဖွဲ့ ရောက်လာတာ အိမ်ရှေ့အထိ လူတွေက ပြည့်လို့ပေါ့...။

အဲဒီမှာ ကျုပ်ဘကြီး ဖိုးခင်မောင်က ချွေးပြန်နေတဲ့ မျက်နှာ
နဲ့ လာကြည့်တဲ့ ပရိသတ်ဖက်လှည့်ပြီး ဘာပြောသလဲဆိုတော့...

“ငါ့လေဒီအိုက တစ်မျိုးပဲကွ...။ စကားပြောတဲ့အခါ တို့
သီချင်းဆိုတဲ့အခါ တို့မှာ ဘီလပ်လို ကုလားလိုပဲ ပြောတယ်။
ဆိုတယ်... အဲ- ရယ်တဲ့အခါမှသာ ဗမာလို ရယ်တယ်ကွ...”
တဲ့...ပြီးတော့ ...

“ဟော...ဟော ကြားလား... ရယ်ပြန်ပြီ... ရယ်ပြန်
ပြီ...”

ကယ်...။ အဲဒီတော့မှ ကျုပ်ဘကြီးက-ရပ်သွားတဲ့ ရေဒီယိုကို
ခါ...။

“ဟင်... နှမပေးတွေ၊ အာညောင်းပြီး သေကုန်ကြပြီလား
...။ ခုမှပဲ ရပ်သွားတော့တယ်...”

တဲ့...ဗျာ...။ အဲဒီမှာ လာပြီးကြည့်တဲ့ လူတွေ တခွီခွီနဲ့
ပြဲရပါ လေရော...။ ဒါပေမယ့် ကြာအောင်လဲမခွဲရဲကြပါဘူး။
မဟုတ်လား။ ကျုပ်ဘကြီးကို လန့်ကြတယ်လေ...။
ဒီလိုနဲ့ ...။

လေးငါးခြောက်ရက် ခုနစ်ရက် တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့
ကျုပ်ဘကြီးလဲ ရေဒီယို အပေါ်မှာ သံသယဝင်လာတယ်ထင်ပါရဲ့...။
နီးမ ဒေါ်အုန်းတင် ဆုံးပါးသွားလို့ ဒုတိယမြောက် ယူထားတဲ့
ကက်တော်မူထားတဲ့ မဟေသီ ဒေါ်လှစီ) ကို...

“လှစီရေ-ငါတို့ မြို့တစ်ခေါက်ပြန်သွားဦးမှနဲ့ တူတယ်...”

“အို-တော်-တော်ကလဲ၊ ဟိုနေ့ကမှ တစ်ခါမြို့တက်ပြီး
လေဒီအိုသွားဝယ်တယ်...။ ခုတစ်ခါ ပြန်သွားမယ်ဆိုတော့ ဘာလုပ်ဖို့
လဲ။ မြို့တစ်ခါတက်တယ်ဆိုတာ လွယ်တာလိုက်လို့...။

ကျုပ်ဘကြီးက သူ့ရဲ့ ဒုတိယမြောက် မဟေသီ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့
ဒုတိယမြောက် အမေကြီး ဒေါ်လှစီကို အဲဒီလို ပြောတော့ ကျုပ်တို့

ကယ်...။ အဲဒီတော့မှ ကျုပ်ဘကြီးက-ရပ်သွားတဲ့ ရေဒီယိုကို
ခါ...။

“ဟင်... နှမပေးတွေ၊ အာညောင်းပြီး သေကုန်ကြပြီလား
...။ ခုမှပဲ ရပ်သွားတော့တယ်...”

တဲ့...ဗျာ...။ အဲဒီမှာ လာပြီးကြည့်တဲ့ လူတွေ တခွီခွီနဲ့
ပြဲရပါ လေရော...။ ဒါပေမယ့် ကြာအောင်လဲမခွဲရဲကြပါဘူး။

မဟုတ်လား။ ကျုပ်ဘကြီးကို လန့်ကြတယ်လေ...။
ဒီလိုနဲ့ ...။

လေးငါးခြောက်ရက် ခုနစ်ရက် တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့
ကျုပ်ဘကြီးလဲ ရေဒီယို အပေါ်မှာ သံသယဝင်လာတယ်ထင်ပါရဲ့...။

နီးမ ဒေါ်အုန်းတင် ဆုံးပါးသွားလို့ ဒုတိယမြောက် ယူထားတဲ့
ကက်တော်မူထားတဲ့ မဟေသီ ဒေါ်လှစီ) ကို...

“လှစီရေ-ငါတို့ မြို့တစ်ခေါက်ပြန်သွားဦးမှနဲ့ တူတယ်...”

“အို-တော်-တော်ကလဲ၊ ဟိုနေ့ကမှ တစ်ခါမြို့တက်ပြီး
လေဒီအိုသွားဝယ်တယ်...။ ခုတစ်ခါ ပြန်သွားမယ်ဆိုတော့ ဘာလုပ်ဖို့
လဲ။ မြို့တစ်ခါတက်တယ်ဆိုတာ လွယ်တာလိုက်လို့...။

ကျုပ်ဘကြီးက သူ့ရဲ့ ဒုတိယမြောက် မဟေသီ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့
ဒုတိယမြောက် အမေကြီး ဒေါ်လှစီကို အဲဒီလို ပြောတော့ ကျုပ်တို့

အမေကြီး ဒေါ်လှစိကလဲ အဲဒီလိုပြန် အော်...။ အဲဒီမှာ ကျုပ်ဘကြီး က....

“အေးဟာ-အဲဒီ လေဒီအို ကိစ္စအတွက် မသွားရင် မဖြစ်လို့ သွားကို သွားမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်... နင်ပါ ပြန်လိုက်ခဲ့ဦး...”

“အိုး...တော်-မြို့ဆိုတာ မျက်စိရှုပ်နားနောက်နဲ့ ကျုပ် မလိုက်ချင်ပါဘူး။ တော် တစ်ယောက်တည်းပဲသွား။ လေဒီအိုက ဝယ်ထားတာ မကြာသေးဘူး ပျက်ပြီလား... ဘာဖြစ်လို့လဲ...”
အဲဒီလို ကျုပ်အမေကြီးက မေးတော့... ကျုပ်ဘကြီးက...

“ပျက်တော့ မပျက်ပါဘူး...ဟ။ ဒီမှာ ငါလေဒီအိုမှားဝယ်ခဲ့ မိလို့ အဲဒါပြန်လဲရဦးမယ်” “ဘယ်လိုမှားဝယ်ခဲ့လို့လဲတော့...။ အမျိုးစားလွဲတာလား... အတုကြီးဖြစ်နေလို့ လား...”

အဲဒီတော့မှ ကျုပ်ဘကြီး ဖိုးခင်မောင် ပြန်ဖြေလိုက်တဲ့ စကား ကြောင့် ရွာထဲက ရေဒီယို မမြင်ဖူးလို့ လာကြည့်တဲ့ လူတွေ မပြုံးဘဲ ဝါးလုံးကွဲ ရယ်မောလိုက်ကြရပါလေရော...

ကျုပ်ဘကြီး ပြန်ပြောလိုက်ပုံကလဲ နားထောင်ကြည့်ပါဦး...။ ဘာတဲ့...အဲ....

“မြန်မာလို အသံထွက်တဲ့ လေဒီအိုနဲ့ ဘိလပ်လို၊ ကုလားလို အသံထွက်တဲ့ လေဒီအိုမှားဝယ်ခဲ့မိလို့”

ကိုချစ်စောပြောလိုက်မှဖြင့် ... အပါအဝင် တောရပ်ခွင်ဟာသများ ၇၃

တဲ့ဗျာ...။ ကောင်းရော...” အဲသလို ကျုပ်ဘကြီး လူဂွစာ လူရွတ်
လူတွကြီး လုပ်ချလိုက်မှဖြင့် တလွဲတချော်ချည်းပဲ...။ ရွာထဲမှာဆို
ခုထိ ရာဇဝင်ကိုတွင်ရော... ။ ။

သည်းထိတ်ရင်ဖိုစာရေးဆရာနှင့် ကမ္ဘီရုဗွတ်ပြဿနာ...

စက်စုရွာသားစာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ မြင့်ကိုကို (ကျော့မျိုး) အကြောင်း ပြောရဦးမယ်...။ ဟုတ်တယ် သူက ရသစာပေတွေ...၊ ဂန္ထဝင်ကဗျာတွေ၊ ရေးတဲ့စပ်တဲ့နေရာမှာတော့ အရမ်းကို တော်ရှာပါပေတယ်...။

ကဗျာရေးတဲ့ အခါ ဂန္ထဝင်ကဗျာတွေပဲ ရေးသလို၊ ရသဝတ္ထုတွေ ရေးရင်လဲ တင်ပြပုံ ကောင်းပြီး ဇာတ်အိမ်ခိုင်တယ်။ အကြောင်းအရာ မျှပြီး အတွေးအခေါ် မြင့်တယ်...။ တင်ပြသမျှ ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ ဘဝဒဿနတွေကလဲ လေးနက်တောက်ပတယ်...။ အတွေ့အကြုံဆန်းပြီး လက်တွေ့လဲကျတယ်...။ ကျဆို ဆရာမြင့်ကိုကို (ကျော့မျိုး) က ဘဝသမားပေကိုး...။

ပြောရရင်တော့ဗျာ...။

ဆရာမြင့်ကိုကို (ကျော့မျိုး) တစ်ယောက်သူ့ဆရာအရင်းခေါက်
ခေါက်ကြီးဖြစ်တဲ့ စာရေးဆရာ ဆရာဓနုတ်ကိုကိုဇော်နဲ့ အတူ
တစ်လတစ်ခေါက် ဆိုသလို ရေးပြီးသားစာမူတွေ ပေးပို့ဖို့အတွက်
ရွှေမြို့တော် ရန်ကုန်ကို တက်တက်လာတတ်တယ်... (အထူး
သဖြင့်တော့ မဂ္ဂဇင်းကြီးတွေထွက်တဲ့ ရက်နဲ့ မှန်းပြီးလာတာ...
များတယ်။ စာမူပါရင် ထုတ်ရအောင်ပေါ့...)

ဒီနေရာမှာ အလျင်းသင့်လို့ အဲဒီ ဆရာမြင့်ကိုကိုရဲ့ ဆရာ
ဆရာဓနုတ်ကိုကိုဇော်ရဲ့ အကြောင်းလဲ နည်းနည်းညှပ်ပြီး ပြောပါရစဉ်း
...။ လေရှည်တယ်လို့ မတွက်ပါနဲ့ နည်းနည်းလေးပါ...။

အဲဒီ ဆရာဓနုတ်ကိုကိုဇော်ဆိုတာက စာပေအနုပညာနယ်ပယ်
လွင်ပြင်ပင်လယ်ပြာ ခယောင်းလမ်းလှိုင်းကြမ်းကြမ်းတွေပေါ်ကို
လက်ပစ်ကူး၊ ဒိုက်ဗင်ထိုးချပြီး သိန်းငှက်တစ်ကောင်လို ဖြတ်ကျော်
ပျံသန်း ရုန်းကန်ရင်ဆိုင်လို့

“စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊ ဝတ္ထု၊ ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ညွှန်း
နဲ့ ဒါရိုက်တာကိုကိုဇော် (ရင်တွင်းပေါက်) ဆိုပြီး ရုပ်ရှင်ဗီဒီယို
ဒီဇီဒီ လောကအထိ ခြေဆန့်ခြင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်...။ ပေါရှာကလော
တော့ မမှတ်လေနဲ့...။ နှယ်နှယ်ရရ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမဟုတ်ဘူး...။

(ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီး သေလို့ကတော့ တော်တော်ကို ပုပ်စော်နံ့လိုက်မယ့် ဖြစ်ခြင်း။ အဲသလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ပိုပြီး ပုပ်စော်နံ့သလို မသေခင် ကတည်းက ပုပ်စော်နံ့ကြသတဲ့...။ ကြားဖူးတာကြားဖူးတာ...။)

ပြောရရင်တော့

အဲဒီရင်တွင်းပေါက်...အဲလေ-အဲဒီ ဓနုတ်ကိုကိုဇော် သူ တပည့် မြင့်ကိုကို (ကျော့မှူး)ဟာ တစ်လတစ်ခေါက်ကျ ဓနုတ်-ဒလ လိုင်းကား (ဂျစ်ကား) တွေကို အကြွေးစီးပြီး ...

“စာမူခသွားထုတ်မှာ၊ ပြန်လာမှ ကားခယူ...”

ဆိုပြီး ရောက်ရောက်လာတတ်ကြပေမယ့်၊ အပြန်ကျရင် မသိချင်ယောင် မေ့ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဘယ်တော့မှ ပြန်မဆပ်ဘူးဗျ။ အတိတ်မေ့ သလိုလို၊ ရွှေပျောက်သလိုလိုနဲ့ ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေတတ်ကြတယ်။

အဲ-တောင်းပြန်ရင်လဲ ကားသမားကို ဟောက်ဟောက်ပြီး လွှတ်သေးတာ။ ဒါတင်ပဲလားတဲ့။ မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ...။ ပြီးရင် ဆက်ပြီး ကြိမ်းမောင်းလို့ ဖြဲပြီး ခြိမ်းခြောက်သေးတာက...

“မင်းတို့ကားသမားတွေ ဂျာနယ်ထဲမှာ ပါသွားချင်သလား”

“အဲ...မင်းတော့ နာချင်ပြီ...ကလောင်စာ မိပြီး သတင်း စာထဲမှာ ပက်လက်မျောချင်ပြီထင်တယ်...”

“ဘာမှတ်နေလဲ မင်းတို့ကားသမားတွေရဲ့ အနာဂတ်က ငါ့ကလောင်ဖျားမှာရှိတယ်...။ ငါ့ကလောင်ကို ပေါ်ရှောက်လော့ မမှတ်နဲ့...”

ဆိုပြီး ဟန့်တတ်တယ်...။ ကားသမားတွေကတော့ ဆရာ ဓနုတ်ကိုကိုဇော်က ကလောင်လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ နည်းနည်းတော့ လန့်ချင်တယ်။ (ကလောင်ဆိုတာ ဘာမှန်းညာမှန်းမှမသိတာ လန့်မှာ ပေါ့...) ကလောင်ဆိုတာ နောက်ဆုံးပေါ် ဖောက်ခွဲရေးလက်နက် ပစ္စည်းလားပေါ့...။

ဒါပေမယ့်

ဓနုတ်ကိုကိုဇော်က ပြောလက်စ သူ့စကားကို ဆက်ပြီး ပြောလိုက်တာက... သူ့ကလောင်ကို ပေါ်ရှောက်လော့ မမှတ်နဲ့ ဆိုပြီး ပြီးမှ-

“ဒလ-ယန်းဆိုးတန်းကူးတဲ့ သင်္ဘောပေါ်က တစ်ရာဖိုး (၃) ချောင်းရောင်းတာကို တစ်ရာဖိုး ငါးချောင်းရအောင် ဆစ်ပြီး ဝယ် ထားတဲ့ ဘောလ်ပင်...”

တဲ့လေ...။ ကောင်းရော...။ ကားသမားတွေက ပေါ်ရှောက် လော့ ကလောင်မမှတ်နဲ့ ဆိုတော့ ကလောင်ဆိုတာ လန့်စရာ ထိတ်စရာ သတ္တဝါတစ်ကောင်၊ အရာဝတ္ထု တစ်ခုခု မှတ်နေတုန်း-

ပန်းဆိုးတန်း-ဒလ သင်္ဘောပေါ်က တစ်ရာဖိုး သုံးချောင်းကို ငါးချောင်း
 ရအောင် ဆစ်ဝယ်ထားတဲ့ ဘောလ်ပင်ဆိုတော့မှ ရယ်ရခက်၊ မရယ်ရ
 ခက်တွေကိုဖြစ်လို့...။ အနီပုဂ္ဂိုလ်ခနုတ်ကိုကိုဇော်က အဲသလို...။
 တစ်ခါတစ်ခါမှာ ဟောက်စား၊ ခြောက်စားလဲ လုပ်တတ်ပြန်ရော...။

လုပ်လဲလုပ်တတ်ပေဦးမှပဲဗျာ...။ သူ့ရဲ့ စာပေသက်တမ်းက
 လည်း နည်းတာမှတ်လို့...။ အနော်ရထာမင်း နန်းမတက်ခင် နှစ်
 နှစ်ထောင်လောက်က ပျူမလေး ပန်ထွာဘုရင်မကို ပိုးပန်းတဲ့ ဒွတ်ဒ
 ပေါင်မင်းကြီးနဲ့ အတူ ရည်းစားစာရေးဖော်ရေးဖက်ပေကိုး...။
 တစ်ခါတလေမှာ ပန်ထွာဘုရင်မကိုပေးတဲ့ ဒွတ္တပေါင်မင်းကြီးရဲ့
 ရည်းစားစာတွေကိုတောင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် ခနုတ်ကိုကိုဇော်ဆိုတာက
 ရေးကူးပေးနေကျတဲ့ဗျာ...။

ဆိုပါတော့ဗျာ...

ပြောရရင်တော့ ဆရာမြင့်ကိုကိုနဲ့ သူ့ဇရာ-အဲလေ-ယောင်လို့-
 သူ့ဆရာ ဆရာခနုတ်ကိုကိုဇော်တို့ ဆရာတပည့်ဟာ ရန်ကုန်ကို ရောက်
 ရင် စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာ၊ ထုတ်ဝေသူတွေ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တွေ့
 ဆုံရာ ကုန်သည်လမ်းမ စာပေဗိမာန်အနီးက လေအန်ကုန်းကဖီးမှာ
 ခဏအနားဖြေစတည်းချလာသမျှ ရန်ကုန်သူဖြတ်သွားဖြတ်လာ ပျိုဖြူ
 ထွားတွေထံ လိုင်စင်မဲ့ မျက်စိအစာကျွေးခြင်း အလုပ်ကိုလုပ်ရင်း

ကိုချစ်စောပြောလိုက်မူပြင် ... အပါအဝင် တောရပ်ခွင်ဟာသများ

သူတို့ရဲ့ ဆရာသမားတွေ၊ ရေးဖော်ရေးဖက် ဘော်ဒါတွေကို ထိုင်စောင့်
တတ်ကြတယ်...။ စောင့်ရင်းကြည့်လို့ မျက်စိအစာကျွေးရင်း-ဆိုင်မှာ
ရှိသမျှ မုန့်ဟင်းခါး၊ လက်ဖက်ရည်၊ ဆေးလိပ်၊ အကုန်မှာပြီး တီးတော့
တာ...။ (တီးသာတီးတာ သူတို့မှာ ပိုက်ဆံပါတာမဟုတ်ဘူး...။)
(ကားတောင် အကြွေးစီးလာတာ) သိတယ်မဟုတ်လား။ ဆရာခနုတ်
တို့က စာပေဝါရင့်သမားကြီးဆိုတော့ စားသမျှ ရှင်းပေးမယ့် ဒကာ၊
ဒကာမတွေ လာလိမ့်မယ်ဆိုတာကို နပ်ပြီးသား... (အဲ...အဲ...
ရှင်းမယ့် ဒကာ၊ ဒကာမ မပေါ်တော့လည်း ဆိုင်ရှင်ရဲ့ တူမ
ခိုင်သင်းကြည်ဆီမှာ ငိုပြပြီး ခိုင်သင်းကြည်က သနားလို့ ခေတ္တစိုက်
ရှင်းလို့ စာမူခ ထုတ်ပြီးမှ ခိုင်သင်းကြည်ကို ပြန်ပေးရတာ ခဏခဏ
...။ (ဒါတောင် မေ့ချင် ယောင်ဆောင်ပြီး မပေးဘဲထားလို့ ခိုင်သင်း
ကြည်က သတိပေးပြီး တောင်းမှ ပြန်ပေးတာ...)

အဲသလို...

အနီပုဂ္ဂိုလ် ဆရာတပည့်က ပြောပါတယ်...။ ထားပါတော့။
ထားပါတော့။ ဒါတွေသာ စီကာပတ်ကုံး ပြောပြရရင် တစ်ထောင့်တစ်
ညပုံပြင်က အဘခေါ်ရလိမ့်မယ်...။

အဲသလိုနဲ့ပဲ

စာမူတွေကို ပို့စရာရှိတဲ့ တိုက်တွေကို ဘယ်တိုက်မှမကျန်
အောင် လျှောက်သွားပြီး ပို့ကြ...။ စာမူခထုတ်စရာရှိတာကို ထုတ်ကြ

နဲ့ ဒုက္ခသုတ်ခ မျိုးစုံ ငတ်ပြတ်ဆင်းရဲ ပင်ပန်းမှုဒဏ်တွေကို ခံရင်း မြန်မာစာပေအနုပညာလွင်ပြင် ခယောင်းလမ်း၊ သပ္ပတ်အူ ဝက်ပါကြီး ထဲမှာ သိန်းငှက်တစ်ကောင်လို အတောင်ပံတစ်စုံ-အဲ... အတောင်ပံ လေးစုံ (ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်ဆိုတော့ အတောင်ပံက လေးစုံဖြစ် သွားပြီး) ကိုဖြန့်...အာ-ဒါလဲ အတောင်ပံတွေက အမွှေးမစုံတော့ ဘူး... (နားကျပ်တောင် ကုမ္ပဏီကထုတ်တဲ့ “နားကျပ်တောင်” မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ “မောင်မြောင်ညစ်ချင်” က နားကျပ်လို့ရတဲ့ အမွှေးတွေ နုတ်ထားလို့ မစုံတော့ဘူး)

အဲ...အဲ...အဲဒီရိုတဲ့ အတောင်လေးတွေကို ဆရာ တပည့်နှစ်ယောက် စုပေါင်းပြီး ခတ်လို့ ပျံသန်းဖို့ ကြိုးစားနေကြရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလေ...။

တစ်နေ့...မှာတော့...

ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော် ဒုက္ခဘုံကြီးပေါ်မှာ နေပြီး ဘဝရပ်တည် မှု တစ်ခုအတွက် မတောက်တစ်ခေါက် စာရေးခြင်း အတတ်ပညာနဲ့ ဝါသနာကို အခြေခံပြီး (ငတ်၊ ပြတ်၊ ဆင်းရဲ၊ ခေါင်းပါး၊ မွတ်သိပ်၊ ချို့တဲ့၊ ပင်ပန်းစွာနဲ့ ဒုက္ခသုတ်ခ မျိုးစုံကို တရစပ် အဆက်မပြတ် ခံနေရတာတောင်မှ အမှတ်သည်းခြေမရှိဘဲ သုခဘုံအမှတ်နဲ့ ခြေစုံချဖို့ ကြိုးစားနေရှာတဲ့ ရမည်းသင်းမြို့နယ် ကျီစုရွာဇာတိ၊ အညာသား၊

ကိုချစ်စောပြောလိုက်မူဖြင့် ... အပါအဝင် တောရပ်ခွင်ဟာသများ

အသားမည်းမည်း၊ သွားကျဲကျဲ၊ အမြင်နေတဲ့ ထိတထိ၊ ကလိတိတိ၊ ရိစိရိစိဟာသတွေကိုသာ ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ်ဟုတ် တွန်းရေးပြီး စွတ်တင်တဲ့ ဟာသစာရေးဆရာ ဟာသစာရေးဆရာဆိုပြီး အမည်ခံထားတဲ့ “ရွှေညာမြေ-ဖိုးမောင်” ဆိုတဲ့ သတ္တဝါ-အဲ-အဲ-ပုဂ္ဂိုလ်ကျော် ကြီးဟာ-ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးက ဘယ်အပေါင်းအသင်းမှ အဖတ်မလုပ်တော့လို့ ဓနုတ်ဆိုတဲ့ရွာကို မိုးစုတ်စုတ်ချုပ်မှ ရောက်လာတယ်...။ (မိုးစုတ်စုတ်ချုပ်မှ ရောက်မှာပေါ့ဗျာ။ ကားခငွေနှစ်ရာမရှိလို့ ဒလ-ဓနုတ် ၁၂ မိုင်နဲ့ ၃ ဖာလုံကို ကုန်းကြောင်း ဒိုးလာခဲ့ရတာကိုး...)

အဲဒီ ဓနုတ်ကိုကိုဇော်ဆိုတာက “ရွှေညာမြေ ဖိုးမောင် ဆိုတဲ့ ဒုက္ခသည်၊ အဲ-ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သူငယ်ချင်း ရေးဖော်ရေးဖက်ဆိုပါတော့...။

ဒုက္ခသည်အချင်းချင်း-အဲ-အဲ-သူတော်အချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့ဆိုသလိုပဲ ဖိုးမောင်ဆိုတဲ့ ကိုရွှေအညာသား စာရေးဆရာကို ဆရာဓနုတ်ကြီးက ဝမ်းသာအားရ ဖက်လဲတကင်းနဲ့ မောင်းထုတ်-အဲလေ-ကြိုဆိုရှာတယ်။

ပြီးတော့...

ဖိုးမောင်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရယ်၊ ဆရာဓနုတ်ကိုကိုဇော်ရယ်၊ ဒလ-ဓနုတ်-သခွပ်ပင်-ဝါးဘလောက်သောက်-လက်ခုပ်ကုန်းကမ်းခြေသွား

တဲ့ ကားလမ်းမကြီးအတိုင်း လေညင်းခံ လမ်းလျှောက်ရင်း စကားတပြောပြောနဲ့ ဓနုတ်ရွာရဲ့ တောင်ဘက် တစ်မိုင်လောက် ဝေးတဲ့ သခွပ်ပင်ကားဂိတ်ရဲ့ နားက စက်စု (စက်ကုန်းရွာ) သား ဆရာဓနုတ်ရဲ့ တပည့်ဖြစ်သူ ဂန္ထဝင် ဆရာမြင့်ကိုကို (ကျော့မှူး) ဆီ ထွက်လာခဲ့ကြပါတယ်...။

အဲဒီမှာ ရေးဖော်ရေးဖက်အချင်းချင်း တွေ့ကြပြီဆိုတော့ စက်စုရွာ၊ သခွပ်ပင်၊ ပင်လယ်ဝ တစ်ဝိုက် အပန်းဖြေစကားစမြည်တွေ ပြောကြဆိုကြရင်း ...

ရသဆိုင်ရာ စာပေတွေအကြောင်း၊ စာတမ်းတွေအကြောင်း၊ ရောက်မိရောက်ရာ ရောက်လာကြရင်း ပြောဖြစ်ကြတယ်ဆိုပါတော့...။ အဲဒီမှာ ဆရာရွှေညာမြေ-ဖိုးမောင်က ...

“ဆရာမြင့်ကိုကိုရဲ့ ကဗျာတွေက ဂန္ထဝင်မြောက်သလို ရသစာပေတွေကလဲ “လေး” တယ်-ဗျ...”

ဆိုတော့ ဆရာဓနုတ်ကိုကိုဇော်ကလဲ ...

“ဟုတ်တယ်ဗျ-အတော်လေးတယ်...။

ဆိုပြီး ထောက်ခံလိုက်ပါတယ်။ အဲဒါကို ဆရာမြင့်ကိုကို (ကျော့မှူး) တစ်ယောက် ဘယ်လိုတွေ သဘောပေါက်သွားသလဲတော့ မဆိုနိုင်။ တုံ့လိုဘာဝေပုံစံနဲ့...။ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်...။

ဒီလိုနဲ့ပဲ...

သိပ်မကြာသော အချိန်ကာလမှာပဲ ဆရာမြင့်ကိုကို တစ်ယောက် ဟာသစာရေးဆရာဒုက္ခသည် ရွှေညာမြေ-ဖိုးမောင် စတည်းချရာ သူ့ဆရာ ဓနုတ်ကိုကိုဇော်ရဲ့ အိမ်ဂေဟာ ရွှေနန်းတော်ဆီကို ရောက်လာပြီး ဆရာရွှေညာမြေ ဖိုးမောင်ရှေ့-စာမူတွေ တစ်ထပ်ကြီး ထုတ်ချလို့ ...”

“ဆရာ...ဒါ ကျွန်တော်ရေးထားတဲ့ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် သည်းထိတ်ရင်ဖိုဂမ္ဘီရဝတ္ထုတိုတွေကို ဖတ်ကြည့်ပေးပါဆရာရယ်” တဲ့...ကောင်းရော...။

အဲဒီဟော့မှ ဆရာရွှေညာမြေတစ်ယောက်လည်း ဆရာမြင့် ကိုကို ကို အလန့်တထိတ် လမ်းကြိတ်စက်တက်နင်းခံရတဲ့ ပုံစံနဲ့ ပြန်ကြည့်မိပြီးတော့ “ရသစာရေးဆရာမြင့်ကိုကိုတစ်ယောက်တော့ ဘာတွေစိတ်ရူးပေါက်ပြီး ဘာတွေလျှောက်လာပြီလည်း” ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ ကြည့်လိုက်မိတယ်...။ သူ့ဆရာဓနုတ်ကိုကိုဇော်ကလည်း အဲသလိုပဲ ကြည့်လို့...။ ဒါပေမယ့် ဘာမှတော့ မပြောဘူး...။

အဲဒီမှာ ဆရာ ရွှေညာမြေ ဖိုးမောင်က ဆရာမြင့်ကိုကို ပြောတဲ့ လျှို့ဝှက်သဲဖို၊ အဲ-လေ...လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သည်းထိတ် ရင်ဖို... ဂမ္ဘီရဝတ္ထုတွေကို ယူပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ ...

“အား...ပါး...ပါး...ဆိုးတော့ မဆိုးဘူးဗျ...။ ကောင်းလိုက်တဲ့ ဝတ္ထုတွေဗျာ...။ ကြောက်စရာလန့်စရာ ကောင်းတာကို ပြောတာပါ...။ ဒါမှ တကယ့်အမှန် သည်းထိတ်ရင်ဖို လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် ဂမ္ဘီရဝတ္ထုစစ်စစ်ဗျာ...။ ညညဖတ်မိရင်တော့ တကယ့်မလွယ်ကြော...။ ဖတ်တဲ့လူတွေ ဘယ်လောက် သတ္တိကောင်းပါတယ် ပြောပြော လိပ်ပြာပါလွင့်သွားနိုင်တယ်...။ ဘာတဲ့-အဲ စုန်း၊ ကဝေ၊ တစ္ဆေ၊ သရဲ-ရမ်းဗြဲကျွန်းမှာ လိုက်တမ်းပြေးတမ်းကစားတဲ့ည...”

တဲ့-ဆိုပြီး ဖတ်ရင်း ပြောပြရင်း မျက်လုံးမျက်ဆံတွေပါ ပြူးပြူးပြီးထွက်လို့...။

ဆိုရရင်တော့ဗျာ...။

အဲဒီ ဆရာမြင့်ကိုကိုဟာ အဲဒီကစပြီး လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် သည်းထိတ်ရင်ဖိုဂမ္ဘီရဝတ္ထုတွေပဲ တံစိုက်မတ်မတ် ရေးတော့တယ်...။ မြီးရင် ထုံးစံတိုင်း ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်ကြီးကို တက်ပြီး မဂ္ဂဇင်း တိုက်တွေကို ပို့တယ်...။

ဒါပေမယ့်...

ဘယ်လို ဂမ္ဘီရမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာမှ သတ္တိမကောင်းရှာကြဘူး ထင်ပါရဲ့။ ဆရာမြင့်ကိုကိုရဲ့ စာမူတွေကို မသုံးကြဘူး...။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ရဲ့ စာမူ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် သည်းထိတ်ရင်ဖို-

ကိုချစ်စောပြောလိုက်မူဖြင့် ... အပါအဝင် တောရပ်ခွင်ဟာသများ

ဝတ္ထုတိုတွေ ဖတ်ပြီး ဂမ္ဘီရမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာတွေခမျာ လန်ကြောက်ရွံ့
ထိတ်သွားကြရတာကိုး...။

ဒါကြောင့် ဆရာမြင့်ကိုကိုရဲ့ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သည်းထိတ်
၂ရင်ဖို ဂမ္ဘီရဝတ္ထုတွေဆိုရင် အယ်ဒီတာတွေခမျာ မဖတ်ရဲကြတော့လို့
အသာဘေးဖယ်လို့ ချောင်တစ်ချောင်ချောင်မှာ ထိုးထားပစ်လိုက်ကြ
တယ်...လေ...။ တကယ့်ကို သတ္တိကောင်းလွန်းတဲ့ ဂမ္ဘီရအယ်ဒီတာ
သတ္တိခဲတွေ...။

အဲသလို...

သူ့ရဲ့ ဂမ္ဘီရ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် သည်းထိတ်ရင်ဖိုဝတ္ထုတွေ
ဖော်ပြမခံရပေမယ့် ဆရာမြင့်ကိုကိုကတော့ အားမလျှော့ပါဘူး။
ရေးကောင်းကောင်းနဲ့ စွတ်ရေးပြီး၊ တင်ကောင်းကောင်းနဲ့ စွတ်တင်နေ
ဆဲပဲ...။ ရေးရတာတယ်လဲ လက်တွေ့နေဟန်ထင်ပါရဲ့...။ အတော့်
ကို ဈာန်ဝင်နေပုံ ပေါ်နေတယ်...။

ဒီလိုနဲ့ပဲ...

တစ်ည...။ အင်...ဟုတ်တယ်...။ အဲဒီည ၂နာရီ
လောက်မှာပေါ့... ရုတ်တရက်-

“အား...အမယ်လေးဗျ...”

“လုပ်ကြပါဦးဗျ...”

ဆိုတဲ့ ကြောက်ခမ်းလိလိ အသံနက်ကြီးတစ်ခုက ဆရာမြင့်ကိုကိုရဲ့ စာရေးခန်းထဲကနေ လွင့်ပျံ့ခန့်ထွက်လာပြီး တစ်ရွာလုံး တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ စက်စုရွာ တစ်ရွာလုံး ကြက်သီးမွေးညင်းထလိုပေါ့...။ လူတွေ ကြောက်နေကြကုန်တာ။

“ဟ...ဘာဖြစ်တာလဲဟ”

“ဘာသံလဲဟ...”

“ရွာလယ်ပိုင်းဘက်ကကွ...”

“ကြောက်လိုက်လန့်လိုက်တာဟယ်...”

အဲသလို အော်သံက ဗလုံးဗထွေးနဲ့ ဆိုတော့ လူတွေ အလန့်တထိတ်ဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆိုကြပြောကြရင်း ရွာလယ်ပိုင်းဖက်ဆီသို့ ထွက်လာကြတယ်။

ဆရာမြင့်ကိုကိုရဲ့ အိမ်နားလဲ ရောက်ရော လူတွေ စုရုံးစုရုံးနဲ့တို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဓမးသံ၊ မြန်းသံ၊ ဖြေသံ၊ ပြောသံတွေနဲ့ ဆူညံသွားတယ်...။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...ဘယ်သူဘာဖြစ်တာလဲ...”

“စာရေးဆရာမြင့်ကိုကိုရဲ့ အခန်းထဲကပဲ... ဘာဖြစ်မှန်းတော့ မသိဘူးဗျ...။ အသံနက်ကြီးနဲ့ အော်လိုက်တာပဲ ကြားရတယ်...။ ဘာဖြစ်မှန်းမသိပါဘူး...”

“အော်...ဆရာမြင့်ကိုကိုရဲ့ အခန့်ထဲ သူ့မိဘတွေက ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ ဝင်ကြည့်တော့ သူတို့လဲ ဘာဖြစ်မှန်း မသိကြဘူးဗျ...။ ဆရာမြင့်ကိုကိုကလဲ သူ့စာရေးစားပွဲ ဘေးနားမှာ လန့်အော်ပြီး သတိလစ်လို့ ခွေခွေလေး...တဲ့ဗျ...”

အဲ့သလို...

ဆရာမြင့်ကိုကိုတစ်ယောက် မျက်ဖြူကြီးလန်ပြီး သူ့ရဲ့ စာရေးစားပွဲဘေးမှာ ခွေခွေလေး သတိလစ်လဲကျနေတာလေ...။ လူတွေ အားလုံး ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ မသိရပေမယ့် ဆရာမြင့်ကိုကို ကို အတော်လေး နှာနှပ်ယူလိုက်ရတယ်...။

အဲဒါပေမယ့်...

ဆရာမြင့်ကိုကိုတစ်ယောက် သတိပြန်ရလာပေမယ့် အဲဒီနေ့က စပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာစကားမှ မပြောတော့ဘဲ... ကြောင်စီစီ၊ ကြောင်တောင်တောင်၊ အယောင်ယောင် အမှားမှားနဲ့ တစ်စုံစုံ တစ်ခုခု ကို ကြောက်နေတဲ့ပုံပေါ်နေတယ်...။

ဘယ်သူက ဘာမေးမေး၊ ဘာဆိုတာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ အကြောင်သားငေးလို့ ပြူးတိပြူးကြောင်နဲ့ ဖြစ်နေတယ်...။ မျက်

“ဘာများဖြစ်သွားတာလဲ မသိပါဘူး ဟယ်...”

အဲသလို...။

ရွာထဲကလူတွေ၊ လူကြီး၊ လူငယ်၊ ကာလသား၊ ကာလသမီးပါ မကျန်အောင် ဆရာမြင့်ကိုကို အကြောင်း ကရုဏာသက်စွာနဲ့ ပြောကြဆိုကြတာ တစ်ယောက်တစ်ယောက်ဆိုမှ တကယ့်ကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထင်ကြေးတွေ ကိုယ်စီနဲ့ပေါ့...။ ဆရာမြင့် ကိုကိုကို သနားနေကြတာလေ...။

ဒါပေမယ့်...

တစ်လကျော်ကျော်၊ တစ်လခွဲ၊ နှစ်လလောက်မှာတော့ ဆရာမြင့်ကိုကိုတစ်ယောက် ကောင်းကောင်းနေကောင်းလာပြီး စကား အနည်းငယ် ပြောဆိုစပြုလာပြီ...။ သူ့မိဘတွေ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ သူငယ်ချင်းတွေပါမကျန် အားလုံး ဝမ်းသာကြတာပေါ့...။

အဲဒီတော့မှ ရွာထဲက အပေါင်းအသင်းကာလသား ကာလ သားသမီးတွေရော သူ့ဆရာ ဆရာမနုန်ကိုကိုဖော်နဲ့ အညာသား ဒုက္ခသည်ရွှေညာမြေဖိုးမောင်ရော-ဆရာမြင့်ကိုကို ကော့မှူးကို ဝိုင်းပြီး အဖြစ်အပျက် အကျိုးအကြောင်း အစုံအလင်ကို မေးရတော့တာပေါ့...။

“ဆရာရယ်-ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ...”

“ဘာများဖြစ်သွားတာလဲ မသိပါဘူး ဟယ်...”

အဲသလို...။

ရွာထဲကလူတွေ၊ လူကြီး၊ လူငယ်၊ ကာလသား၊ ကာလသမီးပါ မကျန်အောင် ဆရာမြင့်ကိုကို အကြောင်း ကရုဏာသက်စွာနဲ့ ပြောကြဆိုကြတာ တစ်ယောက်တစ်ယောက်ဆိုမှ တကယ့်ကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထင်ကြေးတွေ ကိုယ်စီနဲ့ပေါ့...။ ဆရာမြင့် ကိုကိုကို သနားနေကြတာလေ...။

ဒါပေမယ့်...

တစ်လကျော်ကျော်၊ တစ်လခွဲ၊ နှစ်လလောက်မှာတော့ ဆရာမြင့်ကိုကိုတစ်ယောက် ကောင်းကောင်းနေကောင်းလာပြီး စကား အနည်းငယ် ပြောဆိုစပြုလာပြီ...။ သူ့မိဘတွေ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ သူငယ်ချင်းတွေပါမကျန် အားလုံး ဝမ်းသာကြတာပေါ့...။

အဲဒီတော့မှ ရွာထဲက အပေါင်းအသင်းကာလသား ကာလ သားသမီးတွေရော သူ့ဆရာ ဆရာမနုန်ကိုကိုဖော်နဲ့ အညာသား ဒုက္ခသည်ရွှေညာမြေဖိုးမောင်ရော-ဆရာမြင့်ကိုကို ကော့မှူးကို ဝိုင်းပြီး အဖြစ်အပျက် အကျိုးအကြောင်း အစုံအလင်ကို မေးရတော့တာပေါ့...။

“ဆရာရယ်-ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ...”

အဲသလို...ဆရာ ရွှေညာမြေ ဖိုးမောင်က မေးတော့မှ-
ဆရာမြင့်ကိုကို (ကျော့မျိုး) က ခပ်လေးလေးခပ်ဖြည်းဖြည်း လေသံ
လက်ဟန်ခြေဟန်အပြည့်နဲ့ ဟန်ပါပါ မာန်ပါပါ ခရေစေ့တွင်းကျ
ရင်းပြ ပြောပြ ရင်ဖွင့်ပြတော့တာက-

“ဆရာရယ် ကျွန်တော် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်၊ သည်းထိတ်
ရင်ဖို ဂမ္ဘီရဝတ္ထုရှည်ကြီးတစ်ပုဒ်ကို ပြုစုနေတာ...။ အဲဒီ ကျွန်တော့်ရဲ့
ဝတ္ထုထဲမှာက အမြင့်ဆယ်တောင်လောက်မြင့်ပြီး အရှည်အလျားက
အတောင်သုံးဆယ်လောက်ရှိတဲ့ ဧရာမ မှောင်ဂမ္ဘီရဗွတ်ကြီးတစ်ကောင်
ဟာ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ဆန်ဆန် စုန်း၊ ကဝေ၊ တစ္ဆေ၊ သရဲတွေနဲ့ ပြည့်လျှမ်း
နေတဲ့ ရွာကလေးတစ်ရွာရဲ့ အစွန်အဖျားက သုသာန်တစ်ပြင်သင်္ချိုင်း
ကြီးထဲမှာ လကွယ်၊ လပြည့်လို ညမျိုးရဲ့ ညလွန် ဝနာရီတိတိ
အချိန်လောက်ဆိုရင် ရောက်ရောက်လာပြီး လူသေကောင်အလောင်း
တွေကို ဖော်ပြီး စားနေတာလေ...။

ညကလဲ အပုပ်ချိန်...။ ညဉ့်ငှက်ဆိုးလင်ကောင်ပိုးနဲ့ သားရဲ
တိရစ္ဆာန်၊ ခွေးအတွေ၊ မြေခွေးတွေရဲ့ အူသံ...၊ ဟောင်သံ... ထိုးသံ
ဆိတ်သံ၊ တိုက်သံ၊ ခိုက်သံတွေနဲ့ ညလို့... လေတွေက ဖျော့ဖျော့
ဖျော့ဖျော့နဲ့ ဆောင့်ဆောင့်ပြီး တိုက်လို့... ‘စွီး...’ ‘စွီး...’

ကိုချစ်စောပြောလိုက်မှပြင်... အပါအဝင် တောရပ်ခွင်ဟာသများ ၉၀

ဆိုတဲ့ တစ္ဆီစ္ဆီ တပီပီ သံတွေကလဲ ထွက်နဲ့ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး ဖြစ်နေတဲ့အချိန်...။

သစ်ရွက်ခြောက်တွေကလဲ တစ္ဆေဝိညာဉ်တွေလို ဟိုလွင့်၊ ဒီလွင့်...။ မြင်ကွင်းတွေ...၊ အကြားအာရုံတွေက အရမ်းချောက်ချား စရာကောင်းလွန်းလှတယ်ဗျာ...။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ရေး ရင်းရေးရင်းနဲ့ ကြောက်နေပြီး ကြက်သီးမွေးညင်းတွေ ထနေပြီ...။

မှော်ဝင်ဂမ္ဘီရဖွတ်ကြီးကလဲ လူသေကောင်အလောင်းတွေကို တကျွတ်ကျွတ်နဲ့ ဝါးစား... အသံတွေက ဟိန်းလို့...။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ...“ဝုန်း.....” ဆိုပြီး ဗုံးပေါက်ကွဲသလို မီးခိုးလုံးတွေ မြေကြီးခဲတွေမှာ ထွက်လွင့်စင်ပြီး မြေကြီးဟာ ဟက်တက် ကြီး အက်ကွဲထွက်လို့ မြေကြီးတွေပါ ဖြာလန်ကြဲပြီး နောက်ထပ် ဂမ္ဘီရ ဖွတ်ကြီးတစ်ကောင်ဟာ ကုန်းရုန်းပြီး ထလာတာပေါ့...။

ဘယ်ပြောကောင်းမလဲဗျာ...။ တစ်ကောင်နဲ့ တစ်ကောင် ရန်တွေပါ စောင်ပြီး နွားဝှေ့သလို ဝှေ့ကြလို့...။ အစာလုတဲ့ တိုက်ပွဲ တိုက်ကြပြန်ပါရော...။

အဲဒီနှစ်ကောင်အော်တဲ့ အသံတွေဆိုရင်ဗျာ-ဆူညံပွက်လောက် ရိုက်ပြီး နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်ကားကြီးဗျာ... ဟို ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်ကို

စာမူသွားပို့တုန်းက ကြည့်တဲ့ ကားလေဗျာ...။ အေး အဲဒီကားကြီးထဲက အကောင်တွေ အော်သလို...

“တဂလူးဂလူး” “တဂလောဂလော” နဲ့ ...ဟိန်းထနေ တော့တာပဲ...။

အဲဒီမှာပဲ ဘယ်ကမှန်းမသိရတဲ့ အသံက တကျွတ်ကျွတ်မြည် ပြီး ထွက်လာတော့မှ အဲဒီဂမ္ဘီရ ဖွတ်ကြီးနှစ်ကောင်ဟာ တစ်ကောင် နဲ့ တစ်ကောင် ခေါင်းချင်းဆိုင်ဝှေ့နေကြရင်းကနေ ခေါင်းထောင်ပြီး ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှမ်းအကြည့်-

ကျွန်တော်လဲ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ခေါင်းနားပန်းတွေကြီး ကြက်သီးမွေးညင်းတွေပါထပြီး လန့်နေတဲ့အချိန်-

ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သောက်ကမြင်းကြောထ ချစ်စင်းနှောပြီး ကလူကျီစယ် နပန်းလုံးရင်း အရှိန်လွန်ပြီး “ဘုတ်ကနဲ” ကျွန်တော်ရေးနေတဲ့ စာမူစာရွက်ပေါ်ကို ပြုတ်ကျလာတဲ့ အိမ်ခေါင်မိုးထုပ်တန်းပေါ်က (အိမ်မြှောင်) စုံတွဲကြောင့် ကျွန်တော် လန့်ပြီး အော်မိရင်း သတိလစ်သွားရတော့တာပါပဲ...”

တဲ့ဗျာ...။ ကောင်းရော...။ ဆရာမြင့်ကိုကိုရဲ့ ဟန်ပါပါ ရှင်းပြပုံကြောင့် နားထောင်နေကြတဲ့ လူတွေ ဝေါကနဲ ရယ်ပွဲကျပြီး

ကိုချစ်စောပြောလိုက်ပျဉ်း ... အပါအဝင် တောရပ်ခွင်ဟာသများ

အတောကို မသတ်နိုင်အောင် ရယ်ကြတော့တာပေါ့...။ ဆရာမြင့်
ကိုကိုကတော့ မရယ်ဘူး။ မျက်နှာငယ်ကလေးနဲ့ ...။

မှော်ဝင်ဂမ္ဘီရဖွတ်ကြီးတွေအကြောင်း ဈာန်ဝင်ဝင်နဲ့ ရေးနေတုန်း
အိမ်ခေါင်မိုးထုပ်တန်းပေါ်က အိမ်မြှောင်စုံတွဲချစ်တင်းနှော နပန်းလုံး
ရင်း အရှိန်လွန်ပြီး သူရေးနေတဲ့ စာရွက်ပေါ် “ဘုတ်” ဆို ပြုတ်ကျ
တာနဲ့ လန့်ပြီးအော်ရင်း သတိလစ်သွားရတာပါတဲ့လေ...။

ဖြစ်ရလေ...။ ကိုရွှေ ဂမ္ဘီရဖွတ်-အဲလေ-ယောင်လို့...
ကိုရွှေဂမ္ဘီရစာရေးဆရာနှယ်နော်...။ ကိုယ်ရေးတဲ့ ဝတ္ထုများ ကိုယ်ပြန်
လန့်ပြီး သတိလစ်ရတယ်လို့...။

ဖြစ်နိုင်ပါတယ်...။

ဒါကြောင့် ဆရာမြင့်ကိုကို (ကော့မှူး) စာနယ်ဇင်းတိုက်တွေ
ကို ဂမ္ဘီရစာမူတွေပို့ရင် မပါတာနေမှာ...။ မသုံးကြတာနေမှာ...။
ရန်ကုန် ရွှေမြို့တော်ကြီးက ဂမ္ဘီရမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာသတ္တိခဲတွေ
ဆရာမြင့်ကိုကို ရဲ့ ဂမ္ဘီရစာမူတွေ မဖတ်ရဲလို့ မဖတ်ကြတော့ဘဲ
ချောင်ထိုးပစ်လိုက် ကြတယ်ဆိုတာ သေချာသွားပြီ...။ ဘယ်နှယ်...
မှော်ဝင် ဂမ္ဘီရ ဖွတ်ကြီးတွေအကြောင်းတော့ မကြောက်မရွံ ရေးနေပြီး
ဖွတ်နဲ့တူတဲ့ အိမ်မြှောင်စာရွက်ပေါ် ပြုတ်ကျတာနဲ့ပဲ လန့်အော်ပြီး
သတိလစ်ရတယ်လို့...။ တကယ့်သတ္တိခဲ ဂမ္ဘီရ စာရေးဆရာ...။
ရှားတယ်...။

လူတွေက ဆရာမြင့်ကိုကို ကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေကြတုန်းပဲ...။ ဒါနဲ့ပဲ... သူ့ဆရာ ဆရာဓနုတ်ကိုကိုဇော်က-

“ဆရာရယ်... ဂမ္ဘီရ စာပေတွေက အနှစ်မကျန်ပါဘူး...။

ဆရာ ဒါတွေ မရေးဘဲ ဟိုအရင်လို ရသစာပေတွေ၊ ဂန္ထဝင်ကဗျာတွေပဲ ရေးပါလား” ဆိုပြီး တိုက်တွန်းတော့ ဆရာမြင့်ကိုကိုက ပြန်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် ဆရာမြင့်ကိုကိုတစ်ယောက်ဟာ တကယ့်အရိုးခံ အဖြူထည်သက်သက် ဆိုတာကို သိလိုက်ရပြီး ဆရာဓနုတ် အပါအဝင် ကျန်တဲ့လူတွေ ထပ်ဆင့်ပြီး ပွဲကျကုန်ရပြန်ရော...

ကြည့်လေ...။

ဆရာမြင့်ကိုကို ပြောလိုက်ပုံက-

“ရေးတော့ရေးချင်ပါတယ်ဆရာရယ်... ဒါပေမယ့် ဆရာတို့က ကျွန်တော့်စာတွေကို “လေး” တယ်လို့ ပြောထားကြတော့ ကျွန်တော်အရမ်းအားငယ်တယ်...။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဂမ္ဘီရ လိုင်းဘက်ပြောင်းသွားတာ...။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရသဆိုင်ရာ စာပေတွေက တကယ်ပဲ လေးသလားဆရာ-ရယ်။ တကယ်ပဲ မကောင်းဘူးလား။ “စာလေးတယ်” ဆိုတာ စာတွေက မကောင်းဘူးလို့ ပြောတာ မဟုတ်လားဆရာ...”

တဲ့ဗျာ...။ ကောင်းရော...။

“ဆရာရဲ့ ရသဆိုင်ရာ စာပေတွေက လေးလေးနက်နက် ရှိတယ်...။ ဝတ္ထုတွေဆိုလည် ဇာတ်အိမ်ခိုင်ခံ့တယ်။ ကဗျာတွေဆို ရင်လဲ အလင်္ကာအရမ်းမြောက်တယ်...”

ကိုချစ်စောပြောလိုက်မူဖြင့် ... အပါအဝင် တောရပ်ခွင်ဟာသများ ၉

ဘယ်တယ်...။ ညာတယ်...ဆိုပြီး အကျယ်တဝင့် အရှည်
သဖြင့် မပြောဘဲ တိုရှင်းလိုရှင်းနဲ့ “လေး” တယ်လို့ ပြောမိလိုက်
ကြတာကို...။

ဆရာမြင့်ကိုကိုတစ်ယောက် အဓိပ္ပာယ်ကောက်လွဲပြီး သူ့စာ
တွေ မကောင်းဘူးပြောတယ်အမှတ်နဲ့ စိတ်အားငယ်ပြီး ဂမ္ဘီရလှိုင်းဖက်
ပြောင်းသွားရသတဲ့လေ...။

အဲ့သလို...

ဆရာမြင့်ကိုကိုတစ်ယောက် မျက်နှာငယ်ငယ်ကလေးနဲ့
ရှင်းပြပြောပြတော့မှ သူ့စာတွေကို “လေး” တယ်လို့ ပြောမိတဲ့
ဆရာရွှေညာမြေ ဖိုးမောင်နဲ့ ဆရာခနုတ်ကိုကိုစော်တို့နှစ်ယောက် ဆရာ
မြင့်ကိုကိုကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်မိလိုက်ကြ
ပြီး ပါးစပ်ကလဲ “ဟေ...” တစ်လုံးတည်းကိုသာ သံရှည်ဆွဲပြီး
ပြိုင်တူ “တ” လို့ ကိုယ့်နဖူးကိုပြန်ပြီးလက်ဝါးနဲ့ “ပြတ်” ကနဲနေ
အောင် ရိုက်လိုက်မိကြပါတော့တယ်...။ မှတ်ကရော... အဲ့သလို...။
ဆရာမြင့်ကိုကို (ကျော့မှူး) တို့ ဖြစ်ရပုံက...။

(စက်စုရွာသားစာရေးဆရာမြင့်ကိုကို (ကျော့မှူး) သို့
အမှတ်တရ)

မောင်ဖိုးတုတ်နှင့် ပျဉ်းမငုတ်တိုဇာတ်လမ်း...။

ရွာထဲမှာတော့ ဖိုးတုတ်လောက် အနုပညာဝါသနာပါတာမရှိ သလောက်ရှားပါးတယ်လို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့။ ဘာဝါသနာပါလဲတော့ မေးမနေနဲ့...။ ရွှေမြို့တော် ရန်ကုန်မြို့ကြီးပေါ်က နာမည်ကြီး အနုပညာ ရှင်စစ်တွေပါဆိုတဲ့ အနုပညာရှင်တွေထက်ကို စစ်တယ်လို့ ပြောရ မလားဘဲ...။ စစ်စစ်၊ စစ်စစ်နဲ့ကိုနေရော...။

ရွာထဲက အလှူပြုတွေမှာ မြန်မာ့ဆိုင်းတွေပါရင် ဖိုးတုတ်တို့က ဆိုင်းတီးဆရာလုပ်ချင်နေတာ...။ လူရွှင်တော် ဆိုင်းနောက်ထဆိုတာ တွေ ဆိုင်းဆင့်ပြက်လုံးတွေ ထုတ်လို့ ရယ်စရာမောစရာတွေ ပြောရင်လဲ သူက လူရွှင်တော် လုပ်ချင်နေပြန်ရော...။ အငြိမ့်ကပြန်တော့လဲ အငြိမ့်လူရွှင်တော်ပေါ့...။ စတီရီယို တီးခိုင်းတွေနဲ့ ခေတ်ပေါ်သီချင်း၊

ဟဲဗီးမက်တယ်လ်တို့၊ Rock သီချင်းတို့၊ pop သီချင်းတို့၊ Rap သီချင်းတို့ ဆိုတာတွေ တွေ့ရင်လဲ ဖိုးတုတ်က အဲသလိုမျိုး ဆိုချင်တယ်။ ဗီဒီယို ရုပ်ရှင် ကြည့်ပြန်တော့ ဗီဒီယို ရုပ်ရှင်မင်းသား လုပ်ချင်ပြန်တယ်။ ဇာတ်ပွဲတွေမှာများဆိုရင် နှစ်ပါးသွားရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ မင်းသားကြီး လုပ်ပြီး မင်းသမီးတွေနဲ့ တစ်လက်ပြီးတစ်လက် တွဲကလို့ ပရိသတ် တွေဆီက ပစ်တင်ပြီးအားပေးတဲ့ အချဉ်ပေါင်းထုပ်ကလေးပါ အလစ်မပေးဘဲ စားချင်သေးတာ...။ အဲ-နောက်ပိုင်း ဇာတ်ထုပ်ကြ ပြန်တော့လဲ ဝန်မင်းတွေ နှိပ်စက်ခံရတဲ့ ငိုချင်းသည် နောက်ပိုင်း မင်းသား လုပ်ချင်ပြန်သတဲ့...။ ပြောပြရင်တော့ ဖိုးတုတ်ဆိုတာက နတ်ကနားပွဲတွေကို တွေ့ရင်တောင် အခြောက်လုပ်ပြီး နတ်ကချင်နေ သေးတဲ့ ကောင်လေ...။ ရှားတယ်။ တကယ်...တကယ်...။

ရွာနီးချုပ်စပ် ရပ်ဝေးရပ်နီးပါ မကျန်အောင် ဘုရားပွဲ၊ ဇာတ် ပွဲ၊ အလှူပွဲ၊ အငြိမ်ပွဲ၊ ရုပ်သေးပွဲ၊ စုတ်ထိုးရုပ်ကတဲ့ပွဲ ဘာပွဲ ညာပွဲ ခွေးလုံးပွဲကအစ သွားပြီးကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်တဲ့ကောင်။ ဘယ်လောက် ဝေးဝေး၊ ဘယ်မှာရှိရှိ၊ ဘယ်မှာကြားကြား သွားဖြစ်အောင် သွား တယ်...။ ကြည့်ဖြစ်အောင်ကြည့်တယ်။ လမ်းဘေးအမှိုက်ပုံထဲက ခွေးဝဲစားတွေ အချင်းချင်း တစ်ကောင်နဲ့ တစ်ကောင် ကိုက်တဲ့အစာလှ ပွဲတောင် ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်လိုက်သေးတာ...။

အဲ-နေဦး။ ခွေးဆိုလို့... ခွေးအဲသလို ခွေးခွေးချင်း စစ်ခင်း
 တာတောင် သူက အနုပညာမျက်စိနဲ့ ကြည့်ပြီး အကဲဖြတ်သေးတာ...။
 တကယ့်ပွဲကြီးပွဲကောင်း အနုပညာ ဖျော်ဖြေတင်ဆင်ကပြ ယှဉ်ပြိုင်တဲ့
 ပွဲမျိုးက ဒိုင်လူကြီးတွေထက်တောင် သူက စည်းစနစ်ကျတယ်...။
 ဘက်လိုက်မှု မရှိဘူး...။ (အကဲဖြတ်တာမှာပြောပါတယ်...)

ဟိုလေဗျာ...။ အဲ-ဘယ်လိုပြောရမလဲ...။ ကျွတ်...
 တော်သလင်းလို ခွေးတွေမြူးတဲ့လ။ အဲ-ခွေးရာသီမှာ-ငယ်ငယ်ရွယ်
 ရွယ်ခွေးဖျိုမ ခပ်ချောချော လုံးကြီးပေါက်လှခွေးမကလေးတစ်ကောင်နဲ့
 ခပ်ရွယ်ရွယ်ခွေးပေါက်ခုံချောကလေးတစ်ကောင် သူတို့ သဘာဝ
 အပျော်ကြူးပြီး အချစ်ရည်ပလူးလို့ အချစ်လမ်းမပေါ်မှာ အချစ်ပန်းတွေ
 လှိုင်လှိုင်ဖူးပြီး ချစ်တင်းနှောလို့ မမောနိုင် မပန်းနိုင်အောင် တအိအိ
 တဂွီဂွီ၊ တဂျီဂျီ၊ တအယ်အယ်နဲ့ မိုးမမြင် လေမမြင် ချစ်စခန်းကို
 ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး သွားနေကြတုန်း-

ဗြဲနန်းဆို...

ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ရမ်းရမ်း ခွေးသရမ်း ဗရမ်းဗတာကြီးတစ်
 ကောင်က ရောက်လာပြီး ခွေးထီးလေးကို ကိုက်ပြီဆိုပါတော့...

အဲဒီ အနီမောင်ဖိုးတုတ်တို့က-ဇာတ်ပြပွဲတွေက အကဲဖြတ်
 ဒိုင်လူကြီးအမှတ်ပေးသလို-

“ကြည့်...ကြည့်...အဲဒါ ဇာတ်စင်ပေါ်က ပြဇာတ်တို့၊
နောက်ပိုင်းဇာတ်ထုပ်တို့၊ အော်ပရာတို့ထဲမှာဆိုရင်တော့ မှင်းသားနဲ့
မင်းသမီးကို နှောင့်ယှက်တဲ့...၊ နှိပ်စက်တဲ့၊ ဒုက္ခပေးတဲ့ လူကြမ်းတို့၊
ဘုရင်တို့၊ မှူးကြီးမတ်ရာတို့လိုကောင်မျိုးပေါ့ကွ...။ ဒီကောင်မျိုးတွေ
ပေါ့ကွ ခဲနဲ့ အထုခံရတယ်ဆိုတာ... ပြည်သူ့ချစ်ဖတ်၊ ပြီးတော့
သာသနာဖျက်တွေပေါ့ကွာ...”

တဲ့...။ အဲသလိုမျိုး။ အနုပညာမျက်စိနဲ့ ကြည့်တာ...။
ဘယ်နေရာမှာ ဆိုင်းသံဗုံသံကြားမလဲ...။ ဘယ်နေရာမှာ ဓာတ်စက်
(လော်စပီကာသံ) ကြားမလဲ။ ဖွင့်မလဲ...။ ဖိုးတုတ်တို့အမြဲ နားစွင့်
တယ်။ ပြီးရင် ရောက်အောင်သွားမယ်။ ဝါသနာ...။ ဝါသနာ။

ကြည့်ဦး...။

တစ်ခါမှာဆိုရင်လဲ ရွာက နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ကျင်းပမြဲဖြစ်တဲ့
သီတင်းကျွတ်ဆွမ်းတော်ကြီးလောင်းလှူပွဲမှာ လူငယ်တွေစုပြီး
အရပ်သားပြဇာတ်ကမယ်ဆိုပါတော့။ ခေါင်းဆောင်ကတော့ ကျုပ်ဆိုတဲ့
ဖိုးမောင်ပါပဲ...။

ပြီးတော့...

ကဖို့ပြဇာတ်ရယ်...။ သရုပ်ဆောင်ဖို့ ဇာတ်ကောင်တွေ
ရယ်၊ ရွေးချယ်ကြတယ်ဆိုပါတော့...။ အဲဒီမှာ ဝါသနာအိုး ဖိုးတုတ်က

သူ့ကို ပြဇာတ်မင်းသားရွေးဖို့... ပြဇာတ်မင်းသား လုပ်ရရင် ပိုက်ဆံကို ဘယ်လောက်ပေးရပေးရ...ပေးမယ်...တဲ့...။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အခန်းများများ သရုပ်ဆောင်ချင်လို့ပါတဲ့...။

အဲဒီမှာ ခေါင်းဆောင်လုပ်တဲ့ ပြဇာတ်တာဝန်ခံ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းနဲ့ ဒါရိုက်တာ ကျုပ်ဖိုးမောင်တစ်ယောက် အတော်လေးပဲ စိတ်ရှုပ်ဦးနှောက်စားရပြီလေ...။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့... ဖိုးတုတ်ဆိုတာက ဝါသနာသာကြီး ပေမယ့် တကယ်တော့ ဟိုမရောက်ဒီမရောက်ဆိုမှ တကယ့်ကို ဟိုမရောက်ဒီမရောက် အမျိုးအစားထဲကလေ...။ ပြီးတော့ လက်သစ်...။ ဘယ်စင်ပေါ်မှလဲ တက်ဖူးတာမရှိဘူး။ ဘယ်နေရာမှလဲ ထားပြီး သရုပ်ဆောင်ခိုင်းလို့မဖြစ်...။ မရ...။ သရုပ်ဆောင်ချင်တာကလဲ အခန်းက များများတဲ့...။

စဉ်းစားရင်းစဉ်းစားရင်းနဲ့ ကျုပ်အကြံတစ်ခုပေါ်လာတယ်...။ အဲ-ဟုတ်ပြီ...။ ဟုတ်ပြီ...။ ဒါပဲ ကောင်းတယ်...။ ပြီးတော့ ပြဇာတ်အဖွဲ့သားတွေကို စကားတစ်ချို့ ပြောလိုက်တယ်...။

“ကဲ-ကဲ-အားလုံး နားထောင်ကြဟေ့- ခုလာမယ့် သီတင်းကျွတ်ဆွမ်းတော်ကြီးလောင်းလှူပွဲမှာ- ကဖို့အတွက် ပြဇာတ်အသစ် မရေးတော့ဘူး...။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပြဇာတ်အသစ် ရေးရင်

ကြာနေဦးမယ်။ ပြီးတော့ ဟောဒီက ဖိုးတုတ်ကလဲ အခန်းများများ ပါချင်နေတာဆိုတော့ ပြဇာတ် သေသစ်ရေးရင် ခေါင်းစားနေရမယ်။ ဒီတော့ အားလုံးလဲ အဆင်ပြေအောင် ဖိုးတုတ်လဲ အခန်းများများ ပါရလေအောင်... ကက်ဆက်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပြီး တော်တော်လဲ နာမည်ကြီးနေတဲ့ နိုင်ငံကျော်ပြဇာတ်ဒါရိုက်တာကြီး ဂီတစာဆို ကိုခင်မောင်ဝင်းရဲ့ “ပျဉ်းမငုတ်တို” ဇာတ်လမ်းကိုကကြမယ်ကွာ...။ အားလုံးသဘောတူကြရဲ့လား...”

“တူပါတယ်...”

“တူတယ်...”

“ဒါဆိုဟုတ်ပြီနော်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ် နှစ်၊ သုံးနှစ်လောက်က ကိုအောင်ငွေတို့၊ အရှေ့ဝိုင်းက ကိုစိုးတို့တောင် နိုင်ငံကျော် လူတိုင်းသိနေကြတဲ့ ဘီ-အီး-ဒီ အောင်သိုက်ရဲ့ “ခေါင်းညိတ်၊ ခေါင်းခါ၊ မတတ်ပါ” ဆိုတဲ့ ကက်ဆက်ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်ကို ခုမင်းတို့ငါတို့ကမယ့် ဇာတ်ခုံပေါ်မှာပဲ ကခဲ့ကြတာပဲ... ဟုတ်ပြီနော်၊ ပြဇာတ်ကို အတည်ပြုလိုက်ပြီ...”

အဲဒီလိုနဲ့ပေါ့ဗျာ...

ကကြရောဆိုပါတော့...။ အဲ-ကျုပ်တို့ ဇာတ်ထွက်ပုံကိုလဲ ကြည့်...။ ဇာတ်ကြီးတွေမှာလိုပဲ အဖွင့်ပဏာမတေးနဲ့ ဘုရားကန်

တော့ခန်း...။ ပြီးတော့-မြို့က ငှားလာခဲ့တဲ့ အငြိမ့်မင်းသမီးကလေး
 တစ်လက်ရဲ့ တစ်ပင်တိုင်အက...။ ပြီးတော့ အပျိုတော်ယိမ်း...။
 ပြီးတော့... ခုနစ်ထွေကကြိုး၊ ဆယ့်နှစ်ကြိုးတို့၊ ယိုးဒယားတို့...။
 ပြီးတော့ ဒိုးဆစ်တစ်ရာကကွက်ဆန်း၊ ပြီးတော့မှ-မြန်မာသံ
 စတိတ်ရှိုး...။ ပြီးရင် ရာဇဝင်နောက်ခံ ဥဒေါင်းမင်း၊ ညွတ်ကွင်းမိတဲ့
 အော်ပရာဇာတ်...။ ပြီးတော့ တစ်ခန်းရပ် ဟာသပြဇာတ်...။ ပြီးတော့
 ခေတ်ပေါ် စတိတ်ရှိုး...။ ပြီးတော့မှ ပြဇာတ်ကြီးကဏ္ဍဖြစ်တဲ့
 “ယှဉ်းမငုတ်တို” ဇာတ်...။ ပြီးရင် မင်းသားမပါတဲ့အတွက် ရွာက
 လူငယ်တွေက လူရွှင်တော်လုပ်ပြီး အငြိမ့်မင်းသမီးလေးတွေရဲ့
 အငြိမ့်ခန်း၊ ပြီးတော့မှ နောက်ဆုံးဇာတ်ထုပ်ကြီး ကဏ္ဍဖြစ်တဲ့
 “မုဒုလက္ခဏ” ဇာတ်ကိုကမှာ...။

ဒါပဲ...။ ဒါပဲ...။

ကဲဗျာ...။ ပြီးပြီ...။

ကပြပြီပဲဆိုပါတော့...။

ဖိုးတုတ်ကိုတော့ စတိတ်ရှိုးမှာပါ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆိုခွင့်ပေး
 ထားတယ်။ ကျန်တဲ့လူတွေကတော့ ပြဇာတ်မှာ ပါမှာက များတော့
 သီချင်းပေးမဆိုဖြစ်ဘူး။

ဖိုးတုတ်က သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တန်အောင်ဆိုသလားတော့ မသိပါဘူး။ သီချင်းလောကမှာ စပါးကြီးမြွေတောင် အရှုံးပေးအာခေါ် ဆလံသရတဲ့ “အချစ်ကို ဘယ်လိုပြောရမယ်” ဆိုတဲ့ သီချင်းကို ဆိုတာ...။ သီချင်းက ရှည်ပါတယ်ဆို-ဖိုးတုတ်ဆိုပုံကိုလဲ နားထောင် ကြည့်ဦး...။

ဆိုတာက “အချစ်ကိုဘယ်လိုပြောရမယ်ဆိုတဲ့ သီချင်း နောက်ဆုံးပိုဒ်ဖြစ်တဲ့ “ကြယ်တွေလတွေ ခွန်းဆက်ရတာ နှမြောမိတယ် ...” ဆိုတဲ့ အပိုဒ်လဲရောက်ရော “ဖိုးလမင်းကို အောင်သွယ် ခိုင်းမယ်” ဆိုတဲ့ သီချင်းထဲက “အောင်သွယ်တော်ဖိုးရွှေလမင်းရယ်” ဆိုတဲ့ အပိုဒ်ကို ရောက်သွားရောဗျို့...။ တစ်ကျပ်ဖိုးနဲ့ တန်ဆောင် သီချင်းနှစ်ပုဒ်ပေါင်းပြီး တဘရိတ်တည်း ဆိုသွားတာများပြောပါတယ်။ အချစ်ကိုဘယ်လိုပြောရမယ်ဆိုတာ မသိလို့ ဖိုးရွှေလကိုအောင်သွယ် ခိုင်းသလားလို့တောင် ထင်ရတယ်။

ကဲ-ထားတော့...။

ဒါတွေထားခဲ့တော့...။ ပြီးပြီလို့ပဲ ဆိုကြပါတော့...။

အားလုံးကလို့ ပြီးခဲ့ပြီ...။ မိုးလင်းပြီ။ ဆိုပါတော့...။

အဲဒီနေ့ကစလို့ အနီမောင်ဖိုးတုတ်လို့ ရာဇဝင်တွင်ရစ်ပြီး လူတွေ ရယ်စရာဖြစ်ခဲ့ပါလေရော...။

ကြည့်လေ...။

ဖိုးတုတ်က သူ့အမေကို သူ့ပြဇာတ်ထဲမှာ မင်းသားလုပ်မယ့် အကြောင်း၊ ပိုက်ဆံများများပေးပါလို့ တောင်းတဲ့အကြောင်း၊ ပြောထား တော့ သူ့အမေက အဟုတ်မှတ်ပြီး ပြဇာတ်ကို ရှေ့ဆုံးကနေပြီး လာကြည့်ရှာတယ်...။

နောက်တစ်နေ့ မနက်လဲရောက်ရော ဖိုးတုတ်ရဲ့ အိမ်နီးချင်း တွေကော ဖိုးတုတ်ရဲ့ အမေပါ ဖိုးတုန်ကို မေးကြတာပေါ့...။

“ဟဲ့-ဖိုးတုတ် ငါတို့မှာတော့ ပြဇာတ်ထဲမှာ နင့်အခန်းက အများဆုံးဆိုလို့ နင်များ ပြဇာတ်မင်းသားလားလို့ လာကြည့်ကြတာ...။ နင့်သူငယ်ချင်း မိမြိုင်တို့ကိုတောင် ငါကြွားထားရတာ။ ညက ပြဇာတ် ထဲ နင့်အခန်းလဲ တစ်ခန်းမှ မပါပါလား...။ နင့်ကို ဘယ်အခန်းမှာမှ မတွေ့မိပါလားဟ-”

ဆိုပြီး သူ့အမေက မေး၊ သူငယ်ချင်းကောင်မလေးတွေကလဲ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်မေးတော့မှ-

ဖိုးတုတ်တစ်ယောက်ဟာ ဟန်တွေ ပန်တွေအပြည့်နဲ့ အော် ဟစ်ပြီး အားပါးတရ ပြောလိုက်တယ်...။

“ဟာ-အမေ ကျုပ်ကို မတွေ့ဘူးလား။ အဲဒီ ပျဉ်းမငုတ်တို့ ပြဇာတ်တစ်ခုလုံးမှာ ကျုပ်အခန်းအများဆုံးပဲဗျ။ အခန်းတိုင်းအခန်း

တိုင်းမှာ ဟောသလို လက်ကြီးတစ်ဖက်ကိုထောင်ပြီး လက်တစ်ဖက်ကို ဟောသလို ခပ်စောင်းစောင်းကလေးထောင်လို့ သံခမောက်ကြီးဆောင်း ထားပြီး သေနတ်တစ်လက်ထောင်ပြီး မှီထားတဲ့ ဂုန်နီအိတ်ကြီးစွပ်ပြီး ပျဉ်းမငုတ်တို နေရာက သရုပ်ဆောင်နေတာ ကျုပ်ပဲလေဗျာ...”

ဆိုပြီး ပြောချလိုက်တာ သူ့အမေခမျာ မျက်လုံးမျက်ဆံ တွေပြူးလို့ ပါးစပ်ကြီးဖြူပြီး စာအံ့တင်သြနဲ့ ဖြစ်နေသလောက် အနားက သူငယ်ချင်းတွေရယ် အူပါတက်လို့”

အဲသလို-

ဖိုးတုတ်တို့ လုပ်ချလိုက်မှဖြင့် ရွာထဲမှာ ရာဇဝင်ကိုတွင် ရော...။

ဒေါ်နယ်ရမ်း(စ်)ပြီး “ဘ” ဆယ်လုံးအရှုပ်တော်ပုံနှင့်
စိန်ဘာဘူလမ်းခွဲပြဿနာ...

“ဖိုးမောင်ဆိုတဲ့ ကျုပ်အပါအဝင်ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့
ကဗျာဆရာ စာပေအနုပညာ ရွှေညီအစ်ကိုသူငယ်ချင်းတစ်စုဟာ
“ဘိုင်” ကျတဲ့အခါတိုင်း ဘိန်းမုန့်ဖုတ်ရောင်းတဲ့ ဘာဘူကြီး
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ “ဘေ” ထုပြီး “ဘယာကြော်” တစ်ခုကို
ဝေစားရင်း ဘုဘောက်ကျတဲ့ သူကကျ၊ ဘေတီးတဲ့သူကတီး၊
ဘာမဟုတ်တဲ့ ဗရုတ်သုက္ခစကားတွေနဲ့ ဘယ်ပြဿနာကို ဘယ်လို
ရှင်းရမယ်။ ဘာမယ်...။ ညာမယ်ပေါ့ဗျာ...။

အဲဒီလို-

“ဗရမ်းဗတာ ဝေဖန်ရေးတွေနဲ့ ဗလချီးနှမ်းစကားတွေ ပြောပြီး ဘာဘူကြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဘယ်နှစ်အိုးမှန်းမသိနိုင် မရေမတွက်နိုင်တော့တဲ့ ရေဇွေးကြမ်းတွေကို တဂွတ်ဂွတ်သောက်၊ ဘယ်အချိန်ရှိမှန်းမသိအောင် ထိုင်ကြ...နဲ့...ပေါ့...”

ပြီးရင်

“ရှိစု မဲ့စု တစ်ယောက်ကို တစ်ဆယ်၊ နှစ်ဆယ်ကစလို့ လေးငါးခြောက်ယောက်လောက် ပေါင်းပြီး လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို မှာ... (အဲ နေဦး...နေဦး... လက်ဖက်ရည်မှာပုံမှာနည်း ကလေးကိုလဲ ကြည့်ဦး) နောက်ပျစ်၊ ချိုအီ၊ ဆိတ်မွေး အဲယောင်လို့ ဆိမ့်မွေး၊ ခွေလဲ၊ ခွေးလန်၊ ကျောက်ပန်းတောင်းကော့သောင်း၊ ပူတာအို (ဂိတ်လွန်) ဆိုတဲ့ လက်ဖက်ရည်မျိုးကိုမှာတာ...”

ချိုချင်သလောက်ချိုပစေ။ နောက်ချင်သလောက် နောက်ပါစေ။ ပျစ်ချင်သလောက် ပျစ်ခဲနေပါစေ။ အီချင်သလောက် အီပစေ။ ချိုလွန်းအီလွန်းလို့ သောက်မိတာနဲ့ မူးပြီး နေရာမှာတင် ခွေလဲသွားပစေ။ အချိုဆို အရမ်းကို ကြိုက်လွန်းတဲ့ ခွေးတွေတောင် လန်ပြီး မသောက်နိုင်ဘဲ လန်ပြီး ပြေးရတဲ့ ကျောက်ပန်းတောင်းမှာတင် ဂိတ်မဆုံးဘဲ ဟိုးမြန်မာပြည်မြောက်ဖျား ပူတာအို၊ ပူတာအိုကနေမှ တစ်ဆင့် ပြန်လှည့်လာပြီး မြန်မာပြည်တောင်ဖျား ကော့သောင်းထိ ရောက်တာ

တောင်မှ မရပ်ဘဲ လွန်သွားတဲ့ ဂိတ်လွန်လို လက်ဖက်ရည်မျိုးကို မှာတာ။ ရှားတယ်.. တကယ်ပဲ။ လက်ဖက်ရည် မှာတာတောင် ဂိတ်ဆုံးမဟုတ်ဘဲ ဂိတ်လွန်တဲ့။ မှာပုံမှာနည်းက ကဗျာသမားပီပီ ကဗျာဆန်တာလားတော့ မသိဘူး။ ကဗျာတစ်ပုဒ်စာထက်ကို ရှည် တယ်...။

(တချို့ ကဗျာဆရာကြီးတွေက စာကြောင်းတစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်းလောက်နဲ့တင် ကဗျာတစ်ပုဒ်ဖြစ်တယ်လေ...)

နှင့် ကို ငါ ချစ်
ဘာဖြစ်...ဂစ်...။

နှင့် ငါ့ ကို ဖြန် ချစ်
ဟိုဟာဖြစ်...အဟစ်...။

နှစ် ချစ် ပေါင်း တော့
ဘာဖြစ်...ဗျစ်...။

(အဲဒါ...)

ဘာ...ညာ...ကွို...ကွဖြစ်...အဟစ်...ဟစ်..ဟစ်...။

ဆိုပြီးပေါ့...။

ပြီးမှ-

“အချစ်ကဗျာ ရိုးရိုးလေးတစ်ပုဒ်”ဆိုပြီး ခေါင်းစဉ် တပ်လိုက်။

အဲသလို

ကဗျာဆရာကြီးတွေဖြစ်သွားရင် (သမ္ဘာ့ရင့်တော့) ကဗျာကို တိုတိုလေးတွေပဲ စပ်တာလေ။ မှတ်ထား...။ ကဗျာကို တိုတိုလေး တွေစပ်ရင် ခန့်မှန်းလို့ရပြီ။ အဲဒါ ကဗျာဆရာကြီးတွေရဲ့ ဂန္ထဝင်မြောက် စာပေအနုပညာ ကဗျာလက်ရာအစစ်ပဲပေါ့...။

အဲ...နေဦးဗျ...ကျုပ်စကားဘယ်နားမှာ ကျန်ခဲ့ပြီလဲ မသိဘူး... ပြန်ရှာကောက်ဦးမယ်...အင်း...ဟုတ်ပြီ...။

အဲသလို-

ဂိတ်လွန်ဆိုတဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို မှာပြီးတာနဲ့ အဖွဲ့သား အားလုံးက ရေခွေးသောက်တဲ့ အကြမ်းပန်းကန်လုံးငယ်လေးတွေ ကိုယ်စီကိုင်ထားကြ...။ တစ်ယောက်ယောက်က အင်း... အရက်သမား စကားလုံး အငှား (ခဏ) ယူသုံးရရင် “မာလကာ” ဆိုလား “မတ်ကာ” ဆိုလား...။ မတ္တာအိုဆိုလားဗျာ...။ အေး အဲသလို လူက စောစောက မှာထားတဲ့ လက်ဖက်ရည် ဂိတ်လန် အဲလေ ယောင်လို့ ဂိတ်လွန်လက်ဖက်ရည်ကို အကြမ်းခွက်ကလေးတွေ

ထဲ နည်းနည်းချင်းစီ မျှဝေထည့်ပေး။ ပြီးရင် သူနည်းတယ်..
 ငါများတယ်... မဖြစ်ရလေအောင် ဆိုပြီးနောက် ဟိုဗျာ ဖဲဝိုင်းတွေမှာ
 ဖဲသမား ဖဲဝေသလို တစ်ခေါက်ပြန်ဝေထည့်။ ပြီးတာနဲ့ ရေဇွေးကြမ်း
 ပွက်ပွက်ဆူ သုံးအိုး လေးအိုးလောက်ကို တစ်ဘရိတ်တည်း မှာပြီး
 နည်းနည်းချင်းစီ ထည့်ဝေမျှပြီးသား ကိုယ့်ခွက်ထဲကို ဘူဖေးစားပွဲတွေ
 က လို၊ လိုသလောက် အဝ ငဲ့သောက်ကြ။ (အရက်ဆိုင်တွေမှာ
 အရက်သောက်တဲ့ လူတွေလုပ်သလို အရက်တစ်ပက်လောက် ထည့်
 ထားတဲ့ ဧရာမ ဖန်ခွက်ကြီးထဲကို ရေအပြည့်ရောပြီး သောက်သလို
 ပေါ့ဗျာ)

ပြီးရင်-

ရန်ကုန်မြို့လယ်ကောင် ခေတ်မီကြီးကျယ်ခမ်းနား ထည်ဝါလှ
 ပါတယ်ဆိုတဲ့ စားပွဲရုံ ကလပ်(စ်) ခန်းမတွေထဲက အဆီပြန် မျက်နှာဖုံး
 ကို အစွမ်းကုန်ပြုံးပြထားတတ်တဲ့ လူကြီးလူကောင်းအံ့မည်ခံ မယားငယ်
 သူဌေး (မယားငယ်တွေပေါ့လို့) တွေလုပ်သလို လက်ဖက်ရည်ခွက်
 ကလေးတွေကို ပြိုင်တူဆိုသလို ကိုင်မြှောက်ခွက်စောင်းခုတ်... အဲလေ
 ယောင်လို့...ခွက်ချင်းတိုက်ကြ။

ပြီးရင်-

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စပ်ဖိုးဖိုး စပ်ပြဲပြဲနဲ့ အပြန်အလှန် ကြည့်ကြ အချို့မချည်၊ မချီတင်ကဲ၊ ဘဲနာလည်လိမ်ခံထားရတဲ့ အပြုံး ကလေးကိုယ်စီအစွန်းကုန် ပြုံးပြကြ။ ပြီးတာနဲ့ ကျုပ်တို့ အညာရွာထဲ ဒေါ်တုတ်ပြဲတစ်ယောက် ဟင်းချက်ရင်း ဇွန်းသေးသေးလေးနဲ့ ခပ်ငြိုး ဟင်းစပ်တည့်မတည့် မြည်းသလို တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ရင်း ကိုယ့်ရဲ့ ရောမွှေ လက်ဖက်ရည်ကလေးတွေကို မြည်းစမ်း ကြည့်၊ နွားဖြာကြီး အောက်သွားမရှိသလို လုပ်ပြကြ။

အဲသလို-

လက်ဖက်ရည် ဂိတ်လွန်ကိုမှာ “ရောမွှေ” တို့ “ရောပြွမ်း” တို့ “ရောနှောက်” တို့..။ “ရောခလောက်” တို့ဖြစ်အောင် လုပ်ပြီး လေးငါးယောက်လောက်ပိုင်းသောက်ကြပြီး တချို့က ဆရာကြီး အိုက် တင်၊ တချို့က အရက်သမားအိုက်တင်နဲ့ စတင်ပြီး စာပေ အနုပညာ ဝေဖန်မှု စစ်ဆင်ရေး တိုက်ပွဲကို နှံ့ကြပြန်ရော။ ဒါက ဒုတိယအချီ နှံ့တာ။ မကျေပွဲလို့ ပြောလည်းရတယ်... (အချိန်ပိုမဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်) ဆိုင်မှာ စထိုင်ထိုင်ချင်းလည်း နှံ့ကြပြီးပြီလေ။

အဲသလို ငြင်းကြ၊ ခုံကြ၊ အော်ကြ၊ ဟစ်ကြရင်းနဲ့ပဲ ဆိုင်ပိတ် ပြီဆိုမှ မထချင် ထချင်နဲ့ ထကြ။ အဲသလို သူကောင့်သား ခုနစ်ရက် သားသမီး ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာ လူဂွစာတွေ လေ...။

အဲဒါ အိမ်ကို တန်းပြန် သွားကြသေးတာမဟုတ်ဘူး...။
စားကျက်ပြောင်း...အာ...ယောင်လို...နေရာပြောင်းတာ...။
ဆိုင်ပြောင်းပြီး ထိုင်နေကြပြန်တာ...။

“တကယ်တမ်း အမှန်ကတော့ကွာ... မင်းတို့ ရေးရေးနေတဲ့
လိုင်း အဲ...ဂန္ထဝင်ဆိုတာက “ဂင်ထဝင်” ဘာတဲ့ “ဂင်ထဝင်မမ်”
ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားတစ်ခုကနေ ဆင်းသက်ခဲ့ထွက်လာတဲ့
အမွေစား အမွေခံ မွေးစားသားပဲကွ...”

အဲသလို...မော်ဒန်ကဗျာလိုင်းသမားက ခပ်တည်တည်နဲ့
မူတ်၊ အဲလေ ယောင်လို့... ပြောလိုက်တာနဲ့ ဂန္ထဝင်ကဗျာလိုင်းသမား
ကလည်း အားကျမခံပါပဲ... ကြည့်...။

“ဟေ့ကောင် မင်းတို့လည်း မော်ဒန်ကဗျာကို သယ်သူစခဲ့
တယ် ဆိုတာရော သိလို့လား၊ မသိရင်လဲ မြဲမြဲမှတ်ထားဦး မော်ဒန်
ဆိုတာ ဥရောပ ကဗျာဆရာကြီး မစ္စတာ အမ်ဒီမန်ဒေါက် စထွင်ခဲ့တာ
ကွ...”

အဲသလို အားကျမခံ ပြန်တွယ်ကြ။ ပြန်ပက်ကြ။ အမှန်မှာ
တော့ အားလုံးက ရမ်းပြီး ဖြီးနေကြတဲ့ ဒေါ်နယ်ရမ်း(စ်)ဖြီး တွေပါပဲ။
ဆိုင်ရှင် ဘာဘူကြီး ကိုယ်တိုင် ကျုပ်တို့ အဖွဲ့ကို နာမည်ကင်ပွန်းလှလှ
တပ်ပေးထားတယ်။ အဲဒါဒေါ်နယ်ရမ်း(စ်)ဖြီး အဖွဲ့ကြီးဆိုပြီးပေါ့ဗျာ...။

အဲ ကြည့်ဦး...

ခုလည်း ကျုပ်တို့ ဒေါ်နယ်ရမ်း(စ်)ဖြီး အဖွဲ့ကြီး ဘာဘူကြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ရောက်ပါပြီ ပြီးတော့ ငြင်းကြပြီ။ ခုံကြပြီ။ အော်ကြပြီ။ ဟစ်ကြပြီ။ ပြောရင်းဆိုရင်း အရှိန်အဟုန်က မြင့်လာပြီ...။ (ဆိုင်ကလုန်းမုန်တိုင်းထက်ပြင်းတယ်) (ဆူနာမီရေလှိုင်းတွေထက် ပြင်းတယ်) (လေဆင်နှာမောင်းထက် အားကောင်းတယ်) တဖြည်း ဖြည်း အသံဗလံတွေ ကျယ်လောင်၊ ကျယ်လောင်ဖြစ်လာသလို စားပွဲခုံကိုပါ လက်ဝါးနဲ့ တဖြန်းဖြန်း ပုတ်သူက ပုတ်ရင်း ဒေါသသံ တွေနဲ့ တင်းမာသူက တင်းနဲ့...။

“ဟေ့ကောင်... မင်းတို့ မော်ဒန်ကဗျာမှာ စည်းတွေ၊ ဘောင်တွေ၊ ကာရန်တွေ မပါဘဲ မုဆိုးမခြံစည်းရိုး နှားတိုးထားသလို ကစဉ့်ကလျား ဗရမ်းပတာ ဗရုတ်သုက္က စကားလုံးတွေကို ရေးထည့်ပြီး တစ်ယောက်ကလည်း ရင်ဘတ်ကြီးနဲ့ ခံစားရပါတယ်။ ရင်ဘတ်ကြီးနဲ့ ခံစားရပါတယ်နဲ့ အပ်ကြောင်းထပ်ပြီး ရိုး...ဟိုး...ဟိုး...နေပြီးကွ...။ ခွာထောက် ကာရန်ဆိုတာတောင် ဘာမှန်းညာမှန်းမသိတဲ့ ကောင်တွေ ကများကွာ...ဟင်း... တောက်...”

“ဟေ့...ခွာထောက်ကာရန် မကလို့ လျှာထောက်ကာရံပဲ ဖြစ်ဖြစ် လာမပြောနဲ့ နာကြားပြင်းကတ်တယ်။ မကြားချင်ဘူး။ မင်းတို့ ဂန္ထဝင်ကဗျာတွေ ဒိတ်အောက်ပြီး ရိုးနေလို့ ခေတ်ရဲ့ နောက် မှာ

မိုင်တစ်ထောင်လောက်မှာတောင် ကျန်ခဲ့ပြီကွ။ လေးချိုး၊ ဒွေးချိုး၊
ဂန္ထဝင်ဘယ်နှစ်ပုဒ်ရေးပြီး ဘယ်နှစ်ပုဒ်ပါဖူးသေးလို့လဲ ဘယ်နှစ်ပုဒ်မှ
ဖော်ပြမခံရဖူးတဲ့ ကောင်ကများကွာ လူပါးဝလို့...တယ်...ငါ မပြော
လိုက်ချင်ဘူး...ဖွီ...ထွီ...”

အဲသလိုနဲ့ပဲပေါ့ဗျာ-

ပြောရရင်တော့ ငြင်းကြ၊ ခုံကြ၊ အော်ကြ၊ ဟစ်ကြရင်း၊
တစ်ယောက် တစ်ပေါက်နဲ့ပဲ နောက်ဆုံး ကျုပ်တို့ရဲ့ ဘဝတူဘဲနာ
အဲလေ ယောင်လို့ ယောင်လို့၊ ဘဝတူ ဘော်ဒါတွေ ဖြစ်ကြတဲ့
“ဒေါ်နယ်ရမ်း(စ်)ဖိုး” အဖွဲ့ကြီးဟာ ဟိုတုန်းက ABCD အသင်းကြီး
အဲ....အဲ...ယောင်ပြန်ပြီ ဟိုလဗျာ... ဂျီစီဘီအေ အသင်းကြီး
နှစ်ခြမ်းကွဲခဲ့ရသလို ကွဲခဲ့ကြရတယ်။ ကွဲတာမှ နှစ်ခြမ်း တောင်မဟုတ်
ဘူးဗျို့။ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာကို ကွဲခဲ့ကြတာ...။

- ကွဲပုံကွဲနည်း ကျပြန်တော့လည်း ကြည့်ဦး...

သူများတကာ အဖွဲ့တွေလို “ကတ္တရာလမ်းခွဲ” တို့
“ကော်တင်ရာလမ်းခွဲ” တို့ “မဟူရာလမ်းခွဲ” တို့ “စိန်ကတ္တီပါ၊
ပိုးကတ္တီပါ၊ စာပဝါလမ်းခွဲ” တို့လို မဟုတ်ဘဲ ကဗျာဆရာ၊ စာရေး
ဆရာတွေပီပီ ကဗျာဆန်ဆန်နဲ့ အမည်နာမ ခေါင်းစဉ်ကင်ပွန်းတပ်ပြီး
ဆညာပြု မှတ်တမ်းတင် ကမ္ပည်းထိုးလိုက်ပုံက-

“ဘာဘူကြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်” မှာ လမ်းခွဲခြင်းစခွဲ တာမို့ ကျုပ်တို့တစ်တွေ ဘယ်ကိုပဲ ရောက်နေရောက်နေ အတူထိုင်ခွဲ ဖူးကြတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကိုတော့ ထာဝရ အမှတ်ရနေစေဖို့ ဆိုပြီး သဘောတူညီလက်မှတ်ရေးထိုးပြီး ပေးလိုက်တဲ့ နာမည်က-

“ဖိတ်ဘာဘူ လမ်းခွဲ” ပါတဲ့ဗျာ...။

အဲဒါ-

“ဒေါ်နယ်ရမ်း(စ်)ဖြိုး”ဘ” ဆယ်လုံးအရုပ်တော်ပုံနှင့် စိန်ဘာဘူ လမ်းခွဲပြဿနာ” ရဲ့ ရာဇဝင်၊ မှတ်တမ်း၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိပါပဲဗျာ...။
မှတ်ချက် ။ ။ မရှိအတူ ရှိအတူ ဘဝတူဘော်ဒါများ ဖြစ်ခဲ့ကြပြီး ယခု တစ်ယောက်တစ်ကွဲစီ ဝေးခဲ့ကြရသော ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာ ဓနုတ်ကိုကိုဇော်၊ နေဇော်၊ မြင့်ကိုကို (ကျော့မှူး)၊ ထွန်းညိုထွန်း၊ အောင်လင်းနိုင်၊ လှပြုံးနိုင် (မန္တလေး)၊ ဝေမိုးအောင်၊ နေမိုးဝေ (အညာမြေ)၊ နေခက်ဖြာနှင့် အခြားအခြားသော ရင်းနှီးသူ စာပေအနုပညာ ညီအစ်ကိုများသို့ ထာဝရသတိရ လွမ်းဆွတ်ခြင်း အမှတ်တရအဖြစ် ဤစာမူကို ရေးဖွဲ့ပါသည်။ အခြားမည်သူ့ကိုမျှ မရည်ရွယ်ပါ...။

ဖိုးတေနှင့် ဘက်မှန်ဇာတ်လမ်း

မြို့တော်ရန်ကုန်ရဲ့ တက္ကစီကားမောင်းပြီး ဝင်ငွေရှိကြတဲ့
လောကကားသမားတွေထဲမှာတော့ ဖိုးတေဆိုတဲ့ကောင်က ဂျင်ပေါ်က
ထုံး။ ထုံးပေါ်က အမည်းစက်ကလေးထက်တောင် လည်သေး...။

ပြောရရင်တော့...

အဲဒီ ဖိုးတေဆိုတာက ရမည်းသင်းမြို့နယ်ထဲက ကျုပ်တို့
ကျိစုရွာသား...။ တောသား...။ ဇနပုဒ်သား...။ အညာသားမှ
တကယ့် အညာသားစစ်စစ် ရေတစ်စက်မှ မရောထားရသေးတဲ့
အညာသားပါ။

ဆိုရလျှင်...

ခုတော့...

မြို့တော် ရန်ကုန်မှာ တက္ကသိုလ်ကို စတင်ဖွဲ့တင်ပြီး မောင်းစားရင်း ခုတော့ ကိုယ်ပိုင်ဆူပါရ(ပ်)တစ်စင်းနဲ့ အဆင်ကိုပြေလို့ပေါ့...။ လည်ကလဲလည်လွန်းတာကိုး...။

ရွာမှာတုန်းကဆို တော်တော်ကိုပေးပြီး တော်တော်လေးကို တေတဲ့ တာတေလန်ကောင်။ ကျုပ်ဆိုတဲ့ ကောင်နဲ့တော့ တွဲဖက်ပေါ့...။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က သူ့လောက်ကြီးမတေပါဘူး...။ တေတာက ဖိုးတေလေ...။ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် တေတာ။

ဆိုပါတော့ဗျာ...။

ဖိုးတေက ရန်ကုန်မှာ တက္ကသိုလ်ဆိုတဲ့ အငှားကားကို မောင်းပြီး စီးပွားရှာတယ်။ ကျုပ်ဆိုတဲ့ ဖိုးမောင်ကတော့ အများသိတော်မူကြတဲ့အတိုင်း ကျုပ်ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက ဝါသနာထုံတော်မူရာ၊ ရူးသွပ်လွန်းခဲ့ရတဲ့ စာရေးဆရာလုပ်ပေါ့...။

အဲ-အဲ ရန်ကုန်မှာ စာရေးဆရာ လုပ်တယ်ဆိုပြီး အထင်တော့ မကြီးလိုက်ကြလေနဲ့...။ ကျုပ် ရန်ကုန်မှာ စာရေးဆရာ ယောင်ယောင်လုပ်ရင်း ထမင်းနပ်မမှန်သလို- အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ နေ့တွေ၊ ရက်တွေ... နည်းတာမဟုတ်ဘူး...။ ထားလိုက်ပါ

တော့ ကျုပ်ပေါင်ကျုပ်ပြန်ပြီး လှန်ထောင်းသလို ဖြစ်နေပြီ...။
(စာရေးဆရာဖြစ်ချင်တဲ့ ဝါသနာအိုးတွေ စိတ်ညစ်သွားမှာစိုးလို့
မပြောတော့ပါဘူး)

တစ်ခါတလေမှာ ကျုပ်ဆိုတဲ့ ဖိုးမောင် ရန်ကုန်မြို့ကြီးပေါ်မှာ
နေရထိုင်ရတာ မွန်းကြပ်လွန်းလို့ ရွာကို ပြန်သွားတတ်တယ်...။
အဲသလိုရွာပြန်ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ရန်ကုန်မှာ ငတ်ခဲရသမျှ အတိုးချပြီး
တီးတော့တာလေ...။ အဲ...ထမင်း...ထမင်း...။

အဲသလို -

တွယ်ကောင်းကောင်းနဲ့ တစ်နေ့ကို ထမင်းသုံးထပ်လေးထပ်
လောက် စားတာ...။ တစ်ခါစားရင်လဲ နို့ဆီဘူးနဲ့ ဝဲ...စံဘူးခွဲ နှစ်ဘူးစာ
ချက်လောက် ကုန်အောင်စားတာ...။ အဲသလို စားလွန်းတဲ့ ကျုပ်ကို
ကျုပ်အမေက ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပြီး ကောင်းချီးထောမမှာ ပြုပုံကတော့
နားသာထောင်ကြည့်...

“စား...စား...ငါ့သား...အားရပါးရစား...မင်းစားနေ
တာကြည့်ပြီး အမေတောင် အားရလှတယ်ကွယ်...။ တော်ပြီလား။
ထည့်ဦးလေ...။ ငါ့သားက ရန်ကုန်မှာ စာရေးဆရာဆိုတော့ ထမင်း
ငတ်နေမှာပဲ...”

တဲ့။ အဲသလို...။

ဘယ်ပြောကောင်းလိမ့်မလဲဗျာ...။ ကျုပ်ဖိုးမောင်ဆိုရင် “အမ်...” ဆိုတဲ့ တစ်လုံးတည်းပဲ ထွက်နိုင်ပြီး ပါးစပ်ကြီးအဖြာသားနဲ့ အီလည်လည်ကြီးဖြစ်ပြီး အမေ့ကို ပြုံးပြုံးကြီးပြန်မော့ကြည့်မိတော့ အမေ့မျက်နှာမှာ ပကတိအတိုင်း ပီတိအပြုံးပန်းတွေ ပွင့်လို့...။

ဒါပေမယ့် အမေ့ရဲ့ မျက်ဝန်းအိမ်ပြတင်းတံခါးဝမှာတော့ မျက်ရည်ကြည့်တော့ တွဲလွဲခိုဝှေ့သီလို့ ကျုပ်ဆိုတဲ့ ဖိုးမောင်တစ်ယောက် ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်ရဲ့ အကွေ့အကောက် အရှုပ်အထွေးများလှတဲ့ စာပေ အနုပညာပင်လယ်ပြာကြီးထဲမှာ အညတြဆန်ဆန်ချို့တဲ့ ပင်ပန်းဆင်းရဲ ခြင်းကြီးစွာနဲ့ ဒိုင်ပင်ထိုးချပြီး လက်ပစ်ကူးနေတာကို မကြည့်ရက်တဲ့ ပုံစံမျိုး...။

ကျုပ်...ဆိုရင် ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ စားနေတဲ့ ထမင်းတောင် မျိုမကျနိုင်တော့ဘူး...။ ဒါပေမယ့်... ကျုပ်...ကျုပ် -ကျုပ်ရဲ့ စံချိန်အတိုင်း နောက်ထပ် ထမင်း နှစ်ဇလုံနဲ့ တစ်ဝက်တိတိ (နို့ဆီဘူးတစ်ဘူးခွဲချက်တိတိ)ထပ်ထည့်ပြီး တီးလိုက်ပါသေးတယ်...။

မြို့တော်ရွှေရန်ကုန်ရဲ့ လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ် ထမင်းဆိုင်က လိုက်ပွဲမျိုးကတော့ ပွဲကြီးဖြစ်ဖြစ်ပွဲသေးဖြစ်ဖြစ် အစားပုတ်တဲ့ ကျုပ်အတွက်တော့ ဆင့်ပါးစပ်နှမ်းပက်သလိုပါပဲ။ ကျုပ်ဖြင့် ရန်ကုန်မှာ ထမင်းနည်းနည်းစားပြီး ရေများများသောက်ပြီး

ဖြေရှင်းခဲ့ရတဲ့ ရက်တွေက ထမင်း သုံးရက် တစ်နပ် ငါးရက် တစ်နပ်နှုန်းစားခဲ့ရတဲ့ အနပ်တိုင်းပဲ ဆိုပါတော့...။

စာရေးဆရာဆိုတာ ဘယ်မှာ ချမ်းသာနိုင်တာတွေ့လို့လဲ...။ ကက်ဆက်ဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာရော၊ ပြဇာတ်တွေ၊ ဗီဒီယိုတွေထဲမှာ ရော... ဝတ္ထုထဲမှာရော စာရေးဆရာဆိုရင် ငမဲ့ချည်းပဲ...တဲ့။ ဘီ-အီး-ဒီ အောင်သိုက် ပြဇာတ်ထဲမှာ ဘီ-အီး-ဒီ အောင်သိုက်ကြီးက ပြောထားတယ်...”

တဲ့...။ ကျုပ်အတွေးတွေ ဟိုရောက်၊ ဒီရောက်နဲ့ ကစဉ့် ကလျားဖြစ်နေတုန်း အမေ့စကားသံကြောင့် ကျုပ်ထမင်းစားနေတာကို လက်စ အမြန်သပ်ပြီး နောက် နှစ်ရက်လောက်နေပြီး ရန်ကုန်ပြန်လစ်ခဲ့ရ ပါရော။

အမေ့ဆီမှာက အစားတော့ ကောင်းကောင်းစားရပါတယ်...။ ဒါပေမယ့်...ကျုပ်ကလဲ ကျုပ်ဝါသနာကို မစွန့်နိုင်တော့... အဟင်း... ဟင်း...ရေနဲ့ပဲ ဖြေရှင်းရတော့မှာပေါ့...။ တော်သေးတယ်... ဒါတောင် လမ်းဘေးရေချမ်းစင်တွေ ဈေးမတက်...အဲ-လမ်းဘေး ရေချမ်းစင်တွေ ရှိနေသေးလို့...။ ကားဂိတ်က ရေခဲရေသည်တွေ ဆီမှာသာ သောက်ရရင် မလွယ်ဘူး...။ တစ်ခွက် ၂၀ တဲ့...။ တချို့ ၃၀ တဲ့။

ကဲ...ဒါလဲထားတော့...။

တစ်နေ့မှာတော့ ကျုပ်ဟာ ထုံးစံအတိုင်း ကုန်ကြမ်းရှာရန် အလို့ငှာပေါ့ဗျာ...။ ကျုပ်သူငယ်ချင်း ကျုပ်တို့ရွာသား တက္ကစီ မောင်းတဲ့ ဖိုးတောနဲ့ အတူ ရောက်ရာပေါက်ရာ လျှောက်လိုက်သွား နေမိတယ်...။

အဲဒီမှာ -

ပြည်လမ်းမရဲ့ မော်တော်ပီကေ-၊ အဲ-လေ မော်တော်ပီကယ် ရှားပါးပြတ်လပ်နေတဲ့ တစ်နေရာအရောက် ကျုပ်ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာ ဖိုးမောင်အတွက် ရေးစရာ ကုန်ကြမ်းတစ်ပုဒ်ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ကြီး ရဲလိုက်ပါလေရော...။

ကြည့်...။

ပါရာဒိုလို ဖိမ်ခံကားကြီး တစ်စီးက ဖိုးတောမောင်းလာတဲ့ ကားကို နောက်ကနေ ဟွန်းမတီးလမ်းမတောင်းဘဲ ကျော်အတက် ပွတ်ဆွဲ ဆွဲပြီး ဝင်ချိတ်သွားပါရော...။

ဒါပေမယ့် -

အဲဒီ ပွတ်ဆွဲ ဆွဲချိတ်ပြီးတိုက်ချသွားတဲ့ ကားက မရပ်ဘဲ အတင်းမောင်းပြေးသွားတယ်...။

အဲဒီမှာ ကျုပ်သူငယ်ချင်း ဖိုးတောတစ်ယောက် ဘာထလုပ် သလဲဆိုတော့ -

ကြည့်...။

ကားတံခါးကို ဝုန်းကနဲဖွင့်ပြီး ကားအောက်ကိုဆင်းတယ်။ အိတ်ကပ်ထဲက ဘောလ်ပင်ကိုထုတ်လို့ ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ကားကို လှမ်းကြည့်ပြီး လက်ဝါးမှာ တစ်စုံတစ်ခုခုကို မှတ်လိုက်တယ်...။ မောင်းပြေးသွားတဲ့ ကားကို ကားနံပါတ်မှတ်လိုက်တဲ့ သဘောပေါ့...။

အဲဒီမှာ -

ချက်ချင်းဆိုသလိုပါပဲ...။ ရှေ့ကနေ မောင်းပြေးဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ကားဟာ “ကျွီ” ကနဲ ဘရိတ်ဖမ်းဆွဲပြီး ပြန်လှည့်လာတာကို တွေ့ရတယ်...”

ပြီးတော့...

ဖိုဆောရဲ ကားနားမှာ ရပ်လိုက်ပြီး...။ ကားပေါ်က ခပ်ခိုက်ခိုက် လူတစ်ယောက် ရုပ်ရှင်တွေထဲက အာဖရိက လူမည်း လူကြမ်းကြီးတွေလို ကုလားသူဌေးတစ်ယောက် ဆင်းလာတယ်။ ပြီးတော့ ပြောတယ်။

“ဘာဖြစ်သွားသလဲမောင်ရင်...။ ကားနံပါတ်တွေမှတ်ပြီး မော်တော်ယာဉ်ရုံးကိုတော့ မတိုင်လိုက်ပါနဲ့ကွာ...။ မောင်ရင် ခုနက ကားနံပါတ်မှတ်လိုက်တာ လှမ်းမြင်ရပါတယ်။ အချင်းချင်းတွေပဲ ကွာ...။ ကျေနပ်အောင် လုပ်ပေးရမှာပေါ့... ကိုယ်လည်း

အရေးကြီးလာလို့ပါ...။ မောင်းပြေးတာ မဟုတ်ပါဘူး...။ အဟင်း
ဟင်းဟင်း...”

ဆိုပြီး ပြောရင်း ပွတ်ဆွဲ ဆွဲသွားတဲ့အတွက် အပွန်းအပဲ့ကိုပြန်
ပြီး ပြင်ရအောင်ဆိုပြီး (လျော်ကြေး) ပေးလို့ ပါရာဒိုကားကြီးပေါ်တက်ပြီး
မောင်းထွက်သွားပါရော...

အဲဒီမှာ ဖိုးတေက မောင်းထွက်သွားတဲ့ ပါရာဒိုကားကြီးကို
လှမ်းကြည့်ပြီး ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ ပြုံးလိုက်တယ်...။ သူပြုံးပုံက
သူ့လုပ်ရပ်အတွက် ကျေနပ်တဲ့ အပြုံးမျိုး...။ ပြီးတော့ အားရပါးရ
သဘောကျစွာ ရယ်လို့ ကားပေါ်ပြန်တက်ထိုင်လိုက်ပြီး မောင်းထွက်
လိုက်တယ်။

အမှန်တော့ ဖိုးထိန်ရဲ့ ကားက ဘာမှ ဖြစ်လောက်တာမဟုတ်
ဘူးဗျ...။ ဆေးလေးနည်းနည်း ပွန်းသွားရုံတင်ပါ...။ ကျုပ်မနေနိုင်
တော့ ဒီကော့ကို မေးပြီ...။

“ဟေ့ကောင် ဘာတွေ သဘောကျပြီး ပြုံးနေတာလဲ
ကွ...”

အဲဒီတော့မှ သကောင့်သားဖိုးတေ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့
သဘောကျစွာရယ်ရင်း...

“ငါလုပ်ချင်လိုက်ပုံကို မင်းရော သဘောမကျဘူးလား...”

တဲ့...။

“ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ကားကို မောင်းပြေးဖို့ ကြိုးစားတာ ငါကား အောက်ဆင်းပြီး သူ့ကားရဲ့ ဘက်မှန်ကန်နေ မြင်သာအောင် ရပ်လို့ ကားနံပါတ် မှတ်ချင်ဟန်ဆောင်လိုက်တာ မပီဘူးလား...”

တဲ့...။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်ဖိုးမောင် “ဟေ...” တစ်လုံး တလိုက်မိပြီ။ ကြည့်ဦးလေ။ ဘက်မှန်ကန်နေမြင်သာအောင် ရပ်ပြီး ကားနံပါတ် မှတ်ချင်ဟန်ဆောင်တာတဲ့...။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး ဖိုးတေရ။ မင်းသူရဲ့ ကားနံပါတ်ကို မြင်ရလို့ လှမ်းကြည့်ပြီး မှတ်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူးလား...”

“ကျစ်... ဘယ်မြင်ရတော့မှာလဲကွ...။ သူ့ကားက တော်တော်လှမ်းသွားပြီလေကွာ။ ဒါကြောင့် ငါခေါင်းသုံးလိုက်ရတာ”

အဲဒီမှာတော့ ကျုပ်ဖိုးမောင် တစ်ယောက် ဒုတိယမြောက် “ဟေ” လိုက်ရပြန်ရော...။

“နေပါဦး မောင်ရင်ရဲ့ ခုနက မင်းလက်မှာ မှတ်လိုက် တာ...”

ဆိုပြီး ကျုပ်စကားတောင် မဆုံးသေးဘူး-ဖိုးတေ ဖြတ်ပြီး ရှင်းပြလိုက်တဲ့စကားကြောင့် ကျုပ်ဆိုတဲ့ ဖိုးမောင် တတိယမြောက်

“ဟေ...” ဆိုတဲ့ အာမေဋ္ဌိတ်သံနဲ့ အတူ တအံ့တကြပါဖြစ်ပြီး ဖိုးတေနဲ့ အတူ ရော၍ ရယ်ဖြစ်လိုက်ရပါတော့တယ်...

ကြည့်...။

ဖိုးတေရဲ့ ရှင်းတမ်းက...

“ဘယ်ကလာ ကားနံပါတ်မှတ်ရမှာလဲ ဘော်ဒါရယ်။ ငါ ဘာမှ မမှတ်ဘူးဟ။ မှတ်ချင်ဟန်ဆောင်လိုက်ရတာ...။ ရှေ့က ကားသမားက သူ့ကားရဲ့ ဘက်မှန်ကနေ ပြန်ကြည့်နေတာ ငါသိတယ်လေ...။ မှတ်ထား စာရေးဆရာရေး-ကားချင်းဝင်တိုက်ပြီး မောင်းပြေးတဲ့ ကားသမားဟာ နောက်မှာ တိုက်ခံရပြီး ကျန်ခဲ့တဲ့ ကားကို အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဆိုတာ သိရအောင် သူ့ကားရဲ့ ဘက်မှန်ကနေ ပြန်ပြီး ကြည့်သွားတတ်ကြတယ်ကွ...။ ခု ငါက အဲဒီ အခွင့်အရေးကို အမိအရ အသုံးချလိုက်တာလကွာ...ဟဲဟဲ...”

တဲ့ဗျာ...။ ကိုင်း ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်တဲ့ သီအိုရီဆန်တဲ့ အတွေ့အကြုံလဲ...။ မှတ်သားလောက်ပါပေတယ်ဗျာ...။ ကျုပ်မပြော ဘူးလား...။ ဒီကောင် ဖိုးတေက အညာသား လူလည်ပါဆိုနေ...။

ငြေ့နှင့် ရည်းစားစာသံသရာလည်ခြင်း ပြဿနာ...

ငြေ့က ကျုပ်တို့ ကျိစုရွာလေးမှာတော့ စာရေးစာဖတ် ဝါသနာ အပါဆုံးဆိုပါတော့...။ စာသံမားပေသမားလဲ ပီသပါ ပေ့...။ အချိန်အားရတိုင်း စာအုပ်တစ်အုပ်အုပ်ကို ဖတ်နေတတ် သလို ပြီးရင် တစ်စုံတစ်ခုခုသော အကြောင်းကြောင်းအရာရာတို့ကိုလဲ မှတ်နေတတ်ပြန်တယ်...။ ပြီးတော့ ငြေ့ဆိုတာက စာတိုပေစကလေး မတောက်တခေါက်ရေးရေးပြီး စာတိုက်ကနေ တစ်ဆင့် စာနယ်ဇင်းတိုက် တွေကို ပို့တဲ့ အခါလဲ ပို့လိုက်သေးတာ...။ ဒါပေမယ့် သူ့စာမူတော် ဘယ်စာစောင်မှာမှ ဖော်ပြမခံရဖူးပါဘူး...။ စာနယ်ဇင်းအယ်ဒီတာ

တချို့ “ဘိုင်” ပြတ်တဲ့အခါ ရောင်းရောင်းစားတဲ့ “ပိဿာချိန်လုံးချင်း” ဆိုတဲ့ စာမူပေါင်းချုပ်လှိုင်းတွေဖြန့်ချိတဲ့ ဘော်ကယ်ကုလားဆီသို့ ရောက်ကုန်တာလေ...။

ဒီလိုပါပဲလေ -

အယ်ဒီတာ “ဘိုင်” ကျတဲ့အခါ ဘော်ကယ်ကုလားက လာလာပြီး မ,စ တတ်တယ်လို့ တချို့ ဝါရင့်သမ္မာရင့် ဆရာကြီးတွေ ပြောတတ်တာ ဆိုတတ်တာ ကြားဖူးပါရဲ့...။

အဲသလို...

ဘိုင်ကျတဲ့ အယ်ဒီတာရဲ့ လက်ထဲကနေ တစ်ဆင့် ဘော်ကယ်ကုလားဆီမှာ ငြည့်ရဲ့ စာမူတွေ ဂိတ်ဆုံးကုန်ပါရော... (အဲသလို ဂိတ်ဆုံးပြီဆိုတာနဲ့ စာရေးဆရာဆိုတဲ့ ပိဿာသနဲ့ အလှမ်းက ဝေးပြီသာမှတ်ပေရော...) ဒါကြောင့် ဘယ်အယ်ဒီတာတစ်ယောက် တစ်မြီးမှ ဘိုင်မကျစေချင်တာ ကျုပ်တို့ စေတနာပါပဲ...။

ကဲကဲ... ထားပါတော့လေ...။ ခုပြောချင်တာက ငြည့်မှာ ပြောစမှတ်တွင်စရာ၊ ရာဇဝင်တွင်စရာ တစ်ချက်က ရှိနေတယ်...။ အဲဒါကတော့ ငြည့်တစ်ယောက် ရည်းစားစာ စာရေးကောင်းတယ်ဆို တာပါပဲ...။ ကောင်းလဲကောင်းပေဦးမှပေါ့...။ ငြည့်က ဝတ္ထုတွေ အရမ်းဖတ်တယ်...။

အဲ-သူဖတ်တဲ့ ဝတ္ထုတွေကလဲ မေးဦး...။ ဆရာမောင်စိန်
 ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို သံသဲမဲမဲ စွဲစွဲမြဲမြဲကိုဖတ်တာလေ...။
 ငြာရေးတဲ့ ရည်းစားစာမကောင်းခံနိုင်ရိုးလား...။ ဆရာ မောင်စိန်
 ဝင်း (ပုတီးကုန်း) ရဲ့ ဝတ္ထုတွေထဲက အနုအရွ အလှအပ စကားလုံး
 သန့်သန့်လေးတွေကို အနှစ်ချုပ်ပြန်ရွေးထုတ်ပြီး သူ့ရဲ့ အိုင်ဒီယာ၊
 နှလုံးသားက ခံစားချက် လက်တစ်ဆုပ်စာလောက်နဲ့ ရောစပ်ပြီး
 ဒီခိုင်းအသစ်ပုံစံသစ်နဲ့ ပြန်လည်ဖန်တီးလိုက်တော့ ကမ္ဘာ့အကောင်းဆုံး
 ရည်းစားစာတစ်စောင်အဖြစ်နဲ့ ကျုပ်တို့ ရွာကလေးထဲမှာတော့ မှတ်
 တမ်းတင် ဂန္ထဝင်တွင်ခဲ့ရတဲ့ အချစ်ဆရာကြီးပေါ့...။ အဲဒီ ဂန္ထဝင်
 အချစ်ဆရာကြီး ငြာရဲ့ ရည်းစားစာကိုများ ကောက်မဖတ်လိုက်လေနဲ့
 မောက်ရှားချင်းတောင်မှ-မှ...မှ...အဲ-အခြောက်ဖြစ်သွားနိုင်တယ်...
 ဖတ်ပြီးရင် ကြွေသွားမှာမို့ပါ...။ (သစ်ရွက်တောင် ကြွေပြီးရင် ခြောက်
 သွားတာလေ)

ဒါပေမယ့် ...

ဂန္ထဝင် အချစ်ဆရာကြီးဆိုပြီး ငြာကို အထင်တော့ သွား
 မကြီးလိုက်လေနဲ့...။ ငြာက ရည်းစားတစ်ယောက်တလေတောင်
 ထားဖူးတာမဟုတ်ဘူး...။ သူကတော့ ကြိုက်တာပေါ့...။ သူ့ကိုမှ
 ပြန်ကြိုက်တဲ့သူမရှိဘဲ...။

အဲသလို...

ငြိမ်ရဲ့ ရည်းစားစာတွေကို ဖတ်ဖူးကြတဲ့ လူတွေက တစ်ဆင့်
တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့်ကြားနဲ့ ရွာထဲက လူငယ်ကာလသားတွေက
ငြိမ်ထံ ချဉ်းကပ်ကြရှာတယ်...။ သူတို့ကိုလည်း ကောင်မလေးတွေ
ငုတ်တုတ်မေ့သွားအောင် ကြွေသွားစေမယ့် ရည်းစားစာတစ်စောင်
လောက်ရေးပေးဖို့ပေါ့...။ ငြိမ်က မငြင်းဘူး...။ ရေးပေးပါတယ်
...။ (နဂိုဏ်တည်းကမှ စာရေးဆရာဖြစ်ချင်နေတာကိုး...။ အဲ...
နေဦးဗျ...။ ဒါပေမယ့် အလကားတော့ ရေးပေးတာမျိုးမဟုတ်ဘူး
...။ အလကားမရေးလို့ ပိုက်ဆံနဲ့ ရောင်းစားတာလားဆိုတော့လဲ
မဟုတ်ပြန်ဘူးဗျ...။ သူ့နည်းပညာစနစ်သစ်တစ်ခုက မဆိုးဘူး...
အတုယူသင့်တယ်...။

ကြည့်လေ...။

စာကြမ်းပိုးငြိမ်က တောမှာနေပြီး တောသားတစ်ယောက်ဖြစ်
ပြီး နွားစာမစဉ်းချင်ဘူး...။ နွားရေ မခပ်ချင်ဘူး...။ နွားစာမရိတ်ချင်
ဘူး...။ နွားမကျောင်းချင်ဘူး...။ ထင်းမခွဲချင်ဘူး...။ တောသား
ဖြစ်ပြီး ငြိမ်က ဘာဆိုဘာမှ မလုပ်ချင်တာ...လေ...။ စာဖတ်မယ်
...။ စာရေးမယ်ဆိုရင်တော့ လာခဲ့...။ ကြိုက်တဲ့ အချိန်သာပြော...။

ငြိတို့က အဆင်သင့်။ ရယ်ဒီဆိုမှ တကယ့်ကို ရယ်ဒီ...။
တော်ရိရော်ရိရယ်ဒီမျိုးတော့မဟုတ်ဘူး...။ (ရယ်ရယ်ဒီမျိုးဗျ...)

ဒါကြောင့် ရွာထဲက ရည်းစားစာရေးခိုင်းတဲ့ လူငယ်၊ လူ
ရွယ်၊ ဆယ်ဝါဆို၊ ဝါနှစ်ဆယ်ဆို လူပျိုကြီး၊ ဘုန်းကြီးလူထွက်၊
အပျို၊ အအို၊ တစ်ခုလပ်၊ တစ်လင်ကွာ၊ မုဆိုးဖို၊ မုဆိုးမပါမကျန်
ငြိနဲ့ အပေးအယူလုပ်ရတယ်...။ အဲဒါကဘာလဲဆိုတော့ ငြိ
မလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်တွေကို သူတို့က တစ်လှည့်စီ ဝိုင်းလုပ်ပေးကြ
ရတယ်...။ ပြီးရင် ငြိက ရည်းစားစာတစ်စောင်စီ မေတ္တာလက်
ဆောင်အဖြစ် ပေးတယ်...လေ...။ အဲသလို ငြိနဲ့ ရွာထဲက
လူတွေက အပေးအယူမျှနေတာ ကြာပြီဆိုရမှာပဲ...။

အဲ... တစ်ယောက်ကို ရည်းစားစာ တစ်စောင်ကျမျိုး ရေး
ပေးတာလားဆိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူးဗျ...။ ပြီးတော့ အနီရောင်
မင်္ဂလာလေးနဲ့ လုပ်ပေးပါ။ ရေးပေးပါဆိုတဲ့ လူကိုလဲ အနီရောင် ရစေရ
မယ်ပဲ...။ အပြာရောင်၊ အစိမ်းရောင်တို့နဲ့ ရေးပေးပါဆိုရင်လဲ ရစေရ
မယ်ပဲ...။ လိုတရ ငြိလို့ ပြောရင်တောင် ရလောက်တယ်...။
ငြိတို့ ဦးနှောက်စားပုံကတော့ တကယ့်ဂျိကာဆိုမှ ဂျိကာပါပဲဗျာ...။

ကြည့်လေ...။

ငြေက ကာဗွန်ရောင်စုံတွေ ဝယ်ထားပြီး အပြာရောင်လိုချင် တဲ့ ကောင်ကို အပြာရောင်၊ အစိမ်းရောင် လိုချင်တဲ့ သူကို အစိမ်း ရောင်...၊ အနီရောင်မှ ကြိုက်တဲ့လူကို အနီရောင် ဖြစ်ရအောင် စာရွက် သုံးလေးငါးရွက်ကြားမှာ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ကာဗွန်ရောင်စုံတွေ အဆင့်ဆင့် ခံလို့လေ...။ ငြေဉာဏ်ပြေးပုံက အဲသလို...။

ဒါကြောင့် ငြေတစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက် ရည်းစားစာရေး လိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ လူစေတန်းစေ့ ရည်းစားစာကို မပင်မယန်းနဲ့ ပြီးသွား လေ့ရှိတယ်...။

ငြေက ရေးပြီး ရွာထဲက လူငယ်၊ လူရွယ်၊ လူပျိုကြီး၊ တစ်ခုလပ်၊ မုဆိုးဖိုပါမကျန် သူတို့ ရည်ငံရာ ကောင်မလေး၊ ကောင်မ ကြီး၊ တစ်ခုလပ်၊ တစ်လင်ကွာ၊ မုဆိုးမတွေကိုပါ မကျန် ပေးကြ ကမ်းကြတဲ့ ငြေရဲ့ ရည်းစားစာတွေဆို ရွာထဲမှာ ပလူကို ယုံနေတာ ပဲ...။ ငြေရေးတဲ့ ရည်းစားစာကို မဖတ်ဖူးတဲ့ အပျိုပေါက်၊ အပျို လေး၊ အပျိုဖြန်း၊ မြီးကောင်ပေါက်ကစလို့ တစ်ခုလပ်၊ တစ်လင်ကွာ၊ မုဆိုးမအဆုံး မရှိသလောက်ပါပဲ...။ ငြေရဲ့ ရည်းစားစာက အဲသ လောက်အထိ တာစားတယ်...။

ဒါတင်ပဲလားဆိုတော့လဲ မဟုတ်သေးဘူး...။ ငြေရေးတဲ့ ရည်းစားစာတွေက ကောင်းလွန်းနေတော့ လူငယ်ကာလသားတွေ

ကတင် ရေးခိုင်းတာမဟုတ်တော့ဘဲ မရွှေကာလသမီးတွေ တချို့ကလဲ ပြန်စာတွေ ဘာတွေရေးခိုင်းကြပြန်ရော...။ တချို့ကျပြန်တော့လဲ ရှက်ပြီးလာမရေးခိုင်းရဲ့တော့။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အချင်းချင်းဒီလိုပဲ အဆင်ပြေသလို လှည့်ပတ်သုံးနေကြပြန်တယ်လေ...။ (အဲဒါကျတော့ ငြေအတွက် နစ်နာနေမလားတော့မသိဘူး... နော်...)

အဲဒီလိုနဲ့...

ငြေရဲ့ ရည်းစားစာတွေဟာ ပလူပျံနေအောင် ရွာအနဲ့ ခြေဆန့် ရုံတင်မကတော့ဘဲ အခြားရွာစဉ်ရွာဆက်တွေ၊ အခြားမြို့နယ်တွေက နေတစ်ဆင့် မြန်မာပြည်အနှံ့ထိ ပျံနဲ့လို့ သွားပါတော့တယ်...။ (ပုံစံကြည့်ရတာတော့ ကမ္ဘာအနှံ့အပြားထိ ခြေဆန့်ချင်ဆန့်နေကြမလား မသိဘူး)။ အဲသလောက်အထိကို ပလူပျံနေကြတာလေ...။ (တချို့ ရှေးရိုးအဘိုးကြီးတွေဆို မျက်စိတောင် နောက်ကြသတဲ့)။

ငြေရေးထားတဲ့ ရည်းစားစာတွေ ဘယ်လောက်အထိ ပျံသလဲ မပျံသလဲသိချင်ရင် ရွာထဲလမ်းမပေါ်က လွင့်နေတဲ့ စက္ကူအမှိုက် မှန်သမျှ ကြိုက်တဲ့ စက္ကူစုတ်ကို ကောက်ကြည့်ရင်တောင် ငြေရဲ့ ရည်းစားစာဖြစ်နေတတ်တာတွေ့ရလိမ့်မယ်...။

အဲသလောက်အထိ အမှိုက်ပုံတွေထဲတောင် ငြေရဲ့ ရည်းစား
စာက လွမ်းမိုးလွန်းလှတယ်...။

ကျုပ်အထက်မှာ စောစောပိုင်းက ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်...။
ငြေရဲ့ ရည်းစားစာတွေ ကမ္ဘာအနှံ့ ခြေဆန့်ချင်ဆန့်နေကြမလား
မသိဘူးဆိုတဲ့ ကိစ္စလေ...။ ကျုပ်ဘာဖြစ်လို့ အဲသလို ပြေးရသလဲ
ဆိုရင်...

တစ်ခါမှာတော့ ကျုပ်တို့ ကျီစုရွာအရှေ့ပိုင်းက ငြေရဲ့ ဘကြီး
တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဖိုးလေးရွှေအောင်ရွာထဲက မရှိ ဆင်းရဲသားတွေရဲ့
ကလေးတွေ၊ ဒုလ္လဘရဟန်းဝတ်ချင်တဲ့ လူတွေကို စုပြီး ရှင်ပြု ရဟန်းခံ
အလှူမင်္ဂလာပွဲကြီးကို ထမင်းရေချောင်းစီး မောင်းကြီးတီးလို့ ခြိမ်ခြိမ့်
သဲသဲ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေနဲ့ ကျင်းပတယ်လေ...။

အဲဒီတော့ မြန်မာပြည် တနံတလျား အနှံ့အပြားမှာ ရောက်
ရှိပြီး အခြေချ နေထိုင်နေကြတဲ့ ဆွေတွေ မျိုးတွေ အကုန်လုံးကို
ဖိတ်တယ်...။

အလှူပွဲ မကျင်းပမီ တစ်လလောက်ကတည်းက ဆွေမျိုး
တွေလည်း ရောက်လာကြပြီး ပြင်ကြဆင်ကြ တိုင်ပင်စရာရှိတာ
တိုင်ပင်ကြ...။ ဆွေအိမ်မျိုးအိမ်တွေလဲ မရောက်မရှိရလေအောင်
လည်ကြပတ်ကြနဲ့ပေါ့...။

ဖြစ်ချင်တော့ဗျာ -

ကော့သောင်းမြို့က ရောက်လာတဲ့ ငြည့်မဝမ်းကွဲသဲရယ်
 ...၊ ပူတာအိုမြို့ကနေ ရောက်လာတဲ့ ငြည့်အစ်မဝမ်းကွဲ နေခြည်ရယ်၊
 ရနိုင်ပြည် ဘူးသီးတောင်မောင်းတောရဲ့ အနောက်ဘက်ဖျားများနေတဲ့
 ငြည့်ရဲ့ တူမ ဖွေးဖြူမရယ်...၊ ဟိုးရှမ်းပြည်နယ်ရဲ့ စပ်(ဟိုဗျာ မြေပုံရဲ့
 လက်ညှိုးကလေးလို ချွန်ထွက်နေတဲ့ အတွန့်ကလေးထဲက ရွာတစ်ရွာ
 (နာမည်မသိဘူး) မှာ) ကျောင်းဆရာမ တာဝန်ကျနေတဲ့ ငြည့်ရဲ့
 ညီမ အရင်းခေါက်ခေါက် မိတုတ်ရယ် လေးယောက်သားဟာ
 တစ်ယောက် တိုးကြိတ်၊ တိုးကြိတ်၊ တွတ်စိ တွတ်စိနဲ့ ပြောပြီး
 တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စာကလေးတွေ ထုတ်ပြီး ဖတ်ကြနဲ့
 လုပ်နေကြတာကို မထင်မှတ်ဘဲ ငြည့်လာတွေ့ သွားတာ... ဗျာ...
 ငြည့်တစ်ယောက် ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်း ထွက်ပါလေ
 ရော...။

အဲဒီမှာ ပိုဆိုးတာက ငြည့်မိတုတ်ရဲ့ အပေါ်ထပ်
 အနွေးထည် အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲကနေ စာတစ်စောင်ကို တွေ့ထားတော့
 ငြည့်ဒေါသတွေ မိုးမွန်အောင် ထတော့တာလေ...။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီမိတုတ်ဆီက ရတဲ့စာဟာ ငြည့်
 တစ်ယောက်အမြတ်တနိုးနဲ့ အသေအချာ အကျအနက်ကို ရေးပြီး (ရွာထဲ

ကိုချစ်စောပြောလိုက်မူဖြင့် ... အပါအဝင် တောရပ်ခွင်ဟာသများ

က ကာလသားတွေကို ရေးပေးတဲ့ စာမျိုးမဟုတ်ဘဲ သူ့အတွက် သီးသန့် ရှယ်ရေးထားတဲ့စာ...) သူ့ကိုယ်တိုင် အတော်ကလေး သဘောတော်ကျတော်မူခဲ့တဲ့ ရွာလယ်ပိုင်းဆီက မိအေးကို ပေးထားခဲ့တဲ့ စာဖြစ်နေလို့...။ ပေးထားတာတောင်မှ ဘာကြာသေးတာမှတ်လို့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်သုံးပတ်လောက်ကမှ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ပူပူနွေးနွေးပဲ ရှိသေးတာ...။

ဒီနေရာမှာမှ အလျဉ်းသင့်တုန်းငြိမ်ရဲ့ ရည်းစားစာလိုက် ပေးနည်း၊ နည်းပညာစနစ်အသစ်တစ်ခုကလည်း မှတ်သားစရာ အတော်ကို ကောင်းတယ်...။

ကြည့်...

ငြိမ်က မိအေး ရေခပ်အသွားကို လမ်းထောင့်ချိုးချောင်ကျကျ လူတွေ ပြတ်လပ်နေတဲ့ နေရာကနေ အလစ်သုတ်သမားလို ကျားချောင်း ချောင်းပြီး ဗျိုင်းတစ်ကောင် လယ်ကထွတ်ပေါက်ဝကနေ ငါးကို စောင့်သလိုမျိုး စောင့်ပြီးမှ ပေးတာလေ...။ အဲဒီမှာ မိအေးက စာကို မယူတော့ ရွှေကိုယ်တော်ချော ငြိမ်က ဘာလုပ်တယ် မှတ်ပါသလဲ...။ မိအေးက စာကိုပေးလို့ မယူရင် ယူတဲ့ နည်းနဲ့ ပေးဖို့အတွက် အသင့်စစ်ပြင်ဆင်ပြီးသားလေ...။

ထပ်ပြီး ကြည့်လိုက်ပါဦး...။

ငြာဘာဆက်ပြီး ထပ်လုပ်မလဲဆိုတာကို...။

ငြာက စာကို မိအေးကမယူတဲ့ အခါကျတော့ အသင့်ယူ
လာတဲ့ ပလတ်စတစ်အိတ်ကလေးထဲ ထည့်...။ ပြီးတော့
အသင့်ဆောင်ထားတဲ့ မီးခြစ်ကို ခြစ်၊ စာထည့်ထားတဲ့ ပလတ်စတစ်ကို
အသေပိတ်ပြီး မိအေးရဲ့ ရေအိုးထဲကို ထည့်ပေးလိုက်တာလေ။ ကိုင်း-
ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ...။ ငြာတို့က အဲသလို...။ တက်ကနော်လော်ကျီ
ကယ်ပရော်ဖက်ဆာတွေတောင်မှ စဉ်းစားမိမှာမဟုတ်တဲ့ နည်းပညာ
အသစ်ကိုသုံးသွားတာ...။ ထွင်သွားတာ။ (မယုံမရှိကြနဲ့ အခု
ငြာထွင်ခဲ့တဲ့ တက္ကနစ်နည်းပညာဟာ ကျုပ်တို့ ကျီစုရွာထဲမှာ
အတော်ကလေး တွင်ကျယ်နေလို့ ရွာထဲက ကောင်မလေးတွေဆို
တချို့က ရေခပ်သွားရမှာ လန့်နေကြသလို...တချို့ကျတော့လဲ ငြာရဲ့
နည်းပညာကို ရွာထဲက ကာလာသားတွေ သုံးနေကြပြီဆိုတော့
သူတို့အိမ်မှာ ရေခပ်စရာမလိုဘဲ ရေတွေပြည့်နေတာတောင်မှ ရေအိုး
ကလေးရွက်ပြီး ရေခပ်ချင်ဟန်ဆောင်သူက ဆောင်၊ မျှော်လင့်ချက်
ရောင်နီတွေ သန်းရင်းနဲ့ပေါ့...။

အဲသလို...။

ငြာရဲ့ နည်းပညာ တက္ကနစ်တွေက သူ့ရည်းစားစာတွေလို
ကမ္ဘာအနှံ့ထိတောင် ခြေဆန့်ကြမလားမသိဘူး...။ ကဲပါလေ...။

ကိုချစ်စောပြောလိုက်ပျဉ်း... အပါအဝင် ကောရပ်ခွင်ဟာသများ

ငြိမ်းချမ်းစေရန် နည်းပညာ တက္ကနစ်တွေ၊ တက္ကနစ်တွေ ကမ္ဘာအနှံ့ ခြေဆန့်
တာ မဆန့်တာက အရေးမကြီးပါဘူး...။ ခုအရေးကြီးတာက ငြိမ်းချမ်း
ညီမ မိတုတ်ဆီက ပြန်ရတဲ့ ငြိမ်းချမ်း ရည်းစားစာကိစ္စကို ရှင်းရ
အောင်...။

အေးလေ...။ ဟုတ်တော့လဲဟုတ်ပါရဲ့...။ ခု-အဲဒီ ငြိမ်း
ချမ်းလယ်ပိုင်းက သူမျက်စိကျနေတဲ့ မိအေးကို ပေးလိုက်တဲ့ ရှယ်ရည်း
စားစာ တစ်စောင်က ဘယ်လိုက ဘယ်လိုကြောင့် မြန်မာပြည်ရဲ့
အရှေ့ထိပ် ရှမ်းပြည်နယ်ရဲ့အစွန် လော၊ မြန်မာ၊ တရုတ်နယ်စပ်
မြန်မာပြည်ရဲ့ လက်ညှိုးအတွန့် အကွေးချွန်ချွန်လေးထိပ်က တောရွာ
တစ်ရွာရဲ့ မူလတန်းကျောင်းထဲက ကျောင်းဆရာမ ငြိမ်းချမ်း ညီမ
မိတုတ်ဆီကို ရောက်နေခဲ့ရတာလဲ...။ ငြိမ်း ဦးနှောက်စားရပြီ...။

ငြိမ်း တွေးရင်းတွေးရင်း ဦးနှောက်ခြောက် ဒေါသတွေ
မောက်တက်လာပြီး သူညီမ မိတုတ်ကို အစ်အောက်ပြီး စစ်ဆေးမေး
မြန်းပြီး...။ ခိုင်ဖုန်းတရားရှင်ပေါင်ချင်းကျန်းရဲ့ အိုက်တင်နဲ့ပေါ့...။

အဲဒီမှာ လမ်းစက တွေ့ပြီလေ...။

ငြိမ်း မိအေးကို ပေးတဲ့စာကို မိအေးရဲ့ မောင်ဖိုးစိန်က
မိအေးမသိခင် ခိုးပြီးဖတ်တယ်...။ အဲဒီလို ခိုးပြီးဖတ်တဲ့ ဖိုးစိန်က
စာဖတ်ပြီး ကြိုက်သွားတာနဲ့ မိအေးမသိခင် စာကို အပျောက်ရိုက်ပြီး

ရွာတောင်ပိုင်းက သူကြိုက်နေတဲ့ ဝှက်တော်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ပေးပြန်ပါရော။ တစ်ခါ ဝှက်ထော်ရဲ့ မောင်သံချောင်းက ကျုပ်တို့ ကျီစုရွာက ဆွေမျိုးတွေဆီ အလည်လာတဲ့ တောင်ကြီးသူ မိမိချောကို ပိုးရင်း ဝှက်ထော်ဆီက စာကို တစ်ဖန်ပြန်ခိုးပြီး ပေးလိုက်တာ...။ အဲဒီကနေတစ်ဆင့်...။

တစ်ဆင့်...။

တစ်ဆင့်...။

တစ်ဆင့်... နဲ့ နောက်ဆုံးတော့ မိတုတ်တာဝန်ကျနေတဲ့ ရွာက (ရှမ်းပဲပုပ်) ရဲ့ လက်ထဲကို ရောက်သွားတော့တာလေ...။

အခုတော့...

ကော့သောင်းက ညီမဝမ်းကွဲ ဖြူသဲ ...

ပူတာအိုက အစ်မဝမ်းကွဲ နေခြည် ...

ရခိုင်ပြည်က ဘူးသီးတောင်မောင်းတော့ရဲ့ အနောက်ဘက် ရမ်းဗြဲကျွန်းရဲ့ အနောက်ဘက်ဖျားမှာနေတဲ့ ငြေရဲ့ တူမ ဖွေးဖြူမနဲ့ ...

မြန်မာပြည်အရှေ့ဖျားက ဆရာမ မိတုတ်တို့ လက်ထဲက ရည်းစားစာတွေဟာ ငြေရေးပြီး ရွာထဲက ကာလသားတွေကို ပေးထားတဲ့ စာတွေအဖြစ် ဇာတ်ပေါင်းတော့ ငြေတစ်ယောက်

ကိုချစ်စောပြောလိုက်မူဖြင့် ... အပါအဝင် တောရပ်ခွင်ဟာသများ သူ့

ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းနဲ့ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်အောင် အံ့အားတွေသင့်
လို့...။

ဒါတောင် ငြည့်ရဲ့ ညီမတွေက မထူးဇာတ်ခင်းပြီး ...
“ဟယ်...စာတောင် တွေသွားမှတော့ မထူးပါဘူး...။ အခွင့်သာခိုက်
ကလေး ကြွားလိုက်တာကောင်းပါတယ်...” လို့ မပြောရုံတမယ်
ပါပဲ...။ ကြွားလိုက်တာ- ညီအစ်မတစ်တွေ -

သူတို့ကောင်လေးတွေက ပေးတဲ့ ရည်းစားစာကိုဖတ်ပြီး
ရည်းစားစာ အရေးကောင်းလို့ ကြွေးသွားကြသတဲ့။ ဒါကြောင့် ရည်း
စားစာကို ဖတ်ကောင်းတဲ့အတွက် သွားလေရာ လာလေရာ အမြဲတမ်း
ထည့်သွားတတ်ကြကြောင်း၊ သူတို့ကောင်လေးတွေကို သတိရတိုင်း
ဖတ်ကြကြောင်း၊ ဘုမသိ၊ ဘမသိ ဟာမတွေ ကြွားစရာမရှိ ကိုယ့်အစ်
ကို ကိုပဲလာပြီး ကြွားရတယ်လို့ ...။

ခုတော့ ...

စာတွေက ပိုင်ရှင်ငြည့်ရဲ့ လက်ထဲ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး
ပြန်ရောက်လို့ ...။

ငြည့် ညီမ မိတုတ်က အလိုက်ကန်းဆိုး မသိသား ဆိုးရွား
နိုင်စွာနဲ့ ဆက်ပြီး စွတ်တင်နေတယ်...။

သူ့ကောင်လေးက ရည်းစားစာ အရေးကောင်းကြောင်း၊ သူတို့

ချစ်သက်တမ်းတစ်လျှောက် ဒီစာတစ်စောင်တည်းသာ ပေးပြီး၊ သူလဲ
 ဒီစာတစ်စောင်တည်းနဲ့ပဲ ကြွေသွားခဲ့ရကြောင်း၊ ဒီတစ်စောင်တည်းနဲ့ပဲ
 အဖြေပြန်ပေးခဲ့ကြောင်း...၊ ...ကြောင်း... ဆိုပြီး တစ်ကြောင်း၊
 ကြောင်းနဲ့ ကြောင်းနေတော့ ငြည့်ပို့ပြီး ဒေါသထွက်သွားတော့တာ။
 ဒါပေမယ့်...

ငြည့်က ဘာမှတော့ မပြောတော့ပါဘူး...။ မျက်နှာကြီး
 နီသလိုလို...၊ ကြောင်သလိုလို၊ လငပုပ်ဖမ်းသလိုလို ရှုံ့တွ၊ တင်းမာ၊
 ညှိမှောင်နေပြီးတော့ ကြက်နှာကြီး လည်လိမ်ခံရသလို မချိမဆံ့ပုံစံနဲ့
 “တောက်” ခနဲ့ တောက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း၊ ခပ်မာမာ၊ ခပ်ဆတ်
 ဆတ်ကလေး ခေါက်တယ်...

ပြီးတော့မှ ...

ကောက်ကနဲ ထပြေးသွားတယ်...။ မီးဖိုချောင်ထဲကိုပါ...။
 အဲဒီလို...

ငြည့်တစ်ယောက် တောက်ခေါက်ပြီး ကောက်ခနဲ
 မီးဖိုချောင်ထဲ ထပြေးပြီး ဝင်သွားတော့ ညီအစ်မတစ်တွေနဲ့ ဆွေမျိုး
 တွေရော၊ ရွာထဲက ရောက်လာပြီး ဝိုင်းကူလုပ်ပေးနေကြတဲ့ ရွာသူရွာ
 သားတွေရော “ဒီကောင် ငြည့်တော့ ဘာများဖြစ်တာပါလိမ့်...”
 ဆိုပြီး လှည့်ကြည့်ကြတယ်...။

ငြေဟာ မီးဖိုထဲက တစ်စုံတစ်ခုခုကို ယူပြီး ဒေါနဲ့မောနဲ့ပဲ ပြန်ပြေးထွက်လာတော့ ညီအစ်မတစ်တွေ လန့်ကုန်ကြသလို အနားက လူတွေလဲ ဘာဖြစ်မှန်းမသိတော့ တအံ့တဩ ဖြစ်ကြတာပေါ့...။

အဲဒီမှာ ငြေလဲ အိမ်ပေါ်ကနေ ပြေးဆင်းသွားပြီး ခြံတံခါးဝ လဲ ရောက်ရော ခြံတံခါးဝ အပိတ်ပျဉ်ချပ်တစ်ချပ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း မီးသွေးခဲ တစ်ခဲနဲ့ ရေးလိုက်တော့တယ်...။

“ဒီနေ့ကစပြီး ငြေရည်းစားစာ လုံးဝ (လုံးဝ) မရေး တော့ပါ” ဆိုပြီးပေါ့...။ သူ့ညီမတွေဆို ဘာမှန်းညာမှန်းတော့ မသိဘူး ပေါ့။ တအံ့တဩတွေဖြစ်လို့...။

အဲဒါ ကျုပ်တို့ရွာက ရည်းစားစာအရေးကောင်းပြီး တက္က နော်လော်ဂျီကယ် ပရော်ဖက်ဆာတွေထက် နည်းပညာတက္ကနစ်တွေ တွင်တဲ့နေရာမှာ အိတ်စပတ် ဂန္ထဝင်အချစ်ဆရာကြီး ငြေနဲ့ သူ့ရဲ့ ရည်းစားစာသံသရာလည်ခြင်းပါပဲဗျာ...။

ပိုးရွှေရိုးရဲ့ ဆိုးတဲ့ရာဇဝင် . . .

နိဒါန်း

ယခု အသင်စာရှုသူ၏ မျက်မှောက်သို့ ရောက်ရှိနေမည့် အသင်ဖတ်မှတ်လေ့လာနေမည်ဖြစ်သော စာမူစာတ်လမ်းသည် ဟိုးလွန် ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း (၁၀၀) ကျော် အင်္ဂလိပ်ကိုလိုနီကျွန်သဘောက်ဘဝ (၁၈၈၈) ခုနှစ်၌ မွေးဖွားခဲ့ပြီး အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူ အရေးပိုင်၊ နယ်ပိုင်၊ မြို့ပိုင်မင်းနှင့် ၎င်းတို့၏ အလိုတော်ရိုမင်းမှုထမ်းများစွာတို့အား အကြိမ် ကြိမ်အခါခါ၊ အခွင့်ရလျှင်ရသလို မထေမဲ့မြင်ပြုကာ ဒုက္ခပေးခဲ့သဖြင့် (၁၉၂၃) ခု အသက် (၃၅)နှစ်အရွယ်၌ တစ်သက်တစ်ကျွန်းသို့ ကျခံခဲ့ ရပြီး မြန်မာပြည်လွတ်လပ်ရေးရပြီးများမကြာမီ အသက် (၆၀)

ကိုချစ်စောပြောလိုက်မှဖြင့် ... အပါအဝင် တောရပ်ခွင်ဟာသများ

ကျော်အရွယ်ဖြင့် ပြန်လည်လွတ်မြောက်လာခဲ့ရသော စာရေးသူ၏ အဘိုးတော်သူ ဖိုးရွှေရိုး၏ တကယ့်အမှန်ဖြစ်ရပ်များသာ ဖြစ်လေသည်။

အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ ကိုလိုနီအစိုးရအား ရွံရှာမုန်းတီးခဲ့လေသော စာရေးသူ၏ အဘိုးတော်သူ ဖိုးရွှေရိုးသည် ထိုခေတ်ထိုကာလ၌ သူကြံ တွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက် အတွေ့အကြုံများစွာတို့အား စီကာပတ်ကုံး ဖြင့် ကျမ်းတစ်စောင်ပေတစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့လောက်သည်အထိ စာရေးသူ ကျွန်ုပ် အား ပြောပြခဲ့လေသည်။

ထိုအထဲ၌ ... (ထိုသို့ ပြောပြခဲ့သော အကြောင်းအရာများ ထဲ၌) အင်္ဂလိပ်ခေတ်၏ ဆိုးမွေစရိုက်များ၊ တောနေတောင်သူ လူတန်းစားများ၏ ဘဝရင်နှင့်စရာ၊ ရင်နာစရာ ဒေါသထွက်စရာ၊ ဝမ်းနည်းစရာ၊ ရယ်စရာမောစရာနှင့် အခြားအကြောင်းအရာများစွာတို့ လည်း ပါဝင်လေသည်...။

သို့သော် ...

စာရေးသူအနေနှင့် ဤစာမူဇာတ်လမ်း၌ ရယ်မောပျော်ရွှင် ဖွယ်ဟာသဖြစ်စရာ အပိုင်းအစအကြောင်းအရာများကိုသာ စိစစ်ရွေး ချယ်တည်းဖြတ်ပြင်ဆင်ဆက်စပ်ပြီး ရေးသားတင်ပြထားရပါသည်...။

ထိုစဉ်က ထိုကဲ့သို့သော ကိုလိုနီခေတ်ကြပ် ခေတ်ဆိုးကြီးအား မြန်မာပြည် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်၌ သူနည်းသူဟန်၊ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်

ဟန်၊ အနုတစ်မျိုး၊ အကြမ်းတစ်မျိုးဖြင့် အခွင့်ရလျှင်ရသလို ကိုယ်
 အမူအရာအရဖြစ်စေ၊ နှုတ်အမူအရာအရဖြစ်စေ တန်ပြန်၍ တော်
 လွန်နေကြရသော ခေတ်ဖြစ်ရာ... ထိုခေတ်အခြေအနေအရ စကားလုံး
 အသုံးအနှုန်း အမူအရာမှအစ မိုက်မဲ၊ ရိုင်းပျ၊ ရင့်သီးစွာသော အပြုအမူ
 အပြောအဆိုများ အနည်းအကျဉ်းမျှ ပါလာခဲ့လျှင် စာရှုသူများအနေ
 နှင့် ခွင့်လွှတ်ကြပါရန် စာရေးသူအနေနှင့် အထူးတလည်ဖြင့် တောင်း
 ယန်အပ်ပါကြောင်း ...။

ပြောရလျှင်

အဆိုပါ စာရေးသူ၏ အဘိုး ဖိုးရွှေရိုးသည် ကုန်လွန်ခဲ့ပြီး
 သည့် ၁၉၉၀ ခုနှစ် အသက် (၁၀၂)နှစ်အရွယ်၌ လူ၏ သက်တမ်း
 ကုန် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားပါကြောင်း ပြောကြားရင်း ကိုလိုနီ
 အင်္ဂလိပ်သူကျွန်ဘဝ၌ မြန်မာပြည်သူ သန်းပေါင်းများစွာတို့နှင့်အတူ
 စာရေးသူ၏ အဘိုး ဖိုးရွှေရိုးတစ်ယောက် ဆိုး၊ ပေ၊ တေ၊ လေခဲ့ပုံ...၊
 အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူ အရေးပိုင်မင်း၊ မြို့ပိုင်မင်း၊ နယ်ပိုင်မင်းနှင့် မျက်နှာ
 ဖြူအလိုတော်ရှိမင်းမူထမ်းများအား မထေမဲ့မြင်ပြု ဆန့်ကျင်ခဲ့ပုံတို့အား
 ရယ်မောရင်း အပျင်းပြေ ဖတ်ရှုကြည့်ပါလေ ...။

သိတယ်မဟုတ်လား၊ ကျုပ်ရဲ့ဘကြီး ဖိုးခင်မောင်လူရွတ်လူတွ
လူဝှစ်စာကြီးရဲ့ အဖေဆိုတော့ ကျုပ်ရဲ့ အဘိုးတော်စပ်မှာပေါ့ ...။
ဟုတ်တယ်...။

ကျုပ် အခု အဲဒီ ကျုပ်တို့ရဲ့ အဘိုး ဖိုးရွှေရိုးရဲ့ အကြောင်း
ပြောမလို့...။ ဟိုတုန်းကတော့ ဖိုးရွှေရိုးဆိုတာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ကျီစုရွာ
ဆိုတဲ့ ဇနပုဒ်ကလေးနဲ့ ရမည်းသင်းမြို့နယ်ပါမကအောင် ဒိုင်ကျော်နယ်
ပေါက်လူဆိုးစာရင်းဝင်...။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရမျက်နှာဖြူ ကိုလိုနီဝါဒီတို့ရဲ့ ထောင်၊ တန်း၊
အံချုပ်တို့ဆိုတာ ခဏခဏ ကျဖူးရောက်ဖူးရုံတင်မကပါဘူး...။ ကျွန်း
ဆိုကာအထိကိုရောက်ဖူး၊ ကျဖူးခဲ့သေးတာ...။

အခု...

ကျုပ်...

အဲဒီဖိုးရွှေရိုးဆိုတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ အဘိုးဆိုးကြောင်း၊ ပေကြောင်း၊
တေကြောင်း၊ လေကြောင်းတွေကို ပြောမလို့...။ အဲဒီထဲမှာ
ကျုပ်အဘိုး ရွတ်တဲ့၊ ကျွတ်တဲ့၊ ပဲ့တဲ့၊ ရွဲတဲ့ အကြောင်းလဲ ပါမယ်...။

ပါဆို...

ကျုပ် ခဏခဏ ပြောဖြစ်တဲ့ ကျုပ်ဘကြီး ဖိုးခင်မောင်နဲ့
ခုကျုပ်ပြောမယ် ကျုပ်အဘိုး ဖိုးရွှေရိုးဆိုတာက သားအဖအရင်းခေါက်

ခေါက်ဆိုမှ တကယ့်အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးလေ...။ ကျုပ်ဘကြီး
ဖိုးခင်မောင် ရွတ်တာ၊ ကျွတ်တာ၊ ရွဲတာ၊ ပဲ့တာ၊ ဝှတီးဝှကျနိုင်တာ
တွေတချို့ကို ကျုပ်ပြောပြခဲ့ပြီးပြီ...။ ကဲ...ကဲ...ခု-ကျုပ်အဘိုး
ဖိုးရွှေရိုးရဲ့ ရွတ်၊ ရွဲ၊ ပဲ့တဲ့အကြောင်းကို ပြောပြီ...။

အဲသည်တုန်းကတော့ ကျုပ်တို့ မြန်မာပြည်ကြီးဟာ...
ကိုလိုနီသူ့ကျွန်ဘဝပေကိုး...။ တောရောမြို့ပါ မကျန်၊ ခွေတိုးပေါက်
အဝမှာပါ အရေးပိုင်မင်းတွေ၊ နယ်ပိုင်မင်းတွေ၊ မြို့ပိုင်မင်းတွေ၊ မျက်နှာ
ဖြူအလိုတော်ရို၊ မင်းမှုထမ်းတွေ၊ ရွာသူကြီး မြို့သူကြီးဆိုတဲ့ ဘာညာ
ကွဲကွဲအကောင်ဗလောင်၊ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်တွေ ခွက်စောင်းခုတ်၊
စားခွက်လု သောင်းကျန်းနေကြတဲ့ အချိန်...။ တစ်နည်းဆိုရရင်တော့
ခေတ်ဆိုး၊ ခေတ်ကျပ်၊ ခေတ်ပျက်ကပ်ဆိုက်နေတဲ့ ခေတ်ကြီးပဲပေါ့...။

ကျုပ်တို့ အဘိုးဖိုးရွှေရိုးကြီး ခိုလှုံလိုက်တာမှ အရိုးပါ မကျန်
ဘူးတဲ့...။ ဆိုးလဲဆိုး၊ ပေလဲပေ၊ တေလဲတေ၊ ကြမ်းလဲကြမ်း၊ ရမ်း
လဲရမ်းသံတဲ့...။ ဆိုး၊ ပေ၊ တေ၊ ကြမ်း၊ ရမ်းလွန်းလို့ အင်္ဂလိပ်
မျက်နှာဖြူဘာမင်းညာမင်း၊ ခွေးမင်း၊ လဒမင်းလို အကောင်ဗလောင်
တွေရယ် မျက်နှာဖြူအလိုတော်ရို ဗလချီးနှမ်း၊ ဗရမ်းပတာ၊ ဗရတ်သုက္ခ၊
ဘာညာကွဲကွဲအကောင်တွေတောင် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဆလံသ လက်လန်
ကြရသတဲ့လေ...။

ကြည့်ဦး...။

တစ်ခါမှာဆိုလဲ မြို့ပေါ်က မြို့အုပ်မင်းနှင့် သူ့ရဲ့ နောက်လိုက်
နောက်ပါအလိုတော်ရိတွေဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ရွှေမြို့တော်ကျိစုရွာလေးကို
ရောက်လာကြတယ်...။

ရောက်လာတာတောင် နောက်လိုက်နောက်ပါ အလိုတော်ရိက
နည်းတာမှတ်လို့...။ ယောင်ဝါးရောကြိတ်တွေ အုံနဲ့ကျင်းနဲ့ တပ်နဲ့ကို
ချီပြီး ရောက်လာကြတာ...။ (အဲသလို-အုံနဲ့ ကျင်းနဲ့ ချီပြီး ရောက်
လာကတည်းကိုက မြို့အုပ်မင်းဆိုတာဟာလဲ သူ့ကိုယ်သူ နောက်ကျော
မလုံဘူးဆိုတာ သေချာနေပြီ...။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲသည်တုန်း
ကတည်းက အရေးပိုင်မင်း၊ မြို့အုပ်မင်း ဘာညာကွဲကွဲမင်းတွေဟာ
ဘယ်သွားသွား လမ်းကြောရှင်းပြီးမှသာ လာလေ့ရှိတာလေ...)

ခေတ်ကလဲကြည့်ဦး...။

အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ ကိုလိုနီဝါဒီတွေကို နေရာဒေသအနှံ့
မြန်မာတွေ ရရ တုတ်၊ ဓား၊ လက်နက်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး တော်လှန်နေတဲ့
အချိန်...။ ခေတ်စနစ်တွေ၊ သူ့ကျွန်လိုဘဝမျိုးကို မနှစ်မြို့နိုင်တဲ့
မျိုးချစ်မြန်မာတွေ သူပုန်ထသူကထနေကြတဲ့အချိန်...ပေကိုး...။

ဆိုပါတော့ဗျာ...။

အဲဒီမြို့ပိုင်မင်းရဲ့ အမိန့်နဲ့ ကျီစုရွှေဇနပုဒ်ရွာရဲ့ သူကြီးဖြစ်သူ ကျုပ်အဘိုး ဖိုးရွှေရိုးရဲ့ ရွှေယောက်ဖတော် ဖိုးလေးထွန်းက ရွာသူ/ရွာသားတွေကို သူ့အိမ်ဆီ မောင်းကွဲကြီးထုပြီး ဆင့်ခေါ်လိုက်တယ်။

“ ဒူ... ”

“ ဒူ... ”

ဆိုတဲ့ အသံလဲကြားရော ရွာသူရွာသားတွေဟာ လုပ်လက်စ အလုပ်ကိုရပ်လို့ သူကြီးအိမ်ဘက် သုတ်ခြေတင်လို့ သူကြီးအိမ်ရှေ့ မြေကွက်လပ်မှာ စုကြရတယ်...။ ရွာသားရွာသူတွေက ဘာရယ် ညာရယ်တော့ အကြောင်းကိစ္စ သိပ်မသိကြပါဘူး...။ မောင်းကွဲကြီး တဒူဒူ... ထုပြီး ဆင့်လို့သာ လာကြရတာ...။

အဲသလို...

ရွာသူရွာသားတွေ ဘုမသိ၊ ဘမသိနဲ့ ရောက်လာကြတယ် ဆိုရင်ပဲ မြို့ပိုင်မင်းရဲ့ လူအလိုတော်ရိလဒမင်းတစ်ပါးက ထလို့ မတ်တတ်ရပ်ပြီး အခုလို လာရောက်စုဆုံခေါ်ယူရတဲ့ အကြောင်း ရှင်းပြတယ်...။

“ အဟမ်း...အဟမ်း...အခုလို ဆင့်ခေါ်ရတာကတော့... ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ နေမဝင် အင်ပိုင်ယာကြီးရဲ့ အရှင်သခင်ဖြစ်တဲ့ ဒီတိုရီရဘုရင်မကြီးထံ...အဲ... မြေခွန်တော်တွေ ဆက်သရန်အတွက်

ဒီရွာက ကျန်ရှိတဲ့ အကြွေးကို ကောက်ခံဖို့အတွက် ဆင့်ခေါ်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်...။

ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ကလဲ ခု ချက်ချင်းပဲ အကျေအပွန်ပေးဆပ် ဖို့ တာဝန်ကျေဖို့ ပြောချင်တာပါပဲ”

ဆိုပြီး ကျုပ်တို့ ကျီစုရွာက တာဝန်မကျေကြသေးတဲ့အတွက် ရက်ချိန်းပေးပြီးသားလဲဖြစ်လို့ ခုပဲ အကျေသွင်းကြရမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ဆင့်ခေါ်ရတာပါတဲ့လေ...။

အဲသလို...တင်ပြပြောပြ အကြွေးတောင်းတဲ့ စကားပြောဆို အပြီးမှာပဲ မြို့အုပ်မင်းရဲ့ နောက်လိုက်ဗိုလ်ပါ လူဗလချီးနှမ်း လူဗရမ်း ဗတာ အလိုတော်ရိ ကပ်ပါးကောင်တစ်ကောင်...၊ အဲ-တစ်ယောက် က-အစည်းအဝေးတက်ရောက်လာကြတဲ့ ရွာသားတွေကို...

“ကဲ...ကဲ... ခင်ဗျားတို့ ဘာများ တင်ပြချင်ကြပါသေး သလဲ...”

“ဘာများ မကျေနပ်တာရှိကြပါသေးသလဲ...”

“ဒီအစည်းအဝေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တင်ပြချင်တဲ့လူတွေ... မတ်တတ်ရပ်ပြီး တစ်ယောက်ချင်း တစ်ဦးချင်း တင်ပြပြောပြခွင့်ပြု တယ်...”

အဲသလို ဆိုလိုက်တဲ့အခါ ရွာသားရွာသူတွေက တစ်ယောက်
မှ ထပြီး မတင်ရဲကြရှာပါဘူး...။

အဲဒီမှာပဲ-

ဘယ်အချိန်ကတည်းက ဒီအစည်းအဝေးကို ရောက်နေသလဲ
မသိရတဲ့ ကျုပ်ရဲ့အဘိုး ဖိုးရွှေရိုးကြီးဟာ မတ်တတ်ထရပ်ပြီး ယိုင်ထိုး
ယိုင်တိုင်နဲ့ ပရိသတ်ကြီးထဲကနေ ဖြဲပြီး ရှေ့ဖက်ဆီကို လျှောက်လာလို့
(ချဉ်စူးစူးထန်းရည်အနံ့တထောင်းထောင်းထွက်လို့ မူးတူးမူးတူးနဲ့
ပေါ့...) အင်္ကျီကိုလဲ ချွတ်ပြီး ခေါင်းမှာ ချည်ပေါင်းကလေးပေါင်းထား
လိုက်သေးတယ်... ချွေးတွေ အဆီတွေကလဲပြန်လို့...။

သူ့ရဲ့ ရွှေယောက်ဖတော်သူကြီးဖိုးလေးထွန်းနဲ့ ရွာသားရွာသူ
တွေကတော့ ဖိုးရွှေရိုးဆိုတဲ့ကောင်တော့ ဘာပြဿနာများ မီးထွန်းပြီး
ရှာဦးမလဲဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးတွေနဲ့ အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့် မျက်လုံးကပြူး
ချင်နေကြပြီ...။ ပြီးတော့ ဒီလို အမြဲတမ်း မူးရူးနေတဲ့ ကောင်မှာ
ဘယ်လိုအရာတွေများ တင်ပြစရာရှိမှာမို့လဲဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ပေါ့...။

အဲသည်မှာ-

ကျုပ်တို့အဘိုး ဖိုးရွှေရိုးဟာ ရွာသားပရိသတ်တွေရဲ့ ရှေ့
မျက်နှာဖြူ၊ မြို့အုပ်မင်းရဲ့ ရှေ့မှောက်လဲရောက်ရော (မြို့အုပ်မင်းနဲ့

ကိုနှစ်စောပြောလိုက်မူဖြင့် ... အပါအဝင် တောရပ်ခွင်ဟာသများ

အနီးဆုံး လက်တစ်ကမ်းမှာပါ...) ခါးကို မတ်လိုက်တယ်... မျက်နှာကိုလဲ လက်ဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ ပွတ်လိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့...

“အဟမ်း...အဟမ်း”

ဆိုပြီး နှစ်ချက်ဆင့်လို့ ကွမ်းချိုး (ဂျိုး) တက်နေတဲ့ သွား (၃၂)ချောင်းစလုံးပေါ်အောင် ဖြဲဖြဲပြီး မချိုမချဉ် မျက်နှာပေးနဲ့ လည်ချောင်းကို ရှင်းလိုက်တယ်...။ ပြီးတော့မှ-

“အဟဲ-ကောင်းပါပြီ မြို့အုပ်မင်း၊ ကျီစုရွာသားစစ်စစ်ဖြစ်တဲ့ ကျုပ်ရွှေရိုးအနေနဲ့ ဟောဒီရွာသားတွေရဲ့ ကိုယ်စား တင်ပြချင်တာကတော့...”

ဆိုပြီး စကားအချိုးနီဒါန်းတွေပျိုးလိုက်လေတော့ ... (လျှာလေးအာလေး သံကြီးနဲ့နော်) ရွာသားတွေနဲ့ ရွာသူကြီးဖိုးလေးထွန်းတို့ရဲ့ စိတ်ထဲကနေပြီး-

“အလဲ့...ဒီကောင်က ခုလိုဆိုတော့လဲ အလာကြီးပဲဟ...”

“ဖိုးရွှေရိုးကြီးက ဒီဟာမျိုးကျတော့ ဘယ်ဆိုးလို့လဲဟ။ သူဟာသူ မူးတာကမူးတာ တခြားပဲကိုး...”

အဲသလိုမျိုး တွေးကောင်းကောင်းနဲ့ တွေးပြီး ဖိုးရွှေရိုးကြီးကို အထင်တွေ ဇွတ်ကြီးနေကြတုန်း-

အဲဒီအချိန်မှာပဲ-

ကျုပ်တို့အဘိုး ဖိုးရွှေရိုးကြီးက ကပိုကရီးကရောကရဲ နိုင်လှတဲ့ သူ့ရဲ့ ပဆိုးကို ပြင်ဝတ်သလိုလို၊ ခါသလိုလို...၊ ဘာလိုလို နဲ့...လုပ်ပြီး ပါးစပ်ကလဲ-

“အင်း-ကျုပ် ကျုပ်ခင်ဗျားတို့ကို တင်ပြချင်တာကတော့ ...ဒါပါပဲ ဗျာ...”

ဆိုပြီး မျက်နှာဖြူ မြို့အုပ်မင်းမြင်သာအောင် ပြဖြစ်အောင် ပြလိုက်သတဲ့ဗျာ...။ ကောင်းရော...။

မြို့အုပ်မင်းဆို မျက်နှာကြီးကို ရှုံ့မဲ့ပြီး မျက်လုံးမျက်ဆံပါ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်ပြီး အလန့်တထိတ်ဖြစ်လို့...။ စဉ်းစားသာကြည့် တော့...။ ပုဆိုးခါပြီး ပြလိုက်တာဆိုတော့...။ မျက်နှာဖြူမင်း တစ်ကိုယ်လုံးပါ ယားကျိကျိဖြစ်သွားရှာမှာပဲ။ ရင်တုန်ပန်းတုန်လဲ ဖြစ်သွားမှာ အမှန်ပဲ...။ ရွာသားတွေနဲ့ ဖိုးလေးထွန်းကတော့ အာမေတိတ်တွေ ညံ့ညံ့စီသွားတာပဲတဲ့...။

အဲဒီမှာ မြို့အုပ်မင်းဆို ရှူးရှူးရှားရှားတွေ ဖြစ်ပြီး-ဒေါသ အမျက်ချောင်းချောင်းထွက်လို့...စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့...

“အိုး...မိုင်...ဂေါ့...ဘုရားသခင်ကယ်တော်မူပါ... မောင်မင်း...ဂက်ဒေါက်...”

အဲသလို ဒေါသတကြီးနဲ့ ပြောတဲ့ မြို့အုပ်မင်းကို ကျုပ်ရဲ့ အဘိုးကလဲ...

“ဟေ့...ကောင်တွေ...အိုးမိုင်ဂေါ့တွေ... အိုးမိုင်ဘော့စိတွေ...၊ အိုးမိုင်ဂက်ဒေါက်တွေ မလိုချင်ဘူး... မင်းတို့အားလုံး တပ်ခေါက်ပြီး ပြန်ကြွပေတော့...။ ဘယ့်နှယ်ကွာ... ဒီမှာ ထန်းရည်ဖိုးတောင် အနိုင်နိုင်ရယ်...အခွန်တဲ့...။ ဘာအခွန်လဲ...။ ဟေ့-ဂုန်နီ အိတ်ခွဲစုတ်တောင် မပေးနိုင်ဘူးကွ။ ဆောင်းတွင်းမှာ ချမ်းလွန်းလို့ ခြံပြီး အိပ်နေရတာ...ဖွီ...ထွီ...”

ဆိုပြီး မူးမူးရူးရူးနဲ့ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး ရမ်းပါလေရာ...။ မထင်မှတ်စရာမှ တကယ့်မထင်မှတ်စရာပါပဲ။

အားလုံး... အားလုံးသော လူတွေ ဘာဆက်ပြောရမှန်းကို မသိကြတော့အောင် ပါးစပ်ကြီးတွေ အဟောင်းသားဖြစ်လို့ပေါ့...။

ရွာသားတွေက ထင်ကြတယ်...။

“သွားပြီ...”

“ဖိုးရွှေရိုးတစ်ယောက်တော့ မြို့အုပ်မင်းကို စိတ်ဆိုးအောင် လှန်ပြလို့ ထောင်တို့၊ ဇာန်းတို့၊ အချုပ်တို့ကျမှာ သေချာနေပြီ...”

အဲသလို...။ ဒါပေမယ့် မထင်ကြနဲ့...။ ကျုပ်အဘိုး ဖိုးရွှေရိုးဆိုတာ

က ရွာသူကြီး ဖိုးလေးထွန်းရဲ့ ယောက်ဖတော်...အရင်းခေါက်ခေါက် ကြီး...။

ဖိုးရွှေရိုးရဲ့ မိန်းမ ဒေါ်အေးညိုဆိုတာက ရွာသူကြီး ဖိုးလေး ထွန်းရဲ့ ညီမအရင်းခေါက်ခေါက်...။ ရွာသူကြီး ဖိုးလေးထွန်းတစ် ယောက် သူ့ရွှေယောက်ဖတော် အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီး ကျုပ်တို့အဘိုး ဖိုးရွှေရိုးကို ဘယ်မှာထောင်တို့၊ တန်းတို့၊ အချုပ်တို့ ကျစေချင်မှာလဲ ...။ သူ့နှမတော် ဒေါ်အေးညိုရဲ့ မျက်နှာကလဲ ရှိသေးတာကိုး...။

ဒါကြောင့် သူကြီးဖိုးလေးထွန်းက သူ့ယောက်ဖတော် ဖိုးရွှေ ရိုးဆိုတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ အဘိုး ဒေါ်အေးညိုရဲ့ ယောက်ျား၊ လူရွတ်လူတွ၊ လူဂွဇာကြီးကိုယ်စား မြို့ပိုင်မင်းဆိုတဲ့ ဘာညာကွဲကွဲပုဂ္ဂိုလ်ကို တောင်း ယန်တယ်...။

ပြီးတော့ လက်ဆောင်ပဏ္ဍာတွေ မက်လောက်အောင် ပေး လိုက်တယ်...။ ယောက်ဖကိုယ်စား မျက်နှာချို သွေးပြရတာလေ...။ (အဲဒီခေတ်က မြို့အုပ်မင်းတွေလဲ လာဘ်စားကြတာဆန်းမှ မဆန်း ပဲဟာ...)

အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ်တို့အဘိုး ဖိုးရွှေရိုးကတော့ ဘာဆိုဘာမှ မသိတော့တာ...။ ထန်းရေမှူးပြီး လူမှန်းသူမှန်းမသိအောင်ဖြစ်လို့ တစ်ကြိုးတည်း ကျိုးနေပြီလေ...။ ရွာသူကြီး ဖိုးလေးထွန်းကတော့

ထင်မှာပေါ့ တော်တော်လဲ အကျိုးပေးတဲ့ ရွှေယောက်ဖဆိုပြီးတော့...။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီသူကြီးဖိုးလေးထွန်းရဲ့ ရွှေယောက်ဖ ကျုပ်တို့
အဘိုး ဖိုးရွှေရိုးဟာ ခဏခဏ ပြဿနာရှာတတ်တာလေ...။ အဲ...
ပြဿနာဖြစ်ပြီဆိုတာနဲ့ ဘယ်သူနဲ့လည်းဆိုတာကို မေးမနေနဲ့တော့...
မျက်နှာဖြူအလိုတော်ရိထဲကတစ်ယောက်ယောက်ပဲ...။ အသလို...
ရာဇဝတ်အိုးကိုမှ တုတ်နဲ့ သွားထိုးတတ်တဲ့ အဘိုးပေါ့...။

တစ်ခါမှာဆိုလဲ ကြည့်ဦး...။

အရေးတကြီးကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ရောက်လာတဲ့ ရမည်းသင်းမြို့ပေါ်
ဂတ်ကလာတဲ့ ပုလိပ်သားတွေရဲ့ သေနတ်ကို အလစ်သုတ်လာတာ...။

ပုလိပ်ကလဲ ပုလိပ်ပဲဗျ...။ ပစောက်ကိုလိပ်ပြီး ခွေထားတဲ့
အတိုင်းပဲ...။ အရေးကြီးကိစ္စကြောင့် လာတာမို့ ပုလိပ်သား နှစ်
ယောက်ကို သူကြီးအိမ်ခြံဝင်းမှာ အစောင့်ကင်းချထားပြီး ပုလိပ်
မင်းကြီးနဲ့ အဖွဲ့တွေက ဗာစ်စုံတစ်ခုခုသော အကြောင်းကြီးငယ် ကိစ္စ
တစ်ခုအတွက် အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေကြတာ...။ (ဘာ
လဲဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ မသိခဲ့ကြရပါဘူး...)

အဲဒီမှာ အစောင့်ချထားတဲ့ ပုလိပ်နှစ်ယောက်က သေနတ်တွေ
ဘေးနားမှာချပြီး ခြံစည်းရိုးကိုမှီလို့ အပီအပြင်ကို ခွေနေကြတော့တာ

လေ...။ ငုတ်တုတ်ကြီးတွေပါ...။ ငုတ်တုတ်မေ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး...။ ငုတ်တုတ်အိပ်နေတာ...။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ...

ကျုပ်တို့အဘိုး ဖိုးရွှေရိုးကလဲ ထန်းရည်တဲဖက်ဆီကနေ ထန်းရည်မူးပြီး ပြန်အလာ... ရွှေယောက်ဖရဲ့ ခြံစည်းရိုးအဝမှာ သေနတ်တွေ ထောင်ပြီး အပီအပြင် ငိုက်နေတဲ့ ပုလိပ်နှစ်ကောင်ရဲ့ အလစ်မှာ သေနတ်နှစ်လက်စလုံး “မ” ချလာသတဲ့ဗျာ...။

ပုလိပ်နှစ်ယောက်လဲ အိပ်ရာကအနီး-သေနတ်လဲ မတွေ့ရော မျက်လုံးမျက်ဆံတွေပြူးလို့...။ ပြူးပြီပေါ့ဗျာ...။ မပြူးဘဲ ခံနိုင်ကြရိုးလား...။ အဲ...အဲ...မျက်လုံး...မျက်လုံး...။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အလုပ်ပြုတ်ထောင်ကျ အပြစ်ပေးခံကြရတော့မှာလေ...။

အဲသည်အချိန်မှာတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ အဘိုး ဖိုးရွှေရိုးက ရွာအရှေ့ဖက်က ဝါးရုံတောနက်ထဲမှာ အဲဒီပုလိပ်နှစ်ကောင်ရဲ့ သေနတ်နှစ်လက်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေရှာတယ်။ ဟို-အကောင်ဗလောင်ကို ပစ်ကြည့်...။ သည်နဲ့ပြည်စုတ်ငှက်ကို ပစ်လိုက်...။ မည်းမည်းမြင်ရာလိုက်ပြီး ပစ်ကြည့်ခတ်ကြည့်နေတာ...။ နွားကျောင်းသားလက်ထဲက လောက်လေးခွလိုပေါ့...။ မည်းမည်းမြင်ရာ လက်တည့်စမ်းနေတာ...။

ဒါပေမယ့်...

ဘယ်သေနတ်ကိုမှ ပစ်ကြည့်လို့ မရဘူး...။ ကျွန်ုပ်မထွက်ဖူး
ဖြစ်နေတယ်...။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အတိုးက သေနတ်နှစ်လက်စလုံး
ကို တစ်ခုတခြားစီ ဖြုတ်ကြည့်တယ်...။ ပြန်တပ်တယ်...။
မရဘူး...။

ပိုပြီးဆိုးတာက သူ့ဟာနဲ့သူ အံဝင်ခွင်ကျ ပြန်တပ်မရဘဲ
တလွဲတချော်တွေ ဖြစ်နေတာ...။ သွားပြီ...။ သေနတ်နှစ်လက်
စလုံး ပြန်ပြီး တပ်မရတဲ့ အဆုံးမှာတော့ ဟို-လုပ်၊ ဒီလုပ်၊ ဟိုဖြုတ်၊
ဒီဖြုတ်၊ ဟိုတပ်၊ ဒီတပ် လုပ်ကြည့်လို့... ရတော့ ထုလိုက်၊ လွှင့်လိုက်၊
ကိုင်ပေါက် ပစ်လိုက်၊ ဟိုသစ်ပင်၊ ဒီသစ်ပင်နဲ့ ကိုင်ပြီး ရိုက်လိုက်နဲ့
စိတ်ရှိလက်ရှိနဲ့ကို ကိုင်ပစ်နေတော့တာ...။

အဲသည်အချိန် ရွာသူကြီးအိမ်မှာလဲ ရွာသားတွေကို ဆင့်ခေါ်
ပြီး ပုလိပ်တွေ သေနတ်ပျောက်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပျာယာတွေကို
ခတ်လို့...။ ပုရွက်ဆိတ်အုံ တုတ်နဲ့ ထိုးထားသလို ပုလိပ်နှစ်ကောင်
ကိုလဲ အပြစ်ပေးပြီး ရွာသူကြီးရဲ့ ထိပ်တုံးထဲမှာ ခတ်ထားပြီးပြီ...။
သင်းတို့ရဲ့ စာဝန်ထမ်းဆောင်မှုပေါ့လျော့တဲ့အတွက် နောင်တတွေ
ကိုယ်စီနဲ့ ထောင်ကျ အလုပ်ပြုတ် အပြစ်ပေးခံကြရတော့မယ့်
အခြေအနေနဲ့ ...။ ရွာထဲက အိမ်တွေကို အဖွဲ့ခွဲပြီး တစ်အိမ်တက်

ဆင်းရှာတဲ့ လူကရှာနဲ့ပေါ့...။ ပုလိပ်တွေ အရေးကြီးကိစ္စတွေပါ မေ့ကုန်ကြပြီး အလုပ်တွေ ရှုပ်နေကုန်ကြတာလေ...။

ဒီအချိန်မှာပဲ တောင်ဘက် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းက ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဦးဝိဇယနဲ့ ဦးဝိမလတို့ရဲ့ ကျောင်းသားတပည့်ကလေးနှစ်ယောက်ဟာ ဂုဏ်နီအိတ်ခွဲနဲ့ ထည့်ထုပ်ထားတဲ့ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဝါးလုံးရှည်ရှည်နဲ့ လျှိုပြီး ဦးဖက်ထမ်းလို့ ရောက်ချလာတယ်...။ ရွာသူကြီးဖိုးလေးထွန်းနဲ့ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေကြတဲ့ ပုလိပ်တွေရဲ့ ရှေ့မှာ ထမ်းလာတဲ့ အထုပ်ကို “ဗုန်း” ကနဲ လွှတ်ချပြီး

“သူကြီး သူကြီးရဲ့ ယောက်ဖ ဖိုးရွှေရိုးကြီးက မှာလိုက်တယ်...။ မြို့ကလာတဲ့ ပုလိပ်မင်းတွေအတွက် အခွန်တော်လက်ဆောင်ပါတဲ့...။ အဲဒါ ကျုပ်တို့ကို ပို့ခိုင်းလို့...။ အထဲက ပစ္စည်းယူပြီး ဂုဏ်နီအိတ်ခွဲကိုတော့ ပြန်ပေးလိုက်ဖို့ မှာလိုက်တယ်...။ အထဲမှာ ဘာတွေမှန်းတော့ မသိဘူး...။ လေးတယ်...”

ကျောင်းသားသူငယ်ကလေးတွေက အဲသလို လက်ဆောင်ဆိုလဲ ပြောရော့ ပုလိပ်မင်းကြီး မျက်နှာအရောင်လက်သွားတယ်...။ (နဂိုကတည်းကမှ မျက်နှာအဆီပြန်နေရတဲ့အထဲ...ကြည့်ရတာ ရုပ်ဆိုးလိုက်တာ...) ပြီးတော့ အားပါးတရ...ဝမ်းယန်းတသာနဲ့ လတ်တလော သေနတ်ပျောက်မှု ကိစ္စပါ မေ့သွားတော့တာလေ...။ ဩော်-

ကိုချစ်စောပြောလိုက်မူဖြင့် ... အပါအဝင် တောရပ်ခွင်ဟာသများ

၁၅၉

ပုလိပ်ဆိုတာလဲ လက်ဆောင်ပဏ္ဍာ လာဘ်သပွကာ မျှော်ကြ
တာပေပဲကိုး...။ အဲသလို-ဝမ်းသာအားရ အထုပ်လဲ ဖြေကြည့်
လိုက်ရော...

“ဟာ...”

“ဟင်...”

ဆိုတဲ့ အာမေဋိတ်သံတွေ စီတန်းပြီး ထွက်သွားကြတယ်...။

ကြည့်ဦး...။

သံတို သံစ...။ သေနတ်ဒင်အကွဲတွေ...။ စပရိန်အပြတ်
တွေ...။ သေနတ်ပြောင်းတွေဆို ပိန်လိန်ရှုကွေးနေကုန်ပြီ...။
သေနတ်တွေကို ပြန်တပ်မရတော့တဲ့ အပိုင်းအစတွေ...။

အဲသည်အထဲမှာမှ စာရွက်စုတ်ကလေးနဲ့ ရေးထားတဲ့ စာ
တစ်စောင်က ညှပ်ပါလာတယ်...။ ပုလိပ်မင်းနဲ့ သူကြီးလဲ ကမန်း
ကတန်းကောက်လို့ အလှအရက် အငမ်းမရ ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့မှ
မျက်ဖြူပါဆိုက်ပြီး အလန့်တကြားတွေဖြစ်လို့-ငိုရမလို ရယ်ရမလို...
မျက်နှာတွေက ရှုံ့မဲ့သွားကြပါရော...။

လက်ရေးကပေါက်တိကဘောက်ရှာ...။ တောင်ရောက်တော
ရောက် ဝှတီးဝှကျ စကားလုံးတွေနဲ့ ဖတ်သာကြည့်...။

အင်းဂလိတ် အလိုတော်ရီ

ပလိတ်မင်းကောင်တွေ-
 မင်းတို့ ပလိတ်သနပ်ကလဲ မဟန်ပါဘူးကွာ...
 ငါတို့ရွာတောင်ကြောင်းဖုန်းဂျီး
 ဦးဝိမလရဲ့ ဖွားဖက်တော်ငယ်ပါလိုပါ
 ပဲလားကွ...၊
 ပြစ်မရ ခတ်မရနဲ့
 ဘာမှ အသုံးမကြလို့
 ငါပြန်ဘေးလိုက်ဒယ်...

ဒါဘဲ-

ပုံ/ရေရှိုး

(သဂျိုးရောဖွ)

တဲ့ဗျာ...။ သူကြီးယောက်ဖရေးတာကိုလဲ သူကြီးရောဖွ
 ဆိုတော့- ငိုအားထက်ရယ်အားသန်ခဲ့ကြရပြန်ပါလေရော...။
 အဲဒါသာကြည့်တော့လေ။ ကျုပ်တို့အဘိုးဆိုးလိုက်တဲ့ပုံက...။

ပုလိပ်တွေဆို ဝမ်းလဲသာ။ စိတ်လဲဆိုး။ စိတ်လဲတို။
 ထိပ်တုံးစာ မိနေတဲ့ ပုလိပ်နှစ်ကောင်ကိုလဲ ပြန်လွှတ်ပြီး တစ်ခုစီ
 တခြားစီဖြစ်နေတဲ့ ရိုင်ဖယ်သေနတ်နှစ်လက်ကို ပြန်တပ်ဆင်ကြရ
 တော့တာပေါ့...။

ဒါပေမယ့်...

ပစ်တဲ့အခါမှာ လက်ညှိုးထည့်ကွေးပြီး ဆွဲညစ်ရတဲ့ ခလုတ်
မောင်းကလေး တစ်ခုစီကတော့ ပြန်ပါမလာတော့ဘူး...။ ဘာဖြစ်လို့
လဲဆိုတော့ ကျုပ်အဘိုးက တမင်တကာကို ချန်ထားခဲ့ပြီးမှ ပြန်ပေး
တာကိုး...။

ထုံးစံအတိုင်းပဲ ကျုပ်တို့ ရွာသူကြီး ဖိုးလေးထွန်းက ပလိပ်မင်း
နဲ့ အဖွဲ့ကို လာဘ်ထိုးလိုက်တာ-ကျုပ်တို့ အဘိုး ဖိုးရွှေရိုး ဘာအချုပ်
ဘာတန်းမှ မကျခဲ့ပြန်ဘူး...။ ယောက်ဖကောင်းမှု...။ နှမပေး
ယောက်ဖ သူကြီး ဖိုးလေးထွန်းရဲ့ ကောင်းမှုပေါ့ဗျာ...။

အဲသလို...

အဲသည်တုန်းကတည်းက လာဘ်ထိုးတော်ခဲ့တဲ့ ရွာသူကြီး
ဖိုးလေးထွန်းက တောင်းတောင်းပန်ပန်၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ကျွေးလို့
မက်လောက်စရာ ပေးလိုက်တော့ ပုလိပ်မင်းဆိုတဲ့ အကောင်ဗလောင်
ကြီးလဲ ကျေနပ်သွားပါတယ်...။

နောက်ပြီး...

သူကြီးဖိုးလေးထွန်းက ရွှေယောက်ဖတော် ဖိုးရွှေရိုးကြီးဆီ
မှာ ကျန်နေတဲ့ သေနတ်မောင်းခလုတ်လေးနှစ်ခုကို ချောမော့ပြီး ပြန်
တောင်းတယ်...။ တောင်းတာမှာလည်း ကြည့်ဦး၊ သူ့ရဲ့ ယောက်ဖ

တော်ကို ထန်းရည်နဲ့ ကြက်ချက်ပြီး ကျွေးပြီးမှကို ချောတောင်း
တာ...။

“မင်းနှယ်ကွယ်... သေနတ်ကြီးနှစ်လက်စလုံးကျ ပြန်ပေး
ပြီး ဒီမောင်းခလုတ် မမြုပ်လောက် မသုတ်လောက်တာကလေးကျမှ
ချန်ထားရတယ်လို့ ကိုယ့်အတွက်လဲ ဘာမှ အသုံးတည့်တာမဟုတ်
ပဲနဲ့... ပြန်ပေးလိုက်ပါကွယ်...”

အဲသလို...

သူကြီးဖိုးလေးထွန်းက ချောမေးကလေးမေးပြီး ချောပြော
ကလေးပြောလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကျုပ်တို့ အဘိုး ဖိုးရွှေရိုးကြီးက ပြန်ဖြေ
လိုက်ပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် ပုလိပ်တွေ အလန့်ထညက်တွေဖြစ်
ပြီး မျက်ဖြူပါ လန်ကုန်ကြပြန်တယ်...။

ကြည့်...။

“ယောက်ဖရေ မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်တော့ကွာ။ သူတို့
ပုလိပ်သေနတ်ဆိုတာတွေက ပစ်လို့မှ မရဘဲ...။ ချေးတွေ အထပ်
ထပ် တက်နေတယ်...။ တကယ်လို့ အရေးရယ် အကြောင်ရယ်
ပစ်ဟယ်ခတ်ဟယ်လုပ်ရင် ဘယ်လိုမှ ပစ်လို့ရမှာလဲ မဟုတ်ဘူး...။
ဒါကြောင့် ပစ်မရတဲ့ သေနတ်မှာ ခလုတ်တပ်ထားလဲ အလကားပဲ...။

ကိုသွန်စောပြောလိုက်မူဖြင့် ... အပါအဝင် တောရပ်ခွင်ဟာသများ

၁၆၃

ခလုတ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပျက်တယ်...။ ဒါကြောင့် ငါဖြုတ်ပြီး ယူထား
တာ...”

“ဘာဖြစ်လို့ ယူထားတာလဲ...”

အဲသလို သူကြီး ဖိုးလေးထွန်းက နားမလည်ဟန်အပြည့်နဲ့
ထောက် မေးကလေးမေးရင်း ပြန်ကြည့်လို့ မေးလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ
ကျုပ်တို့ အဘိုးက

“ယောက်ဖရေ-မသိရင်လဲ မှတ်ထားဦး-ကွ...။

ဒီပုလိပ်စုတ်တွေရဲ့ သေနတ်ကို ငါလှေလာကြည့်တာ။ တစ်ခု
ချင်းစီဖြုတ်ပြီး လှေလာကြည့်တာ။ ကျည်ဆံထည့်မယ်...။ မောင်း
တင်မယ်...။ နောက်ပြီး ဘာညာကွီကွလုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်မယ်
...။ ပြီးတော့ နောက်ဆုံးအဆင့် ပစ်တဲ့အခါမှာ အဲဒီမောင်းခလုတ်
သေးသေးကလေးအပေါ်မှာ လက်ညှိုးကလေး၊ ဟောသလိုတင်ပြီး
ဟောသလို အသာကွေးညှစ်လိုက်ရတာပါပဲ...။ ဒါကြောင့်
သေနတ်ဆိုတဲ့ အရာတစ်ခုလုံးမှာမှ အရေးအကြီးဆုံးအဓိက အကျဆုံး
ကတော့ အဲဒီမောင်းခလုတ်ကလေးပဲ...။ အဲဒီ ခလုတ်ကလေးမရှိရင်
မောင်းတင်ပြီးသားပေမယ့်လဲ ဘယ်လိုပစ်ပစ်၊ ပစ်လို့ရမှာမဟုတ်
ဘူး...။ အဲ-ခလုတ်မပါဘဲ မောင်းတင်ပြီးသားသေနတ်ကို ထုရိုက်ပြီး
ပစ်ခဲ့မယ် ပစ်လို့ရခဲ့မယ် ဆိုရင်လဲ ချိန်မှတ်ကို မှန်အောင် ပစ်လို့ရမှာ

မဟုတ်ဘူး...။ ဒါကြောင့် ဒီမျက်နှာဖြူကျွန်စိတ်ပေါက်နေတဲ့ သောက်
ပလိတ်တွေကို အမြင်ကတ်လို့ ဖြုတ်ချန်ထားပြီး စိစိညက်ညက်
ကြေသွားအောင် ပုဆိန်နဲ့ ထုချေပစ်ခဲ့ပြီ...”

“ဟေ...”

ကောင်းရော... သူကြီးဖိုးလေးထွန်းတစ်ယောက်အပါအဝင်
အားလုံး “ဟေ...” တစ်လုံးသာ “တ” မိလိုက်တော့တယ်...။
အဲသလို...

ကျုပ်တို့အဘိုး ဖိုးရွှေရိုးဆိုတာက မျက်နှာဖြူ အင်္ဂလိပ်တွေ
ရော...။ ကပ်ဖားရပ်ဖားအလိုတော်ရိ မင်းမှုထမ်းတွေကိုရော-
သောက်မြစ်ကတ်စာရင်းသွင်းပြီး ဆန့်ကျင်နေခဲ့တာလေ...။

ပြီးတော့...

ကျုပ်တို့အဘိုး ထန်းရည်မူးတိုင်း အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့
ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်လျှောက်ပြောနေတတ်တဲ့ လက်သုံးတော်
စကားတွေကလဲ နားထောင်သာကြည့်...တော့...။

“မြို့အုပ်မင်း၊ အရေးပိုင်မင်း၊ ရာဇဝတ်အုပ်မင်းတွေ ဘာ
ညာက္ခိက္ခမင်းတွေမကလို့-ဟေ့ နေမဝင် အင်ပိုင်ယာကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့
“ဘိကိုယိယ” ဘုရင်မကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် သောက်အရေးစိုက်လို့...
ငါ့ခွင်ထဲဝင်လာလို့ကတော့ ဓာတ်ဆီလောင်းပြီး အရှင်လတ်လတ်

ကိုချစ်စောပြောလိုက်မှပြင် ... အပါအဝင် တောရပ်ခွင်ဟာသများ

၁၆၅

မီးရှို့ပစ်မကွနော်...။ ရွှေရိုးတဲ့တစ်ရိုးတည်းရှိတယ်။ နောက်တစ်ရိုးပေါ်
လာရင် ထက်ခြမ်းခွဲပြီး အီအီးကုန်းပစ်မယ်ကွနော် ဘာမှတ်နေကြသလဲ
...ဟင်း...”

ကျုပ်တို့အဘိုးက အဲသလို...။ ဝိတိုရိယ ဘုရင်မကြီးကို
တောင် “ဘိတိုယိယ” ဆိုပြီး မှားယွင်းစွာ ဖတ်ပြီး သူ့ရဲ့ သောက်
အမြင်ကတ်တဲ့ စာရင်းထဲမှာထည့်ပြီး မီးရှို့ဖို့ ကြိမ်းခဲ့သေးတာ...။
နယ်နယ်ရရတော့ မဟုတ်ဘူး...။

အဲ-သိပ်တော့ မကြာလိုက်ပါဘူး...။

ကျုပ်တို့အဘိုး ဖိုးရွှေရိုးကြီးတစ်ယောက် မြို့အုပ်မင်းရဲ့
အဖွဲ့ထဲက အရေးပါတဲ့ တပည့်လက်သားတစ်ယောက်ကို အမှန်
တကယ်ပဲ မီးရှို့ပစ်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းထွက်လာတယ်...။

ဟုတ်မဟုတ်ကို သေသေချာချာ မသိကြပေမယ့် အဲဒီသတင်း
က ဒိုင်ကျော်နယ်ပေါက်ဆိုသလို တောမီးသဖွယ် ဖျံ့နှံ့လို့ သွားတော့
တယ်...။ ကျုပ်တို့အဘိုးလဲ အဲဒီသတင်းကြောင့် ရာဇဝင်ကို တွင်ရော
ပဲဗျို့။

ကျုပ်တို့နယ်က မြန်မာစစ်စစ်တွေဆိုရင် တစ်ယောက်မှကို
မကျန်အောင် လက်ပမ်းပေါက်ခတ် ဝမ်းသာကြတယ်...။ ကျုပ်တို့အဘိုး
ဗမာလူမျိုး ဖိုးရွှေရိုးက အင်္ဂလိပ်မြို့အုပ်မင်းရဲ့ လူမျိုးခြားတစ်ဦးကို

အရှင်လတ်လတ် ဓာတ်ဆီလောင်းပြီး မီးရှို့ပစ်လိုက်တယ်ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ အဘိုး ဖိုးရွှေရိုးကို ကောင်းချီးထောမနာပြုကြတယ်...။

ပြီးတော့...

ဖိုးရွှေရိုးကြီးတစ်ယောက် သူ့ခွင်ထဲ ဝင်လာတဲ့ အင်္ဂလိပ် တစ်ကောင်ကို မီးရှို့လိုက်ပြီဆိုတဲ့ သတင်းက ဟိုးလေးတကြော်ကြော် ဆိုမှ တကယ့်ဟိုးလေးတကြော်ကြော်ပါပဲ...။

ကျုပ်တို့ အဘိုးကလဲ ထန်းရေမှူးလာတိုင်း ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်လျှောက်ပြီး အော်ထားတာကလဲရှိတော့ ထင်ကြပေမပေါ့...။
ယုံလဲ ယုံကြည်ကြပေမပေါ့...။

အဲဒီမှာ ပြဿနာက စပြီ...။

ဒီသတင်းထွက်နေတဲ့ ကျော်နေတဲ့အချိန် သူကြီး ဖိုးလေးထွန်း က ခရီးတစ်ခုကို ထွက်နေလို့ ဘာမှ မသိသေးဘူး...။ ခု-ခရီး ရောက်မဆိုက်မှာဘဲ မြို့က မြို့ပိုင်မင်း၊ အရေးပိုင်မင်း၊ ဘာညာကွဲကွဲ မင်းဆိုတာတွေ တပ်နဲ့ ချီပြီး ရောက်လာတော့မှပဲ သိရတာ...။ ဒါတောင် မယုံသေးဘူး...။

သူကြီးရဲ့ အိမ်မှာပဲ သူ့ယောက်ဖဖိုးရွှေရိုးကြီးကို ခေါ်ပြီးစစ် တာ...။ ဖိုးရွှေရိုးကြီးကို စစ်ပြီးတာနဲ့ ဖမ်းဖို့၊ ထောင်ချဖို့၊ ကျွန်းကို ပို့ဖို့...။

ဒါပေမယ့်...

အဲသည်ဘာညာကိုကွမင်းဆိုတဲ့ အကောင်တွေအားလုံး ကျုပ်တို့ အဘိုးကို ဆလံပေးလက်မြှောက်ပြီး အညံ့ခံ ခူးထောက်လို့ တပ်ခေါက်ပြီး ပြန်သွားကြရပါရော...

ကြည့်...။

ကျုပ်တို့ရဲ့ အဘိုး ဖိုးရွှေရိုးကို စစ်ဆေးပုံ...။ သူကြီးခြံဝင်း ကြီး ဘယ်နှစ်ဧကလောက် ကျယ်ကျယ် လူတွေဆို ဆုံတောင် မဆုံဘူး...။ နံဘေးရွာနီးချုပ်စပ်ကပါ သတင်းကြားလို့ လာပြီး စိတ်ဝင်စားကြည့်ကြတာ...။

မြန်မာပြည်သူလူထုကြီးက မုန်းတီးရွံ့ရှာနေတဲ့ မျက်နှာဖြူ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးခြားဘာသာကွဲတစ်ယောက်ကို ဓာတ်ဆီလောင်းပြီး မီးရှို့ လိုက်တာဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားကြတာပေါ့...။

ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ...၊ ထောင်ကျမလား...၊ ကျွန်းကိုပို့မလား ...။ ကြိုးစင်တက်ရမှာလား...ဆိုတဲ့ သိုလော သိုလော စိတ်တွေနဲ့ ပရိသတ်ကြီးက စိတ်ဝင်စားနေကြတာ...။

ကဲ...စစ်ပြီ...။

အရေးပိုင် မျက်နှာဖြူတွေ...၊ လူပုံပရိသတ်တွေရဲ့ ရှေ့မှာ ကျုပ်တို့ အဘိုးကို လက်ပြန်ကြိုးတွေ အထပ်ထပ် တုပ်နှောင်ထား

တယ်...။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့အဘိုးက ခပ်မှန်မှန်၊ ခပ်တည်တည်၊
 ခပ်အေးအေး။ ဘာမှမဖြစ်သလိုပုံစံ။ မတုန်မလှုပ်နဲ့...။ သူ့ရွှေယောက်ဖ
 တော် ဖိုးလေးထွန်းဆိုရင် အသည်းတထိတ်ထိတ် ရင်တဖိုဖိုနဲ့...။
 ဖိုးရွှေရိုးရဲ့ မိန်းမ ဒေါ်အေးညိုဆိုရင်လဲ သည်လိုပဲ...။

“အမှုစစ်မယ်... ငြိမ်ငြိမ်နေပါ...”

အဲဒီမှာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် တီးတိုးတီးတိုး သဖန်းပိုး
 လုပ်နေတဲ့ လူတွေရဲ့ စကားသံတွေ မီးကို ရှေ့ ငြိမ်းလိုက်သလို
 တိကနဲ ငြိမ်းသွားတယ်။ အမှုစစ်မယ့် အရေးပိုင်မင်းဆိုတဲ့ ဘာညာ
 ကွဲက အကောင်ကတော့ တရုတ်ဇာတ်လမ်းတွဲထဲက ပေါင်ချင်းကျွန်း
 လိုပဲ...။ အိုက်တင်က ပြောပါတယ်...။

“မောင်မင်းလူကလေး၊ မေးတာ မှန်မှန်ဖြေပါ...”

“ကျုပ်နာမည် မောင်မင်းလူကလေးမဟုတ်ဘူး ရွှေရိုး...။
 တစ်ရိုးတည်းရှိတယ်...။ နာမည်ကိုခေါ်ပါ...”

အဲသလို ကျုပ်တို့ အဘိုးက ရွတ်တိရွတ်ကန်းဆိုတော့ အရေး
 ပိုင်မင်းက တစ်ပတ်လျှော့ရတယ်...။ ဒါတောင် ဖိုးရွှေရိုးထွက်ပြေးမှာ
 စိုးလို့ဆိုပြီး သူကြီးရဲ့ ခြံစည်းရိုးကို ပတ်ပြီး စစ်ပုလိပ်တွေ အထပ်ထပ်
 ချထားကြသေးတာ...။

“ကောင်းပီ...ကောင်းပါပီ...မစ္စတာ ဖိုးရွှေရိုး... ကျွန်ုပ် အသင့်ကို တစ်ခုမေးမယ်...မစ္စတာ ဖိုးရွှေရိုးကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုးတစ် ယောက်ကို ဓာတ်ဆီနဲ့လောင်းပြီး မီးရှို့ပစ်လိုက်တာ ဟုတ်သလား...”

“ဟုတ်တယ်...”

တစ်ခွန်းတည်းပဲ ကျုပ်တို့ အဘိုးက ပြန်ဖြေတာ...။ ခပ်ပြတ်ပြတ်ဆိုမှ တကယ့်ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ...။ “ဟုတ်တယ်” တဲ့...။

“ကောင်းပီ...ဒါဆို မစ္စတာ ဖိုးရွှေရိုး ကျွန်ုပ်တို့ လူကို သတ်လိုက်တာ ဟုတ်သလား...”

တဖြည်းဖြည်း မရိသတ်တွေက စိတ်ဝင်စားလာပြီး...။ ဖိုးရွှေရိုးရဲ့ အဖြေကိုပဲ နားစွင့်နေကြပြီ...။ ကျုပ်အဘိုးက ဒီတစ်ခါလဲ ခပ်ပြတ်ပြတ် တစ်ခွန်းတည်းပဲ...

“မဟုတ်ဘူး”

တဲ့...။ အဲဒီမှာတော့ အရေးပိုင်မင်း...ဘာညာကိုကွမ်းတွေ ပါမကဘူး... ရွာသူရွာသား ပရိသတ်တွေပါ အူလည်လည် ဖြစ်ကုန် ကြတယ်...။

ဟုတ်လည်းဟုတ်ပါရဲ့...။ ဓာတ်ဆီလောင်းပြီး မီးရှို့တယ် လဲဆိုသေး...ရဲ့...။ သတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလားဆိုတော့ မဟုတ်ဘူးတဲ့...။ ဘယ်လိုလဲ...။

အဲဒီမှာ အရေးပိုင်မင်းလဲ ပေါင်ချင်းကျန်း စတိုင်နဲ့ စားပွဲကို
“ဝုန်း” ကနဲ လက်ဝါးနဲ့ ထုလို့ ... ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားပြီး...

“ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ မစ္စတာ ဖိုးရွှေရိုး... ဓာတ်ဆီ
လောင်းပြီး မီးရှို့လိုက်တာ ဟုတ်သလားဆိုတော့ ဟုတ်တယ်တဲ့...။
ဒါဆို ကျွန်ုပ်တို့ လူကို သတ်လိုက်တာလားဆိုတော့ မဟုတ်ဘူးတဲ့...။
ရှေ့တစ်မျိုး နောက်တစ်မျိုး-ခု ငှက်ကလေးကြော်-ခု ဆီထမင်းမလုပ်
ပါနဲ့...။ ရှင်းရှင်းပြောပါ...”

ဆိုတော့ ကြားရတဲ့ ပရိသတ်က ဝါးကနဲ ရယ်ပွဲကြကုန်ပါ
လေရော...။ ကြည့်လေ-“ခု စာကလေးကြော် ခုဆီထမင်း”
မလုပ်နဲ့လို့ ပြောတာ ကို-ခုငှက်ကလေးကြော်တဲ့...။

အဲဒီမှာ အူကြောင်ကြောင် ရွာသားတစ်ဦးက ဝင်ပြီး ထောက်
ပေးရှာတယ်...။

“ခုစာကလေးကြော်...ခုဆီထမင်းပါ...”

တဲ့...။ အဲဒီမှာပဲ အရေးပိုင်မင်းက ပြန်ပြောလိုက်တာကြောင့်
ပိုပြီး ရယ်စရာ ဖြစ်ကြရပြန်ပါလေရော... ကြည့်...။

“အိုး-ဂေါ့...စာကလေးလဲငှက်ပဲ၊ ငှက်လဲစာကလေးပဲဟာ။
အတူတူပဲ...”

တဲ့လေ...။ ရယ်သံတွေနဲ့ ဆူညံသွားတော့ အရေးပိုင်မင်း ဒေါသထွက်ပေါ့...။ ရှက်လဲရှက်လို့... စားပွဲခုံကို ဒုန်းခနဲ ထုရင်း-

“ငြိမ်ပါ...မစ္စတာဖိုးရွှေရိုး ကျွန်ုပ်မေးတာကိုဖြေပါ...”

ဆိုပြီး ဒေါနဲ့ မောနဲ့ ပြောလိုက်တာ...။ ကျုပ်တို့ အဘိုးကလဲ ...

“ဟ-ဘာရှင်းပြစရာလိုသလဲကွ...။ ဓာတ်ဆီလောင်းပြီး မီးရှို့တာငါပဲ...။ ဟုတ်တယ်...။ သတ်တာက ငါမဟုတ်ဘူး...။ သူ့ဟာသူ သေတာကွ...ဒီထက်ရှင်းစရာ ဘာလိုသလဲ...”

အဲသလို အရေးပိုင်မင်းနဲ့ ကျုပ်တို့အဘိုး ဖိုးရွှေရိုး အပြန်အလှန် အချီအချ ဖြောကြဆိုကြရင်း နှစ်လုံးထဲနဲ့ ဘောင်းဘီကျပ်နေတဲ့ သပ္ပတ် အူအရှုပ်အထွေးကို ဖိုးရွှေရိုးရဲ့ ရွှေယောက်ဖတော် ရွာသူကြီး ဖိုးလေး ထွန်း အဲဒီတော့မှ သဘောပေါက်သွားပြီး ပျာပျာသလဲ ဝင်လို့ ရှင်းပြ ရတော့တာပေါ့...။

ဖြစ်ပုံက ဒီလို...။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်က ဖိုးလေးထွန်းခရီးမထွက်ခင်က ကျုပ်တို့ရဲ့ ကျီစုရွာဇနပုဒ် ရွှေတောရွာကြီးကို တာဝန်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ရောက်လာတဲ့ မြို့အုပ်မင်းနဲ့ အဖွဲ့ထဲက အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ဟာ ကာလဝမ်းရောဂါဖြစ်ပြီး သေသွားတယ်...။

အဲသည်အချိန်မှာ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး နေရာတော်တော် များများမှာလဲ အဲဒီရောဂါ ကူးစက်ပြန့်ပွားနေပြီး လူတွေလဲ သောက်သောက်လဲ အသေအပျောက်များခဲ့ကြတယ်...။

ပြောရရင်တော့ အဲဒီအဖွဲ့ဝင် သေဆုံးတော့ ကာလဝမ်းရောဂါ ကူးစက်ပြန့်ပွားမှာစိုးလို့ မြို့အုပ်မင်းရဲ့ အမိန့်နဲ့ပဲ ညတွင်းချင်း ရွာပြင် သုသာန်ထုတ်ပြီး မီးရှို့လိုက်ကြတာပါ...။ (ရွာသူရွာသားတွေ ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ကြဘူး...)

ဒါပေမယ့်

မြို့အုပ်မင်းရဲ့ အဖွဲ့ဝင်တွေထဲက တစ်ယောက်တစ်လေမှ မီးမရှို့ရဲကြရှာဘူး...။ အဲဒီမှာ ကျုပ်တို့ အဘိုး ဖိုးရွှေရိုးပါလေရာ ငါးပိက-သူ့ကို ထန်းရည်နဲ့ ကြက်ချက်ပြီး အဝတိုက်ရင် သူလုပ်မယ် ပြောတော့ ခွင့်ပြုသဘောတူလိုက်ကြပြီး ကျုပ်တို့အဘိုးက ဓာတ်ဆီကို ကိုယ်တိုင်လောင်းပြီး မီးရှို့လိုက်တာ...။

အဲဒီမှာ

မီးရှို့တဲ့ အသုဘထင်ပုံပေါ် အဲဒီနားမှာ လာရှုပ်တဲ့ ခွေးဝဲစား တစ်ကောင်ကိုတောင် ကျုပ်တို့အဘိုးက ကိုင်ပေါက်သတ်ပြီး မီးဖုတ်ပြီး ထန်းရည်နဲ့ မြည်းခဲ့သေးတဲ့အဘိုး...။ တော်တောဆိုးတဲ့ လူပေါ့...။

အဲ...။

အဲဒီနောက်နေ့မနက်မိုးလဲလင်းရော... ဘယ်လိုကနေ
ဘယ်လို သတင်းပေါက်သွားသလဲတော့ မသိပါဘူး...။ မြို့အုပ်မင်းရဲ့
လူတစ်ယောက်ကို ဖိုးရွှေရိုးကြီး မီးရှို့သတ်လိုက်တဲ့ သတင်းက
ကျော်သွားတော့တယ်...။

အဲသလို...

သူကြီးဖိုးလေးထွန်းက သူ့ရဲ့ ရွှေယောက်ဖတော် ဖိုးရွှေရိုးကြီး
ကိုယ်စား ရှည်ရှည်လျားလျား စီကိုးဆယ့်နှစ်ခွေစာလောက် နောက်
ကြောင်းပြန်လှန်ပြလိုက်တော့မှ အရေးပိုင်မင်းလဲ အီလည်လည်ကြီး
ဖြစ်ပြီး သူ့တပ်ဖွဲ့တွေကို ရုပ်သိမ်းလို့ ခပ်ရှက်ရှက်နဲ့ တားမရာဘဲ-
ခရီးရောက်မဆိုက် ညတွင်းချင်းပဲ တပ်ခေါက်လို့ လှည့်ပြန်သွားရပါ
တော့တယ်...။

ရပ်ဝေးရပ်နီးက လှည်းတစ်တန်၊ လှေတစ်တန်နဲ့ ရောက်လာ
ပြီး စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ကြတဲ့ လူတွေလဲ အီလည်လည်ကြီးတွေ
ဖြစ်လို့ အူလည်လည်ကြီးနဲ့ လှည့်ပြန်ကြရတော့တာပေါ့...။

အဲဒီကစလို့-ရွာမှာရော ကျုပ်တို့နယ်မှာပါ...။ မြို့အုပ်မင်းရဲ့
လူ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးခြားတစ်ယောက်ကို ကျုပ်တို့ အဘိုး ဖိုးရွှေရိုးက
ဓာတ်ဆီလောင်းပြီး မီးရှို့သတ်လိုက်တာကို ရယ်စရာအဖြစ် ပြောမဆုံး
ကြတော့ဘူး...။

အဲသလို...

ကျုပ်တို့ရဲ့ အဘိုး ဖိုးရွှေရိုးရဲ့ ရာဇဝင်တွေက ပြောလို့တောင်
မကုန်ဘူး...။ ။

ရယ်ရွှင်မော့၍ သောကဝေးပါစေ။

မြင့်မြတ်ဖြူစင် (အရှေ့ပိုင်းတက္ကသိုလ်)

